

บทเรียนอันล้ำค่าจากมารยาทของ
ชัยคุ อับดุลรือชซาก อัล-บัดรุ
หะฟีเซาะฮุลลอฮ์

เขียน อุสตาซ อนุอับดิลมูหฺซีน ฟิรันดา อันดิรญา อาบิตัน
แปลและเรียบเรียง Zunnur

บทเรียนอันล้ำค่าจากมารยาทของ

ชัยคุ อับดุลรอซซซาก อัล-บัตฺร หะฟีเซาะฮุลลอฮ

เขียนโดย อูस्ताซ อบูอับดิลมุหฺสิน ฟิรฺรันดา อันดिरญา อาบิดีน

แปลและเรียบเรียงโดย Zunnur

ราคา 100 บาท

ออกแบบปกและจัดรูปเล่ม

Arkan

ฟอนต์

Galileo , TH Sarabun New,

จัดพิมพ์และจัดจำหน่าย

สำนักพิมพ์อาลีพาณิชย์

Ali Panich Publishing House

1579 ถ.เพชรเกษม อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90110

074-266277, 089-8767511 แฟกซ์ 074-258487

alibookshop, alipublisher

alipublisher@gmail.com

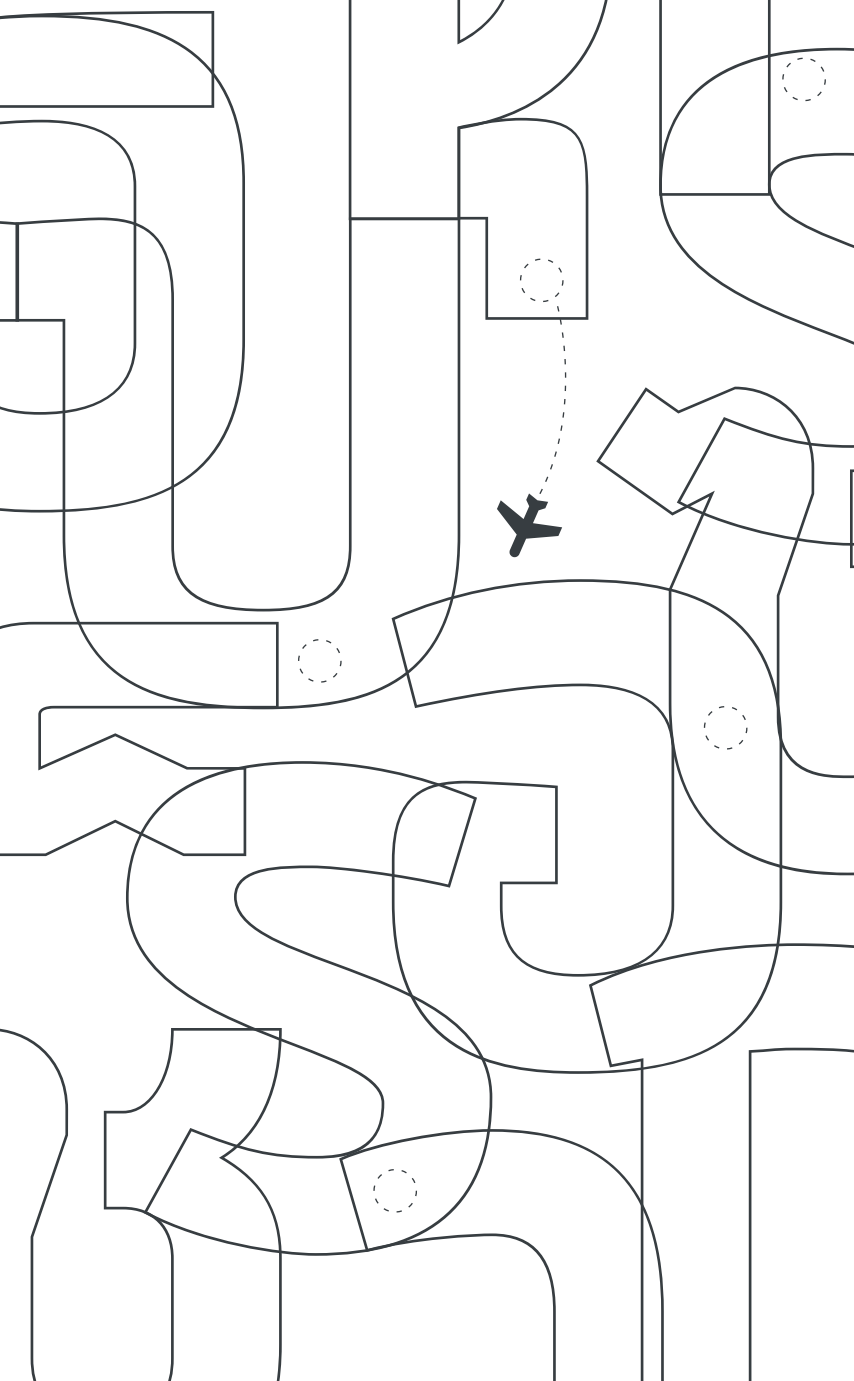
...

ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการพาณิชย์ การคัดลอกเพื่อการเผยแพร่สาระความรู้

จากหนังสือเล่มนี้เป็นที่อนุญาต โปรดอ้างอิงหรือ

ระบุแหล่งที่มาให้ชัดเจนและถูกต้อง

คำนำผู้แปล

มวลการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิ์ของอัลลอฮ์ ผมขอสรรเสริญ ขอขอบคุณ ขออภัยโทษ และกลับเนื้อกลับตัวไปยังพระองค์ ผมขอสรรเสริญและขอบคุณพระองค์ที่ทรงช่วยเหลือและอนุญาติให้งานของผมชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงในที่สุด และผมขออภัยโทษและกลับเนื้อกลับตัวไปยังพระองค์ในความบกพร่องและผิดพลาดทั้งหลายตลอดการดำเนินงานชิ้นนี้ด้วย แท้จริงพระองค์ทรงเมตตาและกรุณาอย่างที่สุด

“แท้จริงบรรดาอะละมาอ์ (ผู้มีความรู้) คือบ่าวที่มีความเกรงกลัวต่ออัลลอฮ์มากที่สุด”

“ผู้ที่ประเสริฐที่สุดนั้นคือผู้ที่มีคุณธรรมมารยาทดีเลิศที่สุด”

“บุคคลที่ดีเลิศที่สุดคือบุคคลที่ทำประโยชน์แก่ผู้อื่นมากที่สุด”

ท่านผู้อ่านคงจะคุ้นเคยหรือเคยได้ยินได้อ่านข้อความข้างต้นนี้มาก่อนบ้างแล้วใช่ไหมครับ? นั่นคืออายะฮ์อัลกุรอานและหะดีษของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม และผมกำลังจะพาท่านไปพบกับรูปธรรมของข้อความข้างต้น ด้วยการศึกษาเสี้ยวหนึ่งจากเรื่องราวชีวิตของผู้รู้ท่านหนึ่งที่มีชื่อเสียงมากในยุคนี้ และท่านก็ยังมีชีวิตอยู่อีกด้วย ผ่านการถ่ายทอดและบอก

เล่าจากลูกศิษย์คนสนิทของท่านเอง และผมรับรองว่า ท่านจะประทับใจและได้บทเรียนที่งดงามไปพร้อม ๆ กันแน่นอน อินชาอัลลอฮ์

ผมใคร่ขอนำเสนอหนังสือเล่มนี้ด้วยความยินดีและปลาบปลื้มใจอย่างยิ่ง ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น? ผมรู้สึกว่หนังสือเล่มนี้มีคุณค่ามากสำหรับตัวผมเอง เนื่องจากเป็นหนังสือที่ผมตั้งใจอ่าน เก็บเกี่ยวบทเรียน และพยายามนำบทเรียนที่ได้รับไปปฏิบัติ ก่อนที่จะลงมือแปลอย่างตั้งใจ หลังจากได้รับการอนุญาตจากอุस्ताซฟีรันดา (ผู้เขียน) ให้สามารถแปลหนังสือเล่มนี้ได้ นอกจากนี้ผมยังมีความตั้งใจสูงในการรอคอยการตรวจทานและพิสูจน์อักษร ซึ่งค่อนข้างใช้เวลานานพอสมควร ผมต้องใช้ความอดทนมากในการรอ เพราะหัวใจร้องเรียกอยากใหหนังสือเล่มนี้ออกเผยแพร่สู่สายตาของผู้อ่านโดยเร็ว แต่ด้วยคิดว่าอยากให้เป็ผลงานที่ดีที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ ผมจึงรอ รอ และรอ และอัลหัมดุลิลลาฮ์ ขณะนี้หนังสือก็ได้มาอยู่ในมือผู้อ่านเรียบร้อยแล้ว ด้วยความช่วยเหลือและอนุมัติจากอัลลอฮ์ และผมหวังว่ามันจะมีคุณค่าสำหรับท่านด้วย

เชิญท่านท่องไปในชีวิตของชัยคุ อับดุลรอซซาค อัลบัดร์ และอุस्ताฟีรันดา อันดิรญา หะฟีเซาฮุมัลลอฮ์ ได้เลยครับ....

ด้วยรักและรัศมี

Zunnur

15 ตุลาคม 2557 | 21 ชุลฮิจญะฮ์ 1435

สารบัญ

- 4 คำนำผู้แปล
- 8 ประวัติโดยสังเขปของชัยคุ อับดุลรอซซาก อัล-บัตฺร
- 12 ประวัติโดยสังเขปของอุสตาสซ ฟิรันดา อันดิรญา
- 14 อาร์มภท
- 18 บุคคลที่ปฏิเสธคำยกย่อง
- 19 ประสบการณ์ที่ประทับใจ
- 21 ปฏิเสธการระบุตำแหน่งและชื่อเสียง
- 22 ปิดบังการร้องไห้ เพื่อรักษาความอิดโรย
- 26 เงินนี้ไม่ได้มาจากฉัน มาจากคนอื่นต่างหาก
- 36 ทำงานตะอวะฮฺโดยไม่จำแนกกลุ่มคน
- 37 ชัยคุเคยบรรยายที่สถานีวิทย Rodja?
- 40 ผู้มีวินัยในตนเอง
- 46 เชิญชัยคุมาอินโดนีเซีย
- 51 สร้างความสุขใจแก่พี่น้องมุสลิม
- 52 หนึ่ง : เรื่องราวของชัยคุ อับดุลเราะหฺมาน บิน นาสิร
อัล-สะออดี
- 54 สอง : ชัยคุอัล-สะออดีกำลังทำเป็นเพ่งได้ยีน
- 55 สาม : เรื่องราวของชัยคุอัล-สะออดีกับชัยคุอัล-อุษัยมีน
- 56 สี่ : ชัยคุอัล-อุษัยมีนกับคำเชิญของคนรุ่นใหม่

- 58 ผมเดินทางพร้อมกับท่าน
- 59 การเดินทางจะยากกว่านั้นมารยาทออกไป
- 61 เริ่มต้นการเดินทาง
- 75 ขึ้นสายการบินซาอุดีอาระเบีย
- 76 เครื่องบินลงจอด ณ แผ่นดินเกิด
- 79 การนวดกด?!
- 83 ที่เกาะลอมบอกอันงดงาม
- 89 ที่สุราบายาบ้านเกิดของผม
- 96 กลับมายังจากการค้า
- 103 เมตตาต่อผู้ทำมະฮัซซะฮ์
- 104 ไม่ลืมที่จะซื้อของเล่นให้แก่เด็กๆ
- 107 นะซีหะฮ์อันทรงคุณค่า
- 110 ด้วยวิธีนี้ ช่วยทำให้คนซัรยออมรับเงินนั้นไป
- 112 กลับสู่เมืองมะดีนะฮ์
- 113 ขอปากกาหนึ่งด้าม
- 114 ยิ่งรู้ ยิ่งมุ่งมั่นศึกษา
- 118 บทสะท้อน
- 136 คำเตือน
- 150 ระวังให้ดี อย่าได้ถูกหลอกเด็ดขาด!!
- 158 บทปิดท้าย

ประวัติโดยสังเขป

ชัยคุ อับดุรรอซซซาก อัล-บัตฺร

ตระกูลและการเกิด

ท่านมีชื่อเต็มว่า อับดุรรอซซซาก บิน อับดิลมุหฺสิน บิน หัมด บิน อับดิลมุหฺสิน บิน อับดิลลาฮฺ บิน หัมด บิน อุษมาน อัล-อับบาต อลู บัตฺร

อัล-อับบาตเป็นฉายาจากปู่ทวดของท่าน ที่ชื่อว่า อับดุลลอฮฺ บิน หัมด ท่านสืบตระกูลมาจากเขา ส่วนอลู บัตฺร นั้นเป็นคำเรียกสำหรับตระกูลอลู ญะลาส จากเผ่าอูตเราะฮฺ หนึ่งในชนเผ่าอัล-อัดนาเนียฮฺ ยายของท่านคือลูกสาวของสุลัยมาน บิน อับดุลลอฮฺ อลู บัตฺร

ท่านเกิดวันที่ 22 ชุลเกาะฮฺดะฮฺ ปีฮิจเราะฮฺที่ 1382 ที่หมู่บ้านซุลฟี (อยู่ทางทิศเหนือของเมืองรียาฎไปประมาณ 300 กิโลเมตร) เมืองรียาฎ ประเทศซาอุดีอาระเบีย ท่านเติบโตที่หมู่บ้านนี้ และได้ศึกษาการอ่านและเขียนที่โรงเรียนของบิดาของท่านเอง ครอบครัวของท่านเป็นครอบครัวของผู้รู้ที่ให้ความสำคัญเป็นอย่างมากต่อความรู้ศาสนา บิดาของท่านคือ ชัยคุ อับดุลมุหฺสิน อัล-อับบาต หะฟีเซาะฮฺลลอฮฺ เป็นอุละมาอะฮฺสุลหะดีษที่มีความรู้มากในยุคนี้

การศึกษาและครูบาอาจารย์

ท่านศึกษาเรียนรู้ในมหาวิทยาลัยที่มุ่งเน้นด้านอะกิดะฮ์ เป็นการเฉพาะ จนกระทั่งสำเร็จเป็นด็อกเตอร์ และท่านยังศึกษาเรียนรู้จากอุละมาอ์อาวุโสในซาอุดีอาระเบียหลายท่าน เช่น

- บิดาของท่านเอง ซัยคฺ อับดุลมุหฺสิน อัล-อับบาต หะฟีเซาะฮฺลลอฮ์
- อัล-อัลลามะฮ์ ซัยคฺ อับดุลอะซีซ บิน บาซ เราะหิมะฮฺลลอฮ์
- อัล-อัลลามะฮ์ ซัยคฺ มุหัมมัด บิน ศอลิหฺ อัล-อุษัยมีน เราะหิมะฮฺลลอฮ์
- ซัยคฺ อลี นาซีร ฟากีฮิ หะฟีเซาะฮฺลลอฮ์
- ซัยคฺ อับดุลลลอฮ์ อัล-ฮุญัยมาน หะฟีเซาะฮฺลลอฮ์

การทำงาน

ท่านเป็นหนึ่งในครูผู้สอนและอาจารย์ใหญ่วิชาอะกิดะฮ์ที่มหาวิทยาลัยอิสลามมะดีนะฮ์ ประเทศซาอุดีอาระเบีย และเป็นผู้สอนถาวรที่มีสัญญาอัน-นะบะวียฺ ซึ่งไม่ง่ายเลยที่บรรดาอุละมาอ์จะได้รับอนุญาตให้สอนที่นั่น ท่านเป็นวิทยากรในมัจลัลิสอิลมีที่ถ่ายทอดผ่านทีวีและวิทยุที่ประเทศซาอุดีอาระเบีย และท่านยังเป็นวิทยากรผู้ให้ความรู้ประจำที่สถานีวิทย Rodja 756 AM ของประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งมีคณาจารย์ชาวอินโดนีเซียที่ศึกษาที่ประเทศซาอุดีอาระเบียทำการแปล

งานเขียน

- ฟิกฮุล อัดอียะฮฺ วัล-อัชการ
- อัช-ชีกรฺ วัต-ดุอาฮฺ
- อัชการ อะศอละฮฺ วัต-ดุอาฮฺ
- อัล-หัจญ์ วะ ตะหะฮ์ฮุน นุฟุซ
- ตัซกีเราะตุล มุอตัลّ ชัรหฺ อะกีดะฮฺ อัล-หาฟิซ

อับดิลฆอนีย์ อัล-มักดิสีย์

- ชัรหฺ หาซียะฮฺ อปีดาวูด
- อัล-อาซาร อัล-มัซฮูร อะนัล อิมาม มาลิก ฟิ ศิพะติล

อิสติวา

- อัล-เกาลุส สะดีด ฟิร ร็อดดี อะลา มัน อันกะเราะะ

ตัตสึมาต อัล-เตาฮีด

- อัล-ตุหฟะตุส สะนียะฮฺ ชัรหฺ มั่นซุมะฮฺ อิบน์ อปีดาวูด

อัล-หาอียะฮฺ

- อัสบาบ ซิยาตะติล อีมาน วะ นุกศอนียี
- ตามมุลาต ฟิ มุมาษะละฮฺ อัล-มุอมีน ลิน นัคละฮฺ
- ดิรอสาต ฟิ บะยียะติส ศอลิहाต
- และอื่นๆ

บรรยายที่ได้รับการบันทึก

- ชัรหฺ เกาะวาอิดุล มุซลา
- ชัรหฺ อัล-กะลีมีฎ ฎ็อยยิบี
- ชัรหฺ เกาะวาอิด อัสมายิล หุสนา ลี อิบนิล ก็อยยิม
- ชัรหฺ อัล-หาซียะฮฺ ลี อิบนิ อปีดาวูด
- ตัซกีเราะตุล มุอตัลّ ชัรหฺ อะกีดะฮฺ อัล-หาฟิซ

อับดิลฆอนีย์ อัล-มักดิสีย์

- ชัรหฺ อะตะบูล มุฟร็อด , อิมามอัล-บุคอรี
- ชัรหฺ กิตาบุล ฟุศูล ฟิ สิริอติรเราะฮฺสูล , อิบน์ กะซีร
- และอื่น ๆ

ประวัติโดยสังเขป

อุสตاخ ฟิรันดา อันติรญา

ชื่อของท่านคือ ฟิรันดา อันติรญา อาบิติน เกิดเมื่อวันที่ 28 ตุลาคม ปี ค.ศ. 1979 ท่านแต่งงานแล้ว และมีลูกทั้งสิ้น 4 คน ได้แก่ อับดุลมุหฺสิน , อาอิชะฮฺ , ชัยนับ และหะบีบะฮฺ ส่วนภรรยาของท่านมีชื่อว่า รือสมะลา เดวี อารีฟุดดิน (หรือ อุมมอับดุลมุหฺสิน)

ท่านจบการศึกษาระดับชั้นอนุบาล ประถม มัธยมต้นและปลายจากโรงเรียนโซรง ไอเรียน จายา (Sorong Irian jaya) และได้เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี คณะอัล-หะดีษ ที่มหาวิทยาลัยอิสลามมะดีนะฮฺ และปริญญาโท คณะตะอวะฮฺ สาขาอะกิดะฮฺ โดยใช้ชื่อวิทยานิพนธ์จบการศึกษาว่า :

أَجُوبَةُ شَيْخِ الْإِسْلَامِ ابْنِ تَيْمِيَّةَ رَحِمَهُ اللَّهُ عَنِ الشُّبُهَاتِ
التَّفْصِيلِيَّةِ لِلْمُعْظَلَةِ فِي الصِّفَاتِ الدَّائِيَّةِ

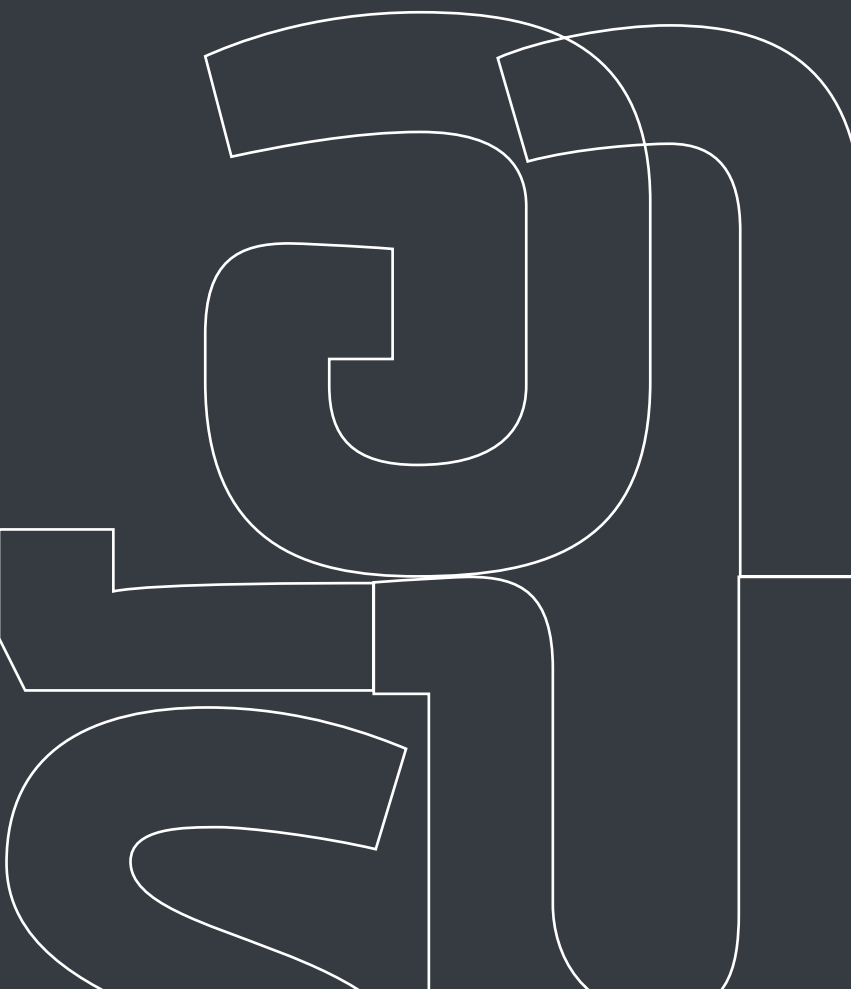
คำตอบของชัยคุลอิสลาม อิบน์ตุ้ยมียะฮฺ เราะหิมะฮฺลลอฮฺ เกี่ยวกับข้อสงสัยที่มีรายละเอียดของบรรดาผู้ปฏิเสธ คุณลักษณะดั้งเดิมของอัลลอฮฺ

ขณะนี้ท่านกำลังศึกษาต่อในระดับปริญญาเอกสาขา
อะกีตะฮุ ที่มหาวิทยาลัยอิสลามมะดีนะฮุ และช่วงฮัจญ์ที่ผ่านมา
(ปีฮ.ศ. 1434) ท่านได้รับอนุญาตให้ทำการสอนที่มีสติ
อัน-นะบะวีด้วย

ท่านเป็นนักวิชาการประจำของสถานีวิทย์ Rodja ประเทศ
อินโดนีเซีย ทำการสอน บรรยาย เขียนหนังสือ และบทความ
มากมาย

เว็บไซต์ของท่านคือ www.firanda.com และแฟนเพจ
เฟสบุ๊ก www.facebook.com/firanda.andirja

အိတ်ကတ

พลังในการอธิบาย บางครั้งก็ถดถอยลง พลังในการแสวงหาความรู้ บางครั้งก็ถดถอยจนหาย ทั้ง ๆ ที่หลักฐานที่กล่าวถึงความประเสริฐของการแสวงหาความรู้ นั้น ก็ต้องจำมามากมาย เช่นนี้แหละ บางครั้งหัวใจก็ติดเชื่อโรคแห่งความเกียจคร้านและถูกความรู้สึกเบื่อหน่ายโจมตี

แท้จริง ก็มีมากอยู่เหมือนกัน บุคคลที่สุดท้ายแล้วกลับมา มีพลังขึ้นมาอีกครั้ง และบางทีอาจมีพลังมากกว่าก่อนหน้านี้เสียอีก และได้รับแรงผลักดันให้ก้าวสู่ตำแหน่งที่สูงส่งกว่าเดิม เนื่องจากได้อ่านประวัติศาสตร์ ได้ยินเรื่องราวต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อสิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่องราวอันเป็นแบบอย่างที่เขาได้ยินหรือได้อ่านมาจากคนที่มีชีวิตอยู่ในยุคสมัยเดียวกัน

แต่บางครั้ง เมื่อได้ยินเรื่องราวของบรรดาเศาะหาบะฮ์หรือเรื่องราวของสะละฟุศศอลิหฺ หัวใจก็มีกระซิบแกมพร่ำบ่นว่า ‘นั่นมันเรื่องราวของคนรุ่นก่อน ยุคสมัยมันแตกต่างกัน ปัจจุบันนี้ เราอยู่ในยุคที่เต็มไปด้วยฟิتنะฮ์ ยุคสมัยของเรานี้ จำเป็นต้องพึ่งพาวัตถุ...และแน่นอนว่าไม่เหมือนกับสมัยของสะละฟุศศอลิหฺ’

ดังกล่าวนั้นแหละ ที่หัวใจพยายามหาข้ออ้างเพื่อมารองรับความบกพร่องของตนเอง แต่ทว่า จะเป็นอย่างไร หากเรื่องราวอันเป็นแบบอย่างดังกล่าว นั้น เป็นของบุคคลที่อยู่ในยุคสมัยเดียวกับเขา? โดยเฉพาะบุคคลดังกล่าว นั้น เป็นบุคคลที่ยังคงมีชีวิตอยู่ และสามารถพบเจอกับเขาได้ และแน่นอนว่า เราสามารถรับความรู้จากเขาได้? แน่หนอนที่เดียวว่า สิ่งนี้จะยังส่งผลและทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นต่อหัวใจ

และสิ่งนี้แหละ ที่ทำให้ผมตัดสินใจถ่ายทอดบทเรียนที่

ตนเองได้รับจากอุละมาห์ท่านหนึ่งแห่งเมืองมะดินะฮฺที่อัลลอฮ์
ได้ทรงมอบโอกาสให้ผมได้พบเจอและใช้ชีวิตร่วมกับท่าน นั่น
ก็คือ ท่านศาสตราจารย์ ด็อกเตอร์ ซัยค อับดุลรอซซาก บิน
อับดุลมุหฺสิน อัล-อับบาด อัล-บัดร์ หะฟีเซาะฮฺลลอฮ์

แน่นอนทีเดียวว่า ผมไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะได้เรียบ
เรียงเรื่องนี้ แต่คณาจารย์บางท่านได้ขอให้ผมเขียนเล่า
ประสบการณ์ของตนเองที่ได้เคยใช้ชีวิตร่วมกับซัยคอับดุลรอซซาก
เช่นเดียวกันนั้น พี่น้องบางส่วนก็ได้ขอให้ผมได้เขียนเรื่องนี้ด้วย
เพื่อที่ว่ามันจะให้ประโยชน์ที่กว้างขวาง ผมมิได้ตอบรับคำขอ
นั้นในทันที แต่เวลาได้ผ่านไปวันแล้ววันเล่า และหลังจากได้
ตรึกตรองดูหลายครั้ง สุดท้าย ผมก็ตัดสินใจที่จะเรียบเรียงมัน
ขึ้น

ผมมิได้ประสงค์ให้ท่านผู้อ่านคลั่งไคล้ในตัวท่านซัยค
ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ นั้นมิใช่ความต้องการของผม เราทุกคน
ต่างรู้จักดีถึงสถานะและมารยาทของท่าน และยังมีอุละมาห์คน
อื่น ๆ อีกมากมายที่คู่ควรได้รับการคลั่งไคล้หลงใหลมากกว่า
หากการคลั่งไคล้เป็นที่ยอนุญาต แน่แน่นอนว่าท่านไม่อาจเทียบได้
กับบรรดาอุละมาห์ผู้เป็นหัวหอกสำคัญในการคาะอวะฮ์
ของอะฮฺลุลสุนนะฮ์ในสมัยนี้ เช่น ซัยค อับดุลอะซีซ บิน บาซ
, ซัยค มุหัมมัด บิน ศอลิหฺ อัล-อูษัยมีน , ซัยค มุหัมมัด
นาศิรุดดีน อัล-อัลบานียฺ และคนอื่น ๆ พวกเขาดีเลิศกว่าในการ
เป็นแบบอย่าง

และไม่ใช่วัตถุประสงค์ของงานเขียนนี้เช่นกันว่า ไม่มี
อุละมาห์คนใดอีกแล้วที่ยังคงมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันที่เหมือนกับ
ซัยค อับดุลรอซซาก ยังมีอุละมาห์อีกหลายคนที่มีมารยาทดีงาม

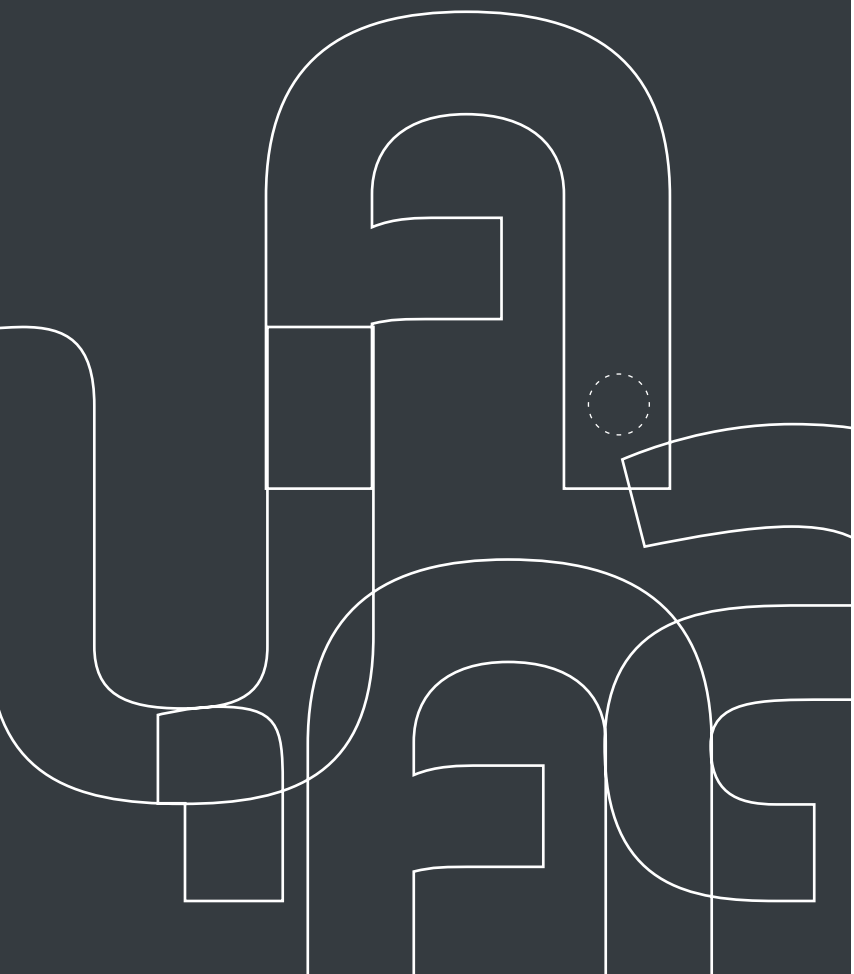
และมีความรู้สึกว่างขวาง และอาจจะดีกว่าท่านด้วย แต่ทว่ามันเป็นเรื่องของ ‘โอกาส’ ที่อัลลอฮ์ได้มอบให้ผมได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ส่วนอะลุมาร์คนอื่น ๆ นั้น ผมไม่มีข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยวกับพวกเขา

และมีได้หมายความว่า ท่านช่วยอะไรซึ่งข้อบกพร่องและความผิดพลาดใด ๆ ผู้ที่ได้รับความคุ้มครองจากความผิด มีเพียงบรรดานบีเท่านั้น แต่ทว่า วัตถุประสงค์ของการขีดเขียนนี้ของผม ก็เพื่อกล่าวถึงความประเสริฐและแบบอย่างที่ดีงามจากท่าน ซึ่งหวังว่าจะสามารถสร้างแรงบันดาลใจ หรือกระตุ้นพลังความมุ่งมั่นที่กำลังถดถอยของผู้อ่านทั้งหลายได้

ท่านมีความดีงามมากมายที่มีได้ถูกจารึกไว้ในข้อเขียนชิ้นนี้ด้วยสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อม อีกทั้งมีเรื่องอีกมากมายที่ผมไม่รู้ และ “หากน้ำมีจำนวนครบ 2 บ่อ ก็จะไม่มีการสกปรก (นะญิส) อีกต่อไป” แล้วจะเป็นอย่างไร หากปริมาณของมันนั้นมากมายเท่าน้ำในมหาสมุทร

สุดท้าย ผมขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์ให้งานเขียนชิ้นนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านทุกคน โดยเฉพาะผู้เขียนเอง ที่ยังห่างไกลนักจากการยาทและความรู้ของชัยคุ อับดุลรอซซาค ขออัลลอฮ์ทรงอภัยโทษในความผิดพลาดที่เปิดเผยและซ่อนเร้น แท้จริงพระองค์ทรงตอบรับการกลับเนื้อกลับตัวและทรงเมตตาอย่างต่อเนื่อง บ่าวของพระองค์ อีกทั้ง ความเมตตาของพระองค์นั้นครอบคลุมบ่าวทั้งหลายที่มีบาปมากมาย อาามีน

บุคคลที่ปฏิเสธคำยกย่อง

ประสบการณ์ที่ประทับใจ

ชัยคุ อับดุลร็อซซาค เคยเป็นผู้ดำเนินการ ครั้นเมื่อชัยคุ มุหัมมัด บิน ศอลิหฺ อัล-อุษัยมิน ถ่ายทอดคำนะเศียฮฺของท่าน แก่นักศึกษามหาวิทยาลัยอิสลามมะดีนะฮฺ ชัยคุ อับดุลร็อซซาค เริ่มด้วยการกล่าวว่า “อัลหัมดุลิลลาฮฺ ในโอกาสที่ทรงคุณค่านี้ เราจะได้รับฟังการบรรยายจาก ‘อัล-อัลลามะฮฺ’ มุหัมมัด บิน ศอลิหฺ...”

ทันใดนั้น ชัยคุ มุหัมมัด บิน ศอลิหฺ อัล-อุษัยมิน ก็ได้กล่าวถ้อยคำที่เสียงดังมากกว่า “อุสกุต!!” (หมายถึง เงียบหรือหยุด-ผู้แปล)

ชัยคุ อับดุลร็อซซาค สะดุ้งตกใจเมื่อได้ยินคำพูดของชัยคุ มุหัมมัด บิน ศอลิหฺ อัล-อุษัยมิน ที่ขอให้ท่านเงียบ ไม่นานหลังจากนั้น ท่านจึงทราบ (เข้าใจ) ว่า ชัยคุ มุหัมมัด บิน ศอลิหฺ อัล-อุษัยมิน ไม่พอใจเมื่อถูกเรียกขานด้วยคำว่า ‘อัล-อัลลามะฮฺ’ (ผู้ที่มีความรู้มาก)

เหตุการณ์ในครั้งนั้นตราตรึงอยู่ในหัวใจของชัยคุ อับดุลร็อซซาค จนกระทั่งว่า ท่านมักจะเล่าเรื่องนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าอยู่เสมอ โดยกล่าวว่า “ตุลีย ชัยคุ มุหัมมัด บิน ศอลิหฺ อัล-อุษัยมิน ไม่ชอบเลยที่จะให้เรียกท่านว่า ‘อัล-อัลลามะฮฺ’ ท่านทักท้วงฉันท่อนักศึกษามากมาย โดยไม่ลังเลใจและไม่ล้อเล่นด้วย”

มันไม่แปลกเลยที่คุณจะประหลาดใจต่อเรื่องดังกล่าว เพราะปัจจุบันนี้ ผู้คนมากมายต่างภาคภูมิใจและพอใจกับการเรียกขานที่แสดงถึงความสำเร็จของตนเอง ทั้งที่ตัวเขานั้นอาจจะไม่คู่ควรเลยกับชื่อเรียกดังกล่าว ในขณะที่เดียวกัน ชัยคุ มุหัมมัด บิน ศอลิหฺ อัล-อุษัยมิน ซึ่งมีความดีงามมากมาย และ

แน่นอนว่า ท่านคู่ควรที่จะได้รับการเรียกขานเช่นนั้น (อัล-อัลลามะฮฺ) แต่ท่านกลับไม่ชอบมัน

เรื่องที่ท่านซัยคฺ (อับดุลร็อซซาก) กล่าวย่ออยู่เสมอนี้แหละ ที่ทำให้ความกังวลใจได้หายจากไปเมื่อเริ่มต้นเขียนเรื่องราวนี้ หัวใจของผมสับสนระหว่างความประสงค์ที่จะนำเสนอเรื่องราว อันทรงคุณค่านี้ ตลอดระยะเวลาที่ได้อยู่ร่วมกับผู้รู้คนหนึ่งที่เป็นที่รักของเราทุกคน กับการปกปิดมันไว้ จนหายสาบสูญไปพร้อมกับเวลาที่ผ่านไป

ความสับสนนี้ยิ่งเพิ่มมากขึ้น เมื่อสายตาของผมได้แลเห็น ท่าทีของท่านที่ปฏิเสธการยกย่องสรรเสริญ ผมรู้สึกว้าว หากท่านรู้ถึงสิ่งที่ผมกำลังทำนี้ ท่านต้องโกรธเป็นแน่ แต่ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ นี่มิใช่ความคลั่งไคล้ในตัวท่านเลย แต่เพราะผมได้เห็น ท่าทีของท่านขณะปฏิเสธการยกย่องชมเชยด้วยตาของตัวเอง และสุดท้าย ผมก็เลือกที่จะเขียนเรื่องราวนี้ ที่ผมได้มองเห็น คุณประโยชน์และแบบอย่างด้วยตาของตัวเอง และหัวใจของผมมันกล่าวว่า **“หากพี่น้องของผมและสหายของผมได้เห็นมันด้วยเสียแล้ว....”**

นี่แหละ...ซัยคฺ อับดุลร็อซซาก บิน อับดุลมุหฺสิน อัล-อับบาด อัล-บัดรุ!! ที่เราต่างรอคอยการมาเยี่ยมเยียนของท่าน ณ บ้านเกิดเมืองนอนของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากที่ท่านได้มอบ คำแนะนำที่ทรงคุณค่าอยู่เป็นประจำแก่ชาวอินโดนีเซีย สัปดาห์ละ 2 ครั้งผ่านสถานีวิทยุการตะอวะฮฺของอะฮฺลุลสุนนะฮฺ วัล-ญะมาอะฮฺ (Rodja 756 AM)

ปฏิเสธราระบุตำแหน่งและชื่อเสียง

น้อยคนนักที่จะมีตำแหน่งให้เรียกขาน และคู่ควรที่จะถูกเรียกเช่นนั้น และที่น้อยยิ่งไปอีก ก็คือ บุคคลที่ปฏิเสธราชการาน ชื่อหรือตำแหน่งนั้นที่พวกเขาคู่ควรได้รับมัน ชัยคุ อับดุรรอซซซาก คือหนึ่งในจำนวนคนที่น้อยนิดนั้น ครั้งหนึ่ง พี่น้องชาวอินโดนีเซียคนหนึ่งได้ขออนุญาตแปลหนังสือของท่านที่มีชื่อว่า ‘ฟิกฮุล อัดดียะฮฺ วัล-อัชการ’ เป็นภาษาอินโดนีเซีย ท่านอนุญาตโดยมีเงื่อนไขว่า เมื่อหนังสือเล่มนี้ถูกตีพิมพ์ ให้ระบุชื่อของท่านเพียงคำว่า ‘อับดุรรอซซซาก บิน อับดุลมุหฺสิน อัล-บัตร์’ โดยไม่ต้องใส่ตำแหน่ง ‘ศาสตราจารย์ ด็อกเตอร์’ ลงไป เช่นเดียวกับหนังสือเล่มอื่น ๆ ของท่านที่ถูกตีพิมพ์ที่ประเทศซาอุดีอาระเบียหรือที่แอลจีเรีย ทั้งหมดนั้นไม่มีระบุตำแหน่งของท่านแต่อย่างใด ทั้ง ๆ ที่เป็นเวลาเกือบ 20 ปีแล้วที่ท่านถูกเรียกเช่นนั้น และผมยังจำได้ว่า ท่านได้ตำแหน่งนั้นมาขณะที่อายุยังน้อย และนั่นก็เนื่องมาจากคุณภาพของตำราวิชาการอันทรงคุณค่าทั้งหลายที่ท่านได้ผลิตออกมา

เมื่อครั้งที่สถานีวิทย Rodja ต้องการเขียนหนังสือเชิญท่านมายังอินโดนีเซีย ท่านได้ย้ำเตือนว่าไม่ควรระบุไว้ในหนังสือเชิญนั้นว่า ท่านจะมาสอน (บรรยาย) ที่มีสญิตอิสติกลาล ซึ่งถือเป็นมัสญิดที่ใหญ่ที่สุดในอินโดนีเซีย ท่านกล่าวว่า ระบุแค่เพียงว่าท่านจะมาเยี่ยม (พูดคุย) ที่สถานีวิทย Rodja ก็พอแล้ว

นอกจากนี้ ครั้นเมื่อทางสถานีวิทย Rodja แจ้งแก่ท่านว่ามีสถานีโอทาร์ทันแห่งหนึ่งต้องการถ่ายทอดการบรรยายของท่าน และมีนักข่าวส่วนหนึ่งต้องการสัมภาษณ์ท่าน ท่านก็ปฏิเสธ

ปิดบังการร้องไห้ เพื่อรักษาความอิดโรย

แท้จริง มนุษย์ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเขา จะมีหัวใจที่อ่อนโยน และหัวใจที่อ่อนโยนนั่น จะสัมผัสกับความรู้สึกกลัวต่ออัลลอฮ์ (เคาฟ) และการคาดหวังต่อพระองค์ (เราะญอ) ได้อย่างง่ายดาย หัวใจที่อ่อนโยน...หาได้ง่ายต่อการ ‘สัมผัสถึง’ อย่างเดียวไม่ แต่หาว่า มันง่ายที่จะ ‘สัมผัส’ และ ‘สะกิด’ หัวใจของผู้อื่นด้วย

ขณะที่ผมศึกษาอยู่หอแรกในคณะหะดีษชัยค์ अब್ದुरรอซซาก ได้บรรยายเกี่ยวกับการศรัทธาต่อวันกิยามะฮ์ ท่านอธิบายความน่ากลัวของวันกิยามะฮ์ จนหัวใจของเราและนักศึกษาทั้งหลายเกิดความรู้สึกกลัวเป็นอย่างมาก แต่แล้วท่านก็นิ่งเงียบ เหมือนเป็นไปโดยพลการ เราต่างตกใจ มีอะไรเกิดขึ้นหรือ...?

ท่านยังคงนิ่งเงียบนานหลายนาทีก่อน และผมก็ได้เห็นดวงตาที่เปล่งประกาย (ด้วยน้ำที่กำลังคลอเบ้าตา) ของท่าน หัวใจของผมมันถามว่า “ทำไมชัยค์ถึงได้พยายามระงับน้ำตาของตัวเอง? หากท่านร้องไห้ออกมาต่อหน้าพวกเรา มันก็จะทำให้บรรยากาศมีรสชาติดกขื่น และทำให้ความรู้สึกของท่านได้ปลดปล่อยออกมาด้วยมิใช่หรือ?”

สุดท้าย หลังจากที่ผมได้ศึกษากับท่านเป็นเวลานาน ผมจึงเข้าใจว่า ‘แท้จริง ความอิดโรย คือสิ่งที่หนักอึ้งมาก และมันมีมูลค่ามากที่สุด และสิ่งที่หนักอึ้งยิ่งกว่านั้นอีก ก็คือ การรักษาความอิดโรย’ และแน่นอนว่า คน ๆ หนึ่งอาจจะประสบกับการโอ้อวดก็ได้ หากเขาร้องไห้ต่อหน้าผู้คนมากมาย เป็นไปได้...แม้ว่ามันจะไม่เสมอไปก็ตาม

ในอีกตอนหนึ่ง ท่านทำการสอนที่มีสติปัญญาและละเอียด โดยบรรยายหัวข้อการกตัญญูต่อพ่อแม่ ขณะนั้น ท่านอธิบายว่า

พ่อแม่ฉันถือเป็นเครื่องประดับประดาสำหรับบ้านหลังหนึ่ง การมีชีวิตอยู่ของพ่อแม่ ทำให้ชีวิตภายในบ้านมีความสวยงาม และการจากไปของพวกเขาทำให้ชีวิตในบ้านแห้งแล้ง (-ไร้ชีวิตชีวา) แล้วน้ำเสียงของท่านก็เปลี่ยนไป เหมือนคนที่กำลังจะร้องไห้ ท่านนั่งเงียบอยู่พักหนึ่ง แล้วท่านก็ส่งสัญญาณเหมือนว่า ท่านต้องการดื่ม น้ำ ขณะที่ท่านถือแก้วอยู่นั้น มือของท่านสั่นไหว จนกระทั่งน้ำในแก้วเกือบจะหกออกมา

สุภานัลลอฮ...ท่านพยายามปกปิด (ยบยั้ง) การร้องไห้มิให้ผู้คนรับรู้ด้วยการดื่ม น้ำ ทั้งที่ขณะนั้นมีผู้คนเป็นร้อยเป็นพันที่กำลังฟังการบรรยายของท่าน ที่มีสติตะลึงงัน

และเรื่องราวเช่นเดียวกันนี้ ก็เกิดขึ้นอีก ครั้นเมื่อท่านได้มาพูดในสถานีวิทย Rodja ขณะนั้น ท่านกำลังพูดถึงความคิดถึงของท่าน ที่ต้องการมาเยี่ยมสติโอสถานีวิทย Rodja

และท่านก็ได้กล่าวขอบคุณแก่ผู้รับผิดชอบสถานีฯ ท่านสะอึกสะอื้น แล้วก็นั่งเงียบไป ผมที่กำลังแปลคำพูดของท่าน ก็ตกใจทำอะไรไม่ถูก และผมก็ได้เห็นดวงตาที่เปล่งประกายของท่าน ท่านกำลังพยายามระงับน้ำตาของตัวเอง...

เหตุการณ์ครั้งนี้ บ่งชี้ชัดเจนถึงความนอบน้อมถ่อมตนของท่านซัยคฺ จนกระทั่งว่า เป็นตัวท่านที่แสดงความรู้สึกขอบคุณต่อสถานีวิทย Rodja และเมื่อผู้ดูแลสถานีวิทยฯ กล่าวแสดงความรู้สึกยินดีต่อการมาเยี่ยมเยียนของท่านที่จากาต้า ท่านก็กล่าวว่า “ฉันต่างหากที่ต้องขอบคุณสถานีวิทย Rodja ที่ได้มอบโอกาสให้ฉันได้ทำการตะอาวะฮฺ”

สุภานัลลอฮ...! นี่คือการนอบน้อมอย่างแท้จริง ขออัลลอฮฺทรงยกเกียรติของท่านให้สูงขึ้นเถิด

และอีกเหตุการณ์หนึ่งที่แสดงถึงความนอบน้อมถ่อมตนของท่านชัยคุ ก็คือ ครั้นเมื่อทางสถานีวิทย Rodja ได้แจ้งแก่ท่านชัยคุว่า จำนวนผู้ที่จะมาเข้าร่วมรับฟังการบรรยายท่านในหัวข้อ ‘Sebab-Sebab Datangnya Kebahagiaan’ (สาเหตุแห่งการได้มาซึ่งความสุข) นั้นร่วมแสนคน นี่คือสถิติใหม่ เพราะมีสถิติอดีตกาลไม่เคยมีผู้มาร่วมฟังการเรียนการสอน (หรือการบรรยาย) ที่มากขนาดนี้ตลอดประวัติศาสตร์อินโดนีเซีย ท่านชัยคุยิ้มและพูดว่า “พวกเขามามีใช้เพราะฉันห rokok แต่เพราะฟิรันดา คนแปลต่างหาก” พวกเราจึงหัวเราะกัน

ยังมีอีกเหตุการณ์หนึ่งที่น่าประทับใจไม่แพ้กัน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความถ่อมตนของท่านชัยคุอย่างชัดเจน นั่นก็คือ ครั้นเมื่อท่านถ่ายทอดคำสอนที่สถานีวิทย Rodja มีพี่น้องท่านหนึ่ง (โทรเข้ามา) ถามท่าน โดยที่ก่อนถามนั้น เขาได้กล่าวกับชัยคุว่า “ชัยคุครับ ทุกครั้งที่ฉันฟังการสอนของท่าน หัวใจของฉันรู้สึกอ่อนโยนเสมอ และฉันสังเกตคำพูดของท่านขณะทำการสอนนั้น มันบ่งบอกว่าท่านเป็นคนที่จิตใจอ่อนโยน”

ชัยคุ ตอบกลับคำพูดของผู้ถามคนนี้ไปว่า “คำพูดของผู้ถามที่ว่า หัวใจของฉันอ่อนโยน (เนื่องจากคำสอนของท่านชัยคุ) นั้น เป็นเพียงการสันนิษฐานของผู้ถามเท่านั้นเอง และฉันหวังและขอต่ออาร์ต้ออัลลอฮ์ ขอพระองค์ทรงทำให้ฉันมีมารยาทที่ดี ตลอดจนแก่ท่านผู้ฟังวิทย Rodja ทุกคน”

สุภานัลลอฮ...นี่คือความถ่อมตนและการหลงใหลต่อคำสรรเสริญของผู้คนนั้น มีอาจทำอะไรท่านได้ (ด้วยการช่วยเหลือจากอัลลอฮ)

แท้จริง ผมเข้าใจดีถึงบททดสอบที่ท่านซัยคฺประสบ ลอง
คิดดูสิ หากเป็นเราที่ทำการบรรยาย และมีผู้คนมากมายมารับ
ฟังการบรรยาย ไม่ต้องถึงกับพันคน แค่เพียงร้อยคนก็พอ...
ความรู้สึกมากมายต่าง ๆ นานา ก็จะเกิดขึ้นในใจของเรา ทั้งการ
โอ้อวด (ริยาอ์) และการหลงตนเอง (อูญูบ)

ความพยายามของท่านซัยคฺ ที่ต้องการปกปิดการร้องไห้
ของตนเองจากผู้คน ทำให้ผมนึกถึงเรื่องราวของชาวสะลัฟคน
หนึ่ง ขณะที่เขากำลังมอบค่านะซีหะฮ์แก่ผู้คนอยู่นั้น เขาก็เกิด
ร้องไห้ เนื่องจากซาบซึ่งใจต่ออะซีหะฮ์ดังกล่าว แต่เพื่อปกปิด
มันไว้ เขาได้กล่าวออกมาว่า “ใช้หฺวัตน์นั้นรุนแรง” อุละมาอ์
สะลัฟท่านนี้ คือ อัยยูบ อัซ-ซิดดียานียฺ ดังที่มีรายงานไว้โดย
อิบนุ อะบิด ดุนยา ในหนังสือของเขาชื่อ อรฺ-ริกเกาะห์ วัล-บูกาอ์
ว่า :

قال حماد بن زيد: ذَكَرَ أَيُّوبُ يَوْمًا شَيْئًا ، فَرَقَّ ، فَالْتَفَتَ
كَأَنَّهُ يَتَمَخَّطُ . ثُمَّ أَقْبَلَ عَلَيْنَا فَقَالَ: « إِنَّ الزُّكَّامَ شَدِيدٌ
عَلَى الشَّيْخِ

หัมมาด บิน ซัยด กล่าวว่ วนหนึ่ อัยยูบ ได้กล่าวสิ่
หนึ่ แล้วเขาก็สะอึกสะอื้น เขาก็หันหลังไป เหมือนว่เพื่อ
ทำกรสั่งน้ำมูกออก แล้วเขาก็หันมำยเรและพูดว่ :
“แท้จริงแล้ว ใช้หฺวัตน์นั้นจะรุนแรงต่อผู้มีอายู”

ชัยคุ อัยยุบ อัช-ซิดิยานีย์ แสร้งทำให้ผู้คนเข้าใจว่าท่านเป็นหวัด ทั้งที่จริงแล้วท่านไม่ได้เป็นหวัดแต่อย่างใด (ท่านสะอึกสะอื้นอยากร้องให้ต่างหาก) ท่านจึงไม่กล่าวว่า ‘ฉันกำลังเป็นหวัด’ แต่กลับพูดว่า ‘ไข้หวัดนั้นรุนแรง’

สุบหานัลลอฮ ความอิดลาศนั้นหนักหนานัก แต่ที่ยากยิ่งกว่านั้น คือการรักษามันเอาไว้

เงินนี้ไม่ได้มาจากฉัน มาจากคนอื่นต่างหาก

เรื่องราวต่อไปนี้ แท้จริงแล้ว ผมไม่อยากจะเล่ามันเลย และผมไม่ควรเล่ามันด้วย แต่ด้วยกับได้เล็งเห็นถึงประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่ ผมจึงจำเป็นต้องเล่ามัน ขออัลลอฮทรงอภัยให้แก่ผมด้วย

ชัยคุเคยให้ความช่วยเหลือแก่พี่น้องคนหนึ่งเป็นเงินจำนวนหนึ่ง เพราะช่วงนั้นมีข่าวไปถึงท่านว่า ภรรยาของพี่น้องคนนี้ได้เข้ารับการผ่าตัดคลอดลูก ดังนั้น เมื่อท่านเข้าชั้นเรียนเพื่อทำการสอน และได้เห็นพี่น้องคนนี้อยู่ในชั้นเรียน ท่านจึงกล่าวกับเขาด้วยน้ำเสียงที่เบาว่า “ท่าน...ฉันมีเรื่องจะคุยกับท่านด้วยหลังจากเลิกชั้น”

เมื่อการเรียนการสอนเสร็จสิ้น เป็นเรื่องปกติที่นักศึกษาจะพากันห้อมล้อมท่านเพื่อสอบถามปัญหาศาสนา พี่น้องคนดังกล่าวก็ด้วย จนกระทั่งเมื่อนักศึกษาพากันกลับไปแล้ว ท่านก็หยิบเงินจำนวนหนึ่งออกมา และมอบให้พี่น้องคนนั้น พร้อมกับพูดกับเขาว่า “เงินนี้ไม่ได้มาจากฉันนะ แต่มาจากคนดีบางคน ฉันหวังว่าท่านจะไม่เล่าให้ใคร และจงลืมการให้นี้ ให้ถือว่ามันไม่เคยเกิดขึ้นละกัน”

สับสนลุลอย! จงพิจารณาดู 2 บทเรียนที่เราได้รับจากคำพูดนี้ของท่าน

บทเรียนที่ 1 :

ท่านกล่าวว่า เงินไม่ได้เป็นของท่าน สิ่งนี้บ่งชี้ถึงความอึดลาศของท่าน และแสดงให้เห็นว่าท่านไม่ต้องการค่าสรรเสริญเยินยอใด ๆ โดยเฉพาะการสรรเสริญต่อสิ่งที่ท่านไม่ได้กระทำ หากท่านไม่กล่าวเช่นนั้นแล้ว แน่ใจว่าผมก็จะคิดว่า เงินทั้งหมดนั้นเป็นของท่าน และแท้จริงแล้ว ท่านไม่ต้องการบอกด้วยว่าเงินดังกล่าวมาจากท่าน เพราะสิ่งที่สำคัญก็คือ การช่วยเหลือได้ไปถึงผู้ที่จำเป็นต้องใช้แล้ว

ผมได้เห็นเรื่องเช่นนี้อีกครั้ง ขณะที่ท่านอยู่จากการค้า ขณะนั้นมีอาจารย์ท่านหนึ่งได้มาหาท่าน และเล่าให้ท่านทราบว่าเขาอยากพบเจอท่านชั้ญคุมาก แม้ว่าจะต้องทิ้งภรรยาที่กำลังป่วยไข้ หรือมีธุระจำเป็นก็ตาม อีกทั้งอาจารย์คนนั้นยังร้องไห้ต่อหน้าชั้ญคุ เนื่องจากไม่ได้รับฟังคำแนะนำที่ดีที่มีคุณค่าจากบรรดาอุลละมาอ์มานานมากแล้ว หลังจากทีอาจารย์คนนั้นจากไป ท่านได้ขอให้ใครคนหนึ่งบริจาต หากไม่เป็นภาระจนเกินไปในการรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเพื่อรักษาภรรยาของอาจารย์คนนั้น ผู้ที่จะบริจาตก็เตรียมพร้อม หลังจากนั้น ชั้ญคุก็ได้โทรไปหาอาจารย์คนดังกล่าว และขอเลขที่บัญชีของเขา แล้วท่านก็กล่าวว่า “เราจะโอนเงินไปยังบัญชีของท่านจำนวน 5 ล้านบาท แต่เงินนี้ไม่ใช่ของเรา มีพี่น้องคนหนึ่งมอบให้เป็นชะติยะฮุแก่ท่าน”

อีกเหตุการณ์หนึ่ง ครั้งหนึ่งมีพี่น้องคนหนึ่งมาเยี่ยมที่บ้านของชั้ญคุ ชั้ญคุจึงถามว่า “ท่านได้พักวันหยุดหน้าร้อนที่ผ่าน

มาที่เมืองของตนเองรีปาว?”

“อัลหัมดุลิลลาฮ” พี่น้องคนนั้นตอบ

ชัยคุถามต่อว่า “แม่ของท่านเป็นยังงัยบ้าง? ท่านได้เจอกับแมรีปาว?”

พี่น้องคนนั้นเงียบสักพัก และกล่าวว่า “ผมยังไม่มีโอกาสได้ไปเยี่ยมท่านเลย เพราะที่อยู่ของท่านนั้นห่างไกลกันมาก จากตัวเมืองที่ผมอาศัยอยู่ และผมหยุดพักที่นั่นได้เพียงแค่สัปดาห์เดียว ก็คือ ผมได้เพียงแค่โทรหาท่านเท่านั้นเองครับ”

ชัยคุเปลี่ยนไป และท่านก็เริ่มนะซีหะฮฺพี่น้องคนดังกล่าวถึงความสำคัญของการพบเจอแม่ ท่านบอกว่ามันเป็นการงานที่ไม่ธรรมดาเลย ณ ที่อัลลอฮ์ น้ำตาของพี่น้องคนนั้นจึงเอ่อล้นออกมาและสะอึกสะอื้นให้ เมื่อได้รำลึกถึงความผิดของตนเองที่ไม่ยอมแบ่งเวลาให้กับการเยี่ยมเยียนแม่ของตน

ขณะที่ร้องไห้อยู่ พี่น้องคนนั้นก็ได้กล่าวกับชัยคุว่า “จริง ๆ แล้ว ผมอยากไปเจอแม่ แต่ว่า ผมไม่มีเงินที่จะเดินทางไปยังบ้านของท่าน ตัวรถราคาแพง และผมก็ไม่มีเงินด้วย”

ชัยคุจึงกล่าวว่า “พยายามให้แม่ของท่านได้ไปทำฮัจญ์นะ ส่วนเรื่องค่าใช้จ่ายนั้น ฉันจัดการให้เอง”

หลังจากนั้นไม่กี่วัน ชัยคุก็ได้มอบค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางไปทำฮัจญ์แก่พี่น้องคนนั้น พร้อมกับกล่าวว่า “นี่คือเงินค่าใช้จ่ายจากพี่น้องคนหนึ่งที่ยินยอมให้”

นี่แหละชัยคุ อับดุลรอซซาค เมื่อการงานที่ดีประการหนึ่งที่มีได้มาจากตัวท่าน ท่านก็จะบอกโดยตรงไปตรงมา เพื่อผู้คนจะได้ไม่เข้าใจผิดคิดว่า ท่านคือคนที่ทำสิ่งนั้น

แน่นอนทีเดียวว่า มันแตกต่างจากความเป็นจริงของคนบางคน มีบางคนที่เขาเป็นเพียงคนกลางของการช่วยเหลือผู้คน แต่กลับทำตัวและแสดงให้สังคมหรือคนที่รับการช่วยเหลือเห็นประหนึ่งว่าการช่วยเหลือนั้นมาจากตัวเขา อีกทั้ง พวกเขายังกล่าวถึงเรื่องนี้ เพื่อให้ผู้รับการช่วยเหลือนั้นไม่ลืมบุญคุณของพวกเขาอีกด้วย

พวกเขาไม่กลัวว่าจะเป็นเหมือนบุคคลที่อัลลอฮทรงประณามไว้ ด้วยคำรัสของพระองค์ว่า

الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا أَتَوْا وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا

บรรดาผู้ที่ปิติยินดีต่อสิ่งที่พวกเขากระทำ และชอบที่จะได้รับการชมเชยในสิ่งที่พวกเขาไม่ได้กระทำ (สุเราะฮฺอาลี อิมรอน 3 : 188)

พฤติกรรมที่น่ารังเกียจนี้ ได้ถูกท่านนบีเต็อนและประณามไว้ว่า

الْمُتَشَبِّعُ بِمَا لَمْ يُعْطَ كَلَابِسَ ثَوْبِي زُورٍ

“ผู้ที่อวดอ้างด้วยสิ่งซึ่งเขามิใช่เจ้าของนั้น ประหนึ่งผู้สวมเสื้อผ้าแห่งการหลอกลวง 2 ชั้น” (หะดีษเศาะฮิหฺ บันทึกลงโดยอัล-บุคอรี ในเศาะฮิหฺของท่าน หมายเลขที่ 5219 และมุสลิมในเศาะฮิหฺของท่าน หมายเลขที่ 2130)

สาเหตุของรายงานหะดีษนี้ ก็คือ

أَنَّ امْرَأَةً قَالَتْ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّ لِي ضَرَّةً فَهَلْ عَلَى جُنَاحٍ
إِنْ تَشَبَّعْتُ مِنْ زَوْجِي غَيْرَ الَّذِي يُعْطِينِي

มีสตรีคนหนึ่งกล่าวกับท่านนบีว่า “โอ้ท่านเราะสูลุลลอฮ์ ฉันมี (สามีที่มี)ภรรยาอีกคน ฉันสามารถประดับประดาตนเองต่อหน้าเขา ด้วยกับสิ่งที่ไม่ใช่ของที่สามีของฉันให้มาได้ไหม?”

หมายถึงว่า ด้วยการทำเหมือน (คือ หลอก) ว่า สามีของตนได้มอบอะไรบางอย่างให้ จนทำให้เข้าใจได้ว่า สามีรักเธอมากกว่า ซึ่งจะทำให้ ภรรยาอีกคนนั้นถูกหลอกและเข้าใจว่า สามีของเธอทำเช่นนั้นจริง

บรรดาอุละมาอ์ได้อธิบายความหมายของหะดีษบทนี้ไว้แตกต่างกัน ได้แก่

1. เสื้อผ้าแห่งการหลอกลวง 2 ชิ้น ที่ท่านนบีหมายถึงนั้น คือ คน ๆ หนึ่งที่สวมใส่เสื้อผ้าที่มีลักษณะเหมือนเสื้อผ้าของคนที่สมถะ จนกระทั่งสังคมที่มองเขาคิดว่า เขาเป็นคนที่สมถะ ทั้งที่จริงแล้วหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ การอธิบายนี้ เสื้อผ้าแห่งการหลอกลวง 2 ชิ้นที่ท่านนบีหมายถึง ก็คือ อิซร์และริดตะฮ์ ที่ผู้สมถะจะสวมใส่กัน

2. เสื้อผ้าแห่งการหลอกลวง 2 ชิ้น ที่ท่านนบีหมายถึงนั้น คือ เขาได้ทำการหลอกลวง 2 ครั้ง การอธิบายเช่นนี้ใกล้เคียงกับสาเหตุของรายงานมากกว่า เพราะหญิงคนนั้นได้แสดงการ

หลอกหลวง 2 ครั้งต่อภรรยาอีกคนหนึ่ง ครั้งแรก เขาโกหกว่าสามีของเธอได้มอบบางสิ่งบางอย่างให้ และครั้งที่สอง เธอแสดงแก่ภรรยาอีกคน ประหนึ่งว่าเธอเป็นที่รักของสามีมากกว่า ด้วยหลักฐานว่า เธอได้รับบางสิ่งบางอย่างจากสามีในขณะที่ภรรยาอีกคนหนึ่งนั้นไม่ได้รับ(ดู ตูหะตุล อะฮฺวาซียฺ 6/153-154)

แต่การอธิบายทั้งสองนี้ มีความเหมือนและมีความหมายที่ใกล้เคียงกัน หะดีษที่เรียบง่ายขึ้นนี้ได้กลายเป็นแสที่นำหวาดเสียวกับคนบางคนที่ยพยายามแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ (หรือความดี) ที่หาได้มีจริงในตัวเขาไม่ ด้วยเหตุนี้ หัวใจดวงนี้เหมือนถูกเชือดเฉือน เมื่อได้เห็นพฤติกรรมของพวกเราบางคนที่ต้องเผชิญกับคำเตือนจากหะดีษบทนี้ ส่วนหนึ่งจากพฤติกรรมเหล่านั้นก็คือ :

A. มีบางคนที่ได้แปลการบรรยายหรืองานเขียนของอุละมาอ์ แล้วเขาก็แสดงออกประหนึ่งว่าตนเองคือผู้ที่เห็นดเหนือยในการเรียบเรียงงานเขียนนั้นขึ้นมา และยิ่งกว่านั้น เราเคยเห็นในหมู่ชาวสุนนะฮฺ มีบางคนที่ได้ทำการแปลงานเขียนของอุละมาอ์ แต่ชื่อของอุละมาอ์คนนั้นกลับไม่ได้ถูกระบุไว้ในฉบับแปล และด้วยความหน้าไม่อาย เขาได้เขียนชื่อของตัวเองเป็นผู้เขียนงานเขียนนั้นแทน

แน่นอนทีเดียวว่าคนทั่วไปไม่รู้เรื่องนี้ แต่ทว่าบางคนก็พอได้สัมผัสกับตำราของบรรดาอุละมาอ์อยู่บ้าง ก็จะมีเรื่องดังกล่าว แท้จริง คำพูดของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่ว่า **“เขาได้สวมใส่เสื้อผ้าแห่งการหลอกหลวง 2 ชั้น”** หากเขาได้อธิบายว่า ตนเองเป็นเพียงผู้แปล แน่แน่นอนว่า สถานะของเขา ณ ที่อัลลอฮ์ก็จะสูงส่งกว่านี้ ด้วยความ

ข้อสุดท้ายว่าตัวเขานั้นเป็นเพียงแค่ผู้แปล และยอมรับว่า ความรู้ของตนยังไม่ถึงขั้นที่จะเขียนหนังสือเช่นหนังสือของอูละมาอ์ได้

B. และมีบางคนที่ได้สรุปงานเขียนจากหนังสือและเอกสารเกี่ยวกับปัญหาฟิกฮฺ โดยเฉพาะปัญหาฟิกฮฺที่มีความซับซ้อนแล้วเขาก็แสดงออกมาประหนึ่งว่า ตนเองคือผู้ที่วิเคราะห์ปัญหาดังกล่าว ทั้งๆที่แท้จริงแล้ว เขาแค่เพียงคัดลอกหรือสรุปมา (จากการวิเคราะห์และอธิบายของบรรดาอูละมาอ์) เท่านั้น

C. ผมยังเคยเห็นคนบางคนที่เป็นตัวกลางในการส่งมอบความช่วยเหลือจากผู้บริจาค เขาแสดงแก่ผู้รับการช่วยเหลือประหนึ่งว่าตนเองคือผู้ที่ออกค่าใช้จ่ายนั้น ทั้งๆที่เขาเป็นเพียงแค่คนกลางเท่านั้น

D. บางคนที่ได้รับความสะดวกใจจากผู้บริจาคช่วยเหลือจากต่างประเทศในการสร้างมัสญิด บางทีก็แสดงออกต่อผู้ที่บริจาคว่า ตนเองสามารถสร้างมัสญิดที่ดีด้วยเงินทุนที่น้อยได้ ทั้งที่ความเป็นจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น เพราะงบประมาณส่วนหนึ่งก็มาจากคนในสังคมท้องถิ่น

จงขอบคุณเถิด ความโศกเศร้านี้ได้จางหายไป เมื่อผมได้เห็นพี่น้องมากมาย ทั้งที่ศึกษาจากเมืองมะดีนะฮฺ , กอดิม และเยเมน หรือแม้กระทั่งที่ไม่ได้ศึกษาที่ตะวันออกกลางก็ตาม พวกเขาต่างทำงานด้วยการเขียนงานวิชาการต่าง ๆ อย่างจริงจัง อันแสดงให้เห็นถึง (ความบริสุทธิ์ใจและ) ความเชี่ยวชาญในความรู้ของพวกเขา มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ บนความโปรดปรานที่พระองค์ได้ทรงประทานให้แก่พวกเขา

บทเรียนที่ 2 :

คำพูดของซัยคุ ที่ว่า “ฉันหวังว่าท่านจะไม่เล่าให้ใคร และจงลืมการให้นี้ ให้ถือว่ามันไม่เคยเกิดขึ้นเช่นกัน” มันบ่งบอกถึงความจริงใจและความบริสุทธิ์ใจของท่านอย่างชัดเจน ผมยังจำคำแนะน้าของอุมฺฮาศิม สะละมะฮฺ บิน ดีนาร์ได้ ท่านกล่าวว่า

أَكْتُمُ مِنْ حَسَنَاتِكَ، كَمَا تَكْتُمُ مِنْ سَيِّئَاتِكَ

“จงปกปิดความดีงามทั้งหลายของท่าน ดังที่ท่านได้ปกปิดความชั่วร้ายทั้งหลายของตนเอง” (บันทึกโดย อัล-พะสาวีย์ ใน ‘อัล-มะอริฟะฮฺ วัต-ตาริคว์’ 1/679 และอุมฺฮุอัยม ใน ‘อัล-หิลละฮฺ’ 3/240 และอิบนุ อะสะกีร์ ใน ‘ตาริคว์ ดิมัชก’ 22/68)

ในรายงานอื่น ท่านกล่าวว่า

أَخْفِ حَسَنَاتَكَ كَمَا تُخْفِي سَيِّئَاتَكَ، وَلَا تَكُنْ مُعْجَبًا بِعَمَلِكَ، فَلَا تَدْرِي أَشَقِي أَنْتَ أَمْ سَعِيدٌ

“จงปกปิดความดีงามทั้งหลายของท่าน ดังที่ท่านได้ปกปิดความชั่วร้ายทั้งหลายของตนเอง และอย่าได้ภาคภูมิใจในงานของท่าน แท้จริงแล้ว ท่านไม่รู้ว่า ตัวเองจะกลายเป็นคนที่ทุกข์ (ตกนรก)หรือเป็นคนที่สุข (เข้าสวรรค์)” (บันทึกโดย อัล-บัยฮะกี๊ ใน ‘ซุฮุบล อีมาน หมายเลขที่ 6500’)

ดังนั้น เมื่อได้เห็นสิ่งที่ท่านซัยคุได้กระทำไปตามเรื่องราวข้างต้นแล้ว ผมเชื่อว่า ซัยคุกระทำด้วยความอึดสาจริง เพราะท่านไม่ต้องการชื่อเสียง และ ท่านนบี คือลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสลัม ไม่ได้กล่าวไว้หรอกหรือ? ว่า

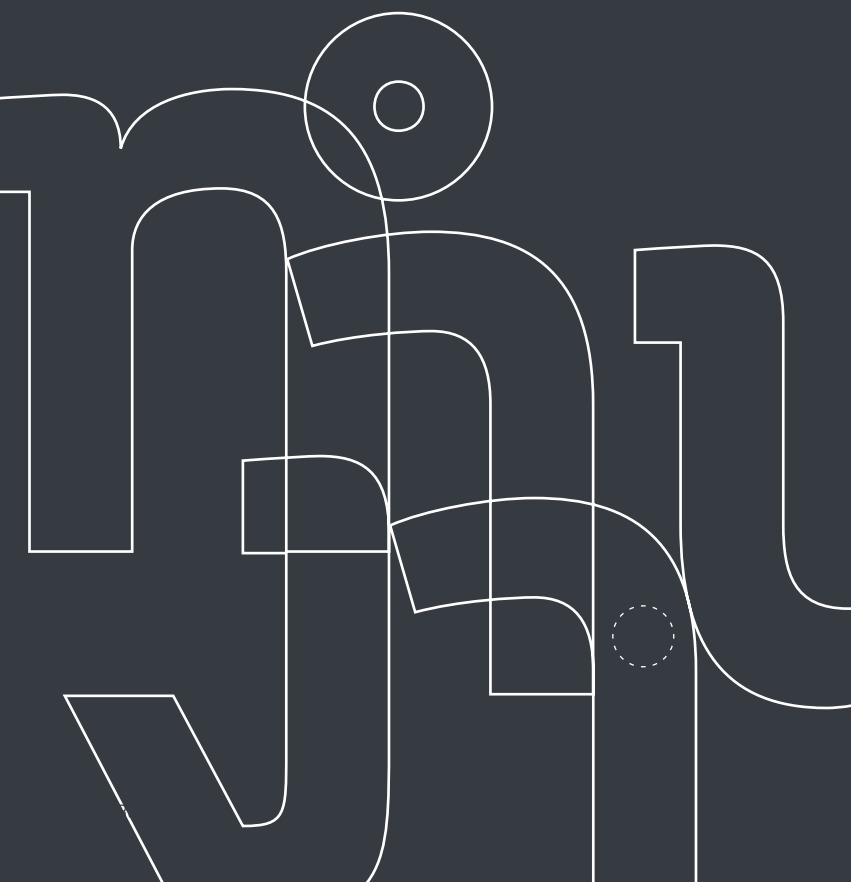
مَنْ تَوَاضَعَ لِلَّهِ رَفَعَهُ اللَّهُ

“ผู้ใดนอบน้อมถ่อมตนเพื่ออัลลอฮ์ พระองค์จะทรงยก (เกียรติของ) เขา (ให้สูงขึ้น)” (หะดีษเศาะฮี้หฺ รับรองโดย ซัยคุ อัล-อัลบานีย์ ใน ‘อัศ-เศาะฮี้หะฮฺ’ หมายเลขที่ 2328)

ดังกล่าวนี้นี้ คือการกระทำของซัยคุ ท่านไม่หวังการยกย่องสรรเสริญ และไม่หวังชื่อเสียงเรียงนามใด ๆ

ท่านผู้อ่านที่เคารพครับ เหล่านี้คือแบบอย่างที่ดีงามของซัยคุ อับดุลรอซ-ซาค ที่ยิ่งทำให้ผมสับสนในการที่จะเล่าเรื่องราวของท่านและบทเรียนต่าง ๆ ที่ผมได้รับตลอดระยะเวลาที่ได้ใช้ชีวิตร่วมกับท่านที่อินโดนีเซีย และเป็นอีกครั้ง ที่ความสับสนของผมต้องพ่ายแพ้ไป เมื่อได้คิดถึงประโยชน์อันมากมายที่จะได้รับ ตลอดจนการกระษัยนกระษัยและวอนขอจากหลาย ๆ ฝ่ายที่ต้องการให้ผมเขียนบทความนี้ต่อไป เพื่อว่าจะเป็นประโยชน์ที่กว้างขวางและมากมายยิ่งขึ้น

ทำงานอะอะไรโดยไม่จำแนกกลุ่มคน

ชัยคุเคยบรรยายที่สถานีวิทยุ Rodja?

ที่จริงแล้ว ทางสถานีวิทยุ Rodja มีความประสงค์เชิญชัยคุอับดุรรอซซซาก ให้มาออกรายการที่สถานีนานมาแล้ว ทางสถานีขอให้ผมนำเสนอเรื่องนี้แก่ชัยคุ แต่ทุกครั้งที่ผมตั้งใจจะบอกกับท่าน ผมก็รู้สึกอายเหลือเกินเมื่อเห็นท่านชัยคุมีภารกิจมากมาย รวมถึงความยากลำบากทางเทคนิคในการถ่ายทอดสดด้วย

การใช้โปรแกรม Skype คือช่องทางหนึ่งที่เป็นไปได้ แต่อย่างที่เราู้กันดีว่า Skype เองก็ล่มอยู่บ่อย ๆ หากสถานการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นขณะชัยคุกำลังบรรยาย มันก็จะสร้างความลำบากแก่ท่านแน่นอน แต่ด้วยความปรารถนาสูงที่จะให้ชัยคุอับดุรรอซซซาก บรรยายที่สถานีวิทยุ Rodja ผมจึงได้แจ้งเรื่องนี้กับท่าน

“ชัยคุครับ ผมจะแจ้งว่า พี่น้องสถานีวิทยุ Rodja ต้องการให้ชัยคุทำการสอนประจำ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง”

และคำตอบของชัยคุนั้นอยู่เหนือการคาดหมายของผม ชัยคุกล่าวว่า **“ผมพร้อมที่จะสอนให้ทุกวันเลย”**

ผมแปลกใจและตกใจมากเมื่อได้ยินคำตอบนั้น เนื่องจากตัวผมเองนี่แหละที่ไม่พร้อม ผมจึงเสนอให้ชัยคุทำการสอนสัปดาห์ละ 2 ครั้ง โดยพิจารณาจากความพร้อมในแง่เทคนิค อัลฮัมดุลิลลาฮฺ ชัยคุเห็นด้วยกับข้อเสนอดังกล่าว

ในที่สุด การสอนก็เริ่มต้นขึ้นด้วยการใช้คอมพิวเตอร์ที่ติดตั้งโปรแกรม Skype และมีเก้าอี้ 2 ตัวหันหน้าเข้าหาคอมพิวเตอร์ และไมค์ลอย 1 ตัว ชัยคุเชิญผมนั่งลงบนเก้าอี้ที่ดีและนุ่ม ส่วนท่านนั้นนั่งลงบนเก้าอี้ที่ไม่ดีและที่นั่งไม่มีพองน้ำรองไว้ แน่นอนผมปฏิเสธ แต่ท่านก็ยังยืนยันที่จะให้ผมนั่งลง

ที่แก้อีตัวนั้น ผมจึงต้องยอมทำตาม¹

การถ่ายทอดดำเนินไปด้วยอุปกรณ์ง่าย ๆ ระหว่างการสอน เราได้รับกาน้ำขนาดเล็กที่บรรจุเครื่องดื่ม บางครั้งก็เป็นชา บางครั้งเป็นน้ำขิง และบางครั้งก็เป็นเครื่องดื่มที่มีกลิ่นไม่หอม ในช่วงก่อนเริ่มต้นการสอน ขณะที่ผมกำลังจัดเตรียมคอมพิวเตอร์ และเปิดโปรแกรม Skype โดยไม่ได้ทันเหลียวมอง ท่านชัชคุ ได้รินน้ำดื่มลงในแก้วและยื่นมาให้ผม เช่นเดียวกัน ขณะดำเนินการสอนอยู่ ชัชคุเห็นน้ำในแก้วของผมหมดแล้ว ท่านไม่ลังเลที่จะเติมน้ำให้แกผมอีกครั้ง

ขณะที่ผมแปลเนื้อหาบรรยาย ชัชคุตั้งใจฟังมาก ใครจะรู้ว่าผมผิดพลาด เมื่อผมพลาดในการทบทวนอายะฮ์หรือหะดีษที่ท่านได้นำเสนอ ท่านก็จะเตือนและแก้ไขให้ทันที มีอยู่ครั้งหนึ่ง ท่านอ่านอายะฮ์หนึ่งในซูเราะฮ์อัล-อันอามซึ่งยาวมาก จริง ๆ แล้วผมเคยท่องจำอายะฮ์นั้น แต่ผมลืมในตอนนั้น ทั้งที่ชัชคุเพิ่งอธิบายเนื้อหาอายะฮ์ดังกล่าวเสร็จและผมต้องแปลมัน ผมจึงหงุดหงิดและเหวี่ยงก๊วไฮลลงบนคิ้วของผม ผมจะอธิบายเนื้อหาของอายะฮ์ดังกล่าวได้อย่างไรหากผมไม่ได้ท่องจำมัน?

อัลฮัมดุลิลลาฮ...ชัชคุรู้ว่าผมกำลังประสบปัญหา เมื่อผมเริ่มแปลต้นอายะฮ์ดังกล่าว ชัชคุก็ได้เขียนตัวบทอายะฮ์ดังกล่าวลงบนกระดาน แล้วยื่นมาให้ผม โดยที่ผมไม่ได้ร้องขอ ผมจึงโล่งอก เพราะตัวบทนั้นทำให้ผมแปลได้ง่ายขึ้น

ด้วยเหตุนี้ ผมขออภัยท่านผู้ฟังวิทยุ Rodja ที่เคารพรักเป็นอย่างยิ่งต่อความผิดพลาดต่าง ๆ ในการแปลค่านะสีหะฮ์ต่างๆ

oooooooooooooooooooo

¹อัลฮัมดุลิลลาฮ...ปัจจุบันมีแก้อีที่นุ่ม 2 ตัวแล้ว และเราสองคนก็ได้นั่งบนแก้อีที่นุ่มเหมือนกัน

ของชัยคุผ่านบทความนี้ แท้จริงแล้ว มีสหายคนอื่น ๆ ณ เมืองมะตินะฮ์ที่คู่ควรสำหรับการแปล และผมได้พยายามถอนตัวเองจากการแปลแล้ว แต่ชัยคุท่านขอให้ผมดำเนินการแปลต่อไป²

ดังที่ผมได้กล่าวก่อนไปหน้านี้ว่า โปรแกรม Skype มักจะล่มอยู่บ่อยครั้งที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น หัวใจผมอัดอัด กระวนกระวายมาก จะไม่ให้เป็นอย่างนั้นได้อย่างไรละ? ชัยคุกำลังทำการสอน จู่ๆการติดต่อก็ขาดไป โปรแกรม Skype หลุดอยู่บ่อยครั้ง จนชัยคุต้องทวนการบรรยายใหม่ และผมก็ต้องทวนการแปลด้วย ในสถานการณ์เช่นนี้ ผมเป็นกังวลในความอดทนของท่านชัยคุมาก แต่ทว่า ชัยคุกลับสงบนิ่งและไม่ได้แสดงความไม่พอใจแต่อย่างใด ท่านยังคงมุ่งมั่นนำเสนอเนื้อหาการสอนของท่านต่อไป ท่าทีเช่นนี้แหละที่ทำให้ผมสบายใจ ท่านชัยคุสงบ โฉนผมจะต้องวิตกกังวลและไม่สบายใจ?

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

²ส่วนหนึ่งจากข้อเท็จจริงที่มีมายังผมเกี่ยวกับการแปล ก็คือ การพูดที่เร็วเกินไป ผมพยายามที่จะปรับปรุงข้อบกพร่องนี้ของตัวเอง แต่จนถึงปานนี้แล้วก็ยังเปลี่ยนแปลงไม่ได้สักที และในครั้งหนึ่ง ผมทำการสอนที่เมืองเปกาลองอัน(Pekalongan) ขณะที่กำลังสอนอยู่ นั้น ได้มีกระดาดแผ่นหนึ่งยื่นมาที่โพเดียม ผมจึงรีบเปิดกระดาดแผ่นนั้นดู ปรากฏข้อความว่า “ขอภัยครับอุสตาซ โปรดชะลอความเร็วให้อยู่แค่ 30 กิโลเมตร/ชั่วโมงก็พอแล้วครับ” ผมยิ้มให้กับข้อบกพร่องของตัวเอง

มันยากสำหรับผมที่จะปรับความเร็วในการพูดของตัวเองให้ช้าลง เพราะผมโตมาจากเมืองโซรง จังหวัดไอเรียนจายา ผมอยู่ที่ไอเรียนจายาตั้งแต่อายุ 1 เดือน และไม่เคยออกจากไอเรียนจายาเลยจนกระทั่งอายุ 20 ปี มันมีผลกับผมมาก เพราะคนในจังหวัดไอเรียนจายานั้นพูดเร็วมาก บ่อยครั้งที่คำพูดของเราถูกควบเข้าด้วยกัน เนื่องจากความเร็วในการพูด เช่น เราจะกล่าวว่า “Saya pergai main bole - ผมไปเตะบอล” แต่กลายเป็นว่า “Sapi main bola - วัวเตะบอล”

ผู้มีวินัยในตนเอง

เพราะเวลาการสอนอยู่ช่วงหลังละหมาดอัศร ผมจึงต้องละหมาดอัศรที่มีสญิต ซัยคั अबดุลมุหฺสิน อัล-อับบาด หลังจากละหมาดอัศรเสร็จแล้ว เราก็รีบเดินทางไปยังบ้านของท่าน ซึ่งอยู่ห่างจากมัสญิดประมาณ 100 เมตร เพื่อออกบรรยาย บ่อยครั้งที่มิญมะอะฮ์ที่มีธุระกับท่านและต้องการพบปะกับท่านหลังละหมาดอัศร แต่ท่านเพียงแค่ตอบสลามและขออนุญาตจากพวกเขาโดยกล่าวว่า **“ขอภัยพี่น้องทุกท่าน ตอนนี้ผมต้องทำการสอน”** แล้วท่านก็เดินไป

นั่นคือ ซัยคั अबดุลรุอฺซซาก เมื่อใดที่ท่านต้องทำการสอน ท่านก็จะมีวินัย เมื่อท่านตัดสินใจสอนหลังละหมาดอัศร มันก็จะต้องดำเนินตามนั้น บางครั้งมีคนสำคัญที่ต้องการพบท่าน และบางครั้งก็เป็นครูญาติของท่านเอง แต่ท่านก็เลื่อนการพบเจอกับพวกเขาออกไปจนกว่าจะทำการสอนผ่านทางสถานีวิทยุ Rodja เสร็จสิ้นเสียก่อน

ในหมู่นักศึกษา ซัยคั अबดุลรุอฺซซากเป็นที่รู้จักกันในฐานะของผู้ที่มีวินัยและตรงต่อเวลามาก นักศึกษาที่มีท่านเป็นที่ปรึกษาในการทำวิทยานิพนธ์ จะไม่รู้สึกละเลยแม้แต่น้อยในวินัยของท่าน และผมคือคนหนึ่งที่อยู่ในการดูแลของท่าน ดังนั้น จึงมีรุ่นพี่หลายคนของผมที่ตกเดือนถึงเรื่องนี้ บางคนเตือนว่า **“ระวังให้ตินะฟิรันดา อย่าล่าช้าเวลาอิชรอฟ (เวลาเข้าปรีกษาหรือกับซัยคัลสัปดาห์ละ 1 ครั้ง) เด็ดขาดแม้เพียงนาทีเดียวก็ตาม เพราะโดยปกติของซัยคฺแล้ว หากมีลูกศิษย์มาสายแม้เพียง 5 นาที ท่านจะตำหนิอย่างรุนแรงมาก”**

แน่นอนว่า ผมตกใจมากในช่วงแรกที่ได้รับคำเตือนนี้จากรุ่นพี่ แต่ในอีกด้านหนึ่ง ผมก็ซุกुरต่ออัลลอฮ์ และคิดในแง่ที่ว่า

มันทำให้ผมมีความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะส่งวิทยานิพนธ์ให้ทันตามเวลาของมัน และหากคิดต่อไปอีก ความเข้มงวดและมีวินัยของชัยคนนั้น มีใช้เพื่อประโยชน์ของตัวเอง แต่เพื่อประโยชน์สำหรับนักศึกษาเองต่างหาก

เช่นนั้นแหละ ตลอดระยะเวลาที่ท่านทำการสอนเทอมหนึ่งคือ เทอมแรกในคณะหัตถศิลป์ ผมได้เห็นความตรงต่อเวลาของท่านด้วยตาของตัวเอง ทั้งตอนเช้าและออกจากชั้นเรียน เคยมีเหตุการณ์เกิดขึ้น ชัยคุท่านอื่นที่สอนคาบก่อนหน้าท่าน ใช้เวลาเกินจนกินเวลาคาบเรียนของท่าน ท่านเคาะประตูห้อง กล่าวสละมให้ชัยคุณนั้น และนะซีหะฮฺว่า

“ขอภัยครับ ชัยคุ...อย่ากินเวลาพักของนักศึกษาสิครับ”

ในการผลิตเปลี่ยนคาบเรียน จะมีเวลาประมาณ 5-10 นาทีให้นักศึกษาได้พักผ่อน ชัยคุคนนั้นจึงกล่าวด้วยความเขินอายและหน้าแดงว่า **“ครับ ครับ...!”**

ดูสิ ท่านไม่เคยเมยต่อเรื่องนี้ และได้ตักเตือนชัยคุคนอื่น ๆ ที่ไม่มีวินัยในชั่วโมงการสอน และดูเหมือนว่า คำเตือนของท่านจะเป็นที่จดจำแก่ชัยคุคนนั้น จนกระทั่งในการสอนครั้งต่อไป ชัยคุคนดังกล่าวได้เตรียมพร้อมเป็นอย่างดี เพื่อจะได้ไม่สอนเกินเวลา และถึงกับกล่าวว่า

“นักศึกษาทั้งหลาย หากใกล้หมดเวลาแล้ว ช่วยเตือนฉันด้วยนะ เราจะได้ไม่โดนชัยคุอับดุลรอซซาก เตือนอีก”

นั่นคือ ชัยคุอับดุลรอซซาก ท่านมีวินัยในการสอนในฐานะเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัย และเช่นเดียวกันท่านก็มีวินัยในการสอนด้วย ดังนั้น เมื่อท่านทำการสอนผ่านทางสถานีวิทยุ

Rodja ผมจำได้แม่นว่าท่านพยายามที่จะไม่ขาด (และไม่สาย) ในการสอนตามตารางเวลา

หลังจากที่การสอนได้ผ่านไป 3 หรือ 4 ครั้ง ท่านนึกถึงสัญญาหนึ่งของท่านได้ คือ ท่านจะต้องเดินทางไปดูแลแม่ของท่านในการทำอุมเราะฮฺ และเวลาเดินทางจากมะดีนะฮฺไปมักกะฮฺนั้นชนกับตารางเวลาที่ท่านต้องทำการสอนที่สถานีวิทยุ Rodja ท่านจึงรู้สึกกังวล

ผมกล่าวกับท่านว่า “ไม่เป็นไรครับซัยคุ สัปดาห์นี้เราหยุดไว้ก่อน หรือค่อยทดแทนในวันอื่นก็ได้”

ท่านตอบว่า “ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอกฟิรندا ผมไม่อยากจะเปลี่ยนแปลงเวลา สงสารผู้ฟังที่รอคอย กำหนดการเดินทางไปมักกะฮฺน่าจะสามารถเปลี่ยนแปลงเวลาได้ เอาไว้ผมจะแจ้งคุณในเย็นวันนี้หรือพรุ่งนี้นะ”

สุดท้าย อัลฮัมดุลิลลาฮฺ กำหนดการเดินทางไปมักกะฮฺของท่านมีการเปลี่ยนแปลง และการสอนก็สามารถดำเนินไปตามปกติได้

ครั้งหนึ่ง ท่านต้องเดินทางไปบรรยายที่เมืองรียาฎ (เมืองหลวงประเทศซาอุดีอาระเบีย) และตารางเวลาของเครื่องบินที่ไปเมืองรียาฎนั้นมีแค่ 2 รอบ คือ 6 โมงเย็นกับเที่ยงคืน ในขณะที่การเดินทางจากเมืองมะดีนะฮฺไปเมืองรียาฎนั้นต้องใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมงครึ่ง หมายความว่าหากซัยคุเลือกเดินทางเวลา 6 โมงเย็น การสอนทางสถานีวิทยุ Rodja ก็จะต้องหยุดไปเพราะเร่งเวลาไม่ได้ แต่หากซัยคุเลือกเดินทางตอนเที่ยงคืน ท่านก็จะถึงเมืองรียาฎประมาณตี 2 ของวันรุ่งขึ้น สุกห่านல்லอฮฺ...ท่านเลือกเดินทางช่วงเที่ยงคืน เพื่อจะได้ทำการ

สอนทางสถานีวิทย์ Rodja ด้วย

เคยมีอยู่วันหนึ่ง เช้าของวันนั้นภรรยาของท่านคลอด และ
ยังต้องพักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาล แต่ท่านก็ยังให้เวลากับการ
สอนทางสถานีวิทย์ Rodja ในตอนเย็น สุกหนัลลอฮ ความมุ่งมั่น
และวินัยของท่านวิเศษจริง ๆ

และครั้งหนึ่ง ชัยคุมีแผนไปพักผ่อนที่ภู่ออฟกับครอบครัว
ประมาณ 1 สัปดาห์ ท่านโทรมาหาผมและถามว่า “การสอน
ในสัปดาห์หน้าจะอย่างไร?”

ผมตอบเหมือนเคยว่า “ไม่เป็นไรรับชัยคุ สัปดาห์หน้า
เราหยุดไว้ก่อนก็ได้”

“ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก” ชัยคุตอบ “ฟิรันดาสองคิดหา
ทางดูนะว่า ทำอย่างไรได้บ้างที่จะไม่ให้การสอนหยุดชะงัก
ไป”

เท่าที่ผมคิดได้ เทคนิคที่น่าจะนำมาใช้ได้ก็คือการประชุม
สาย ผมตอบชัยคุว่า “มีทางออกที่น่าจะทำได้อยู่ครับ คือ หนึ่ง
ใช้ระบบประชุมสาย ชัยคุทำการสอนจากเมืองภู่ออฟ ส่วน
ผมก็ทำการแปลที่เมืองมะดินะฮฺ หรือทางเลือกที่สอง ผมเดิน
ทางไปเมืองภู่ออฟ แล้วเราก็ทำการสอนด้วยกันตามปกติ”

แล้วชัยคุก็กล่าวว่า “ทางเลือกที่สองน่าจะดีกว่า ถ้าอย่าง
นั้น ฟิรันดาชวนครอบครัวและลูกๆมาที่เมืองภู่ออฟ เตี่ยผม
จัดการเรื่องที่พักให้”

สุดท้าย ผมจึงเดินทางไปยังเมืองภู่ออฟพร้อมกับครอบครัว
ด้วยความสบายใจ ผมไม่เคยไปเมืองภู่ออฟมาก่อนเลย ภู่ออฟ
เป็นเมืองที่สะอาดและสวยงาม เมื่อถึงที่นั่น ชัยคุไม่ได้ให้แค่
ค่าที่พักเท่านั้น แต่ท่านยังให้เงินค่าอาหารการกินแก่ผมและ

ครอบครัวด้วย ท่านชวนเราไปยังสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ในเมืองฏอฮิฟ หรือไม่ท่านก็จะแนะนำทางไปยังสถานที่เหล่านั้นให้ ท่านโทรหาผมหลายครั้ง เพื่อถามว่าผมไปถึงสถานที่เหล่านั้นแล้วหรือยัง

ท่านยังแนะนำร้านอาหารอินโดนีเซียให้ด้วย ขณะที่เราอยู่ที่ฏอฮิฟนั้น ชัยคุได้สอนเกี่ยวกับความจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบจราจร

2 วันผ่านไปที่เมืองฏอฮิฟ ผมเดินทางกลับมะดินะฮฺ ส่วนท่านยังคงพักผ่อนต่อไป เมื่อถึงเมืองมะดินะฮฺ ชัยคุโทรมาหาผมและถามว่าถึงมะดินะฮฺหรือยัง? ผมจึงแจ้งท่านไปว่า เวลาเดินทางกลับจากเมืองฏอฮิฟไปยังเมืองมะดินะฮฺใช้เวลาประมาณ 8 ชั่วโมง

“ทำไมถึงนาน?” ชัยคุถาม เพราะครั้งที่ผมเดินทางจากมะดินะฮฺไปฏอฮิฟนั้น ใช้เวลาเพียง 5 ชั่วโมง ด้วยความเร็ว 160 กิโลเมตร/ชั่วโมง

“เพราะผมทำตามคำแนะนำของชัยคุครับ” ผมตอบ “ที่ฏอฮิฟ ชัยคุพูดว่าต้องปฏิบัติตามกฎจราจรไม่ใช่หรือครับ? เพราะฉะนั้น ผมจึงขับรถกลับมะดินะฮฺด้วยความเร็วเพียง 120 กิโลเมตร/ต่อชั่วโมง”³

oooooooooooooooooooo

³ผู้อ่านอาจประหลาดใจที่ผมขับรถเร็ว 160 กิโลเมตร/ชั่วโมง สภาพยานพาหนะและท้องถนนในซาอุดีอาระเบียนั้นแตกต่างจากอินโดนีเซีย ที่ซาอุดีนั้นยานพาหนะส่วนใหญ่เป็นแบบเครื่องยนต์ความเร็วสูง และท้องถนนก็กว้างและว่าง จึงทำให้นักขับทั้งหลายต่างขับรถด้วยความเร็วสูง และครั้งหนึ่ง ผมเคยขึ้นรถแท็กซี่จากเมืองมะดินะฮฺไปยังเมืองญิดดะฮฺซึ่งห่างกันประมาณ 400 กิโลเมตร โชเฟอร์ขับรถเร็วมาก 220 กิโลเมตร/ชั่วโมง ไม่มีรถใดที่อยู่ข้างหน้าเขา นอกจากจะต้องถูกแซงไปเสียหมด จน

แล้วท่านก็หัวเราะขำเมื่อได้ยินคำอธิบายนั้น

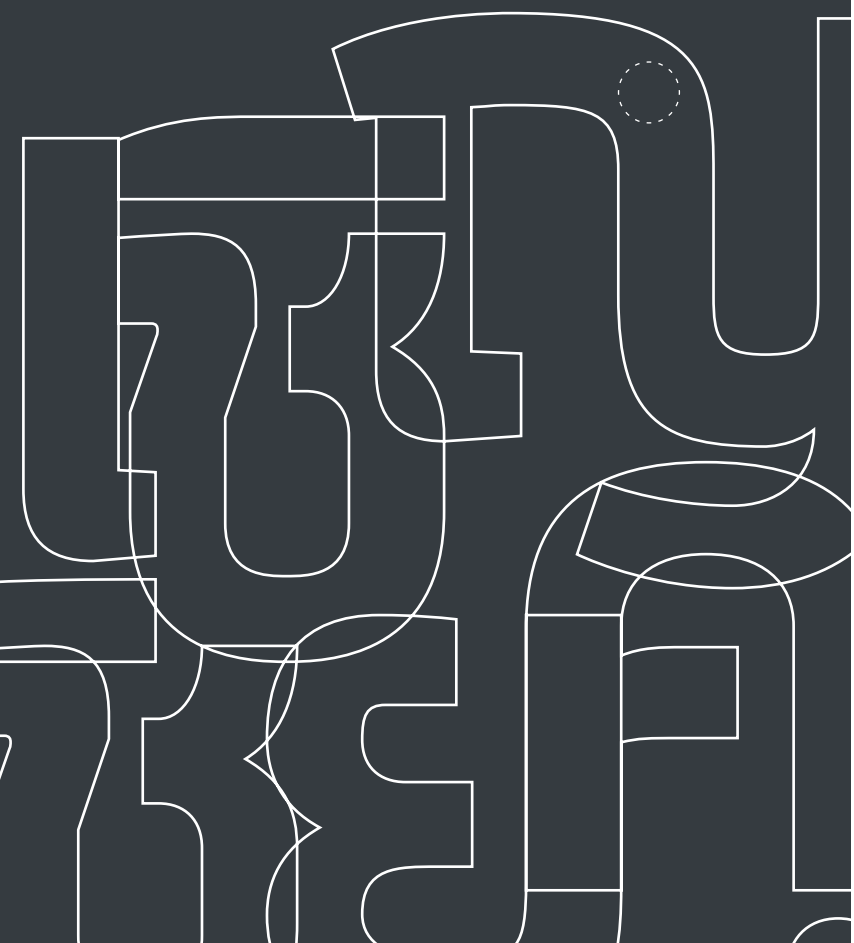
ความมีระเบียบวินัยของท่านเป็นบทเรียนที่ดีสำหรับนักดาอีย์ตลอดจนนักศึกษาทั้งหลาย ก็ครั้งแล้วที่เราเข้าเรียนสาย และก็ครั้งแล้วที่นักดาอีย์มายังสถานที่เรียน-สอนซ้ำ จนกระทั่งผู้ฟังเข้าใจว่านาฬิกาของเราคงเดินช้าเสียกระมัง และโดยไม่รู้ตัว (หรือรู้ตัว) เราซึ่งเป็นดาอีย์เองนั้นแหละที่สอนให้มัดอุไม่รักษาเวลา

และที่น่าเศร้ายิ่งกว่าคือ บ่อยครั้งที่นักดาอีย์จะมีปัญหาในการมาสอน (วิชา) ประจำ จนทำให้มัดอุเริ่มลดน้อยถอยลงไปเรื่อย ๆ และบางครั้งก็ทำให้การสอนต้องล้มเลิกกันไป ดังนั้น เราควรแสดงแบบอย่างความมีวินัยให้แก่มัดอุทั้งหลาย

และจงพิจารณาดูความมุ่งมั่นและความพร้อมของท่านซัยคุสำหรับการสอนในทุก ๆ วันทางสถานีวิทยุ Rodja ทั้ง ๆ ที่ท่านนั้นมีภารกิจมากมาย ด้วยเหตุนี้ เราได้ศึกษาความรู้เพื่อการอื่นใด นอกจากเพื่อให้สามารถทำงานตะอวะฮฺ ได้ (อย่างสมบูรณ์แบบ)

กระทั้งการเดินทางไกล 400 กิโลเมตรนั้น ผมใช้เวลาเพียงแค่ 2 ชั่วโมงเท่านั้น ระหว่างทาง ทุกครั้งที่ผมเปิดตา ผมก็จะเห็นภาพน่าหวาดเสียว เบื้องหน้าทุกครั้ง บางครั้งก็ทำให้รู้สึกเสียวสันหลังกันไปเลย ผมจึงชอบที่จะปิดตา พร้อม ๆ กับกล่าวซิกิร ลาอิลลาฮะฮิลลัลลอฮฺ และกล่าวว่า ใครจะรู้บ้างเล่า ว่าเกิดอะไรขึ้น?!!

ชัยคุมาอินโดนีเซีย

หลังจากที่ได้ทำการสอนประจำที่สถานีวิทย์ Rodja ชัยคุ
อับดุลรอซซซาก ก็เป็นที่รู้จักอย่างกว้างในหมู่ประชาชนชาว
อินโดนีเซีย มีผู้คนมากมายต้องการพบเจอ (ตัวจริงของ) ท่าน
และแม้ว่าผมจะมีความปรารถนาที่จะเชิญท่านมายังอินโดนีเซีย
เพื่อทำการบรรยายโดยตรง แต่หัวใจของผมมันสับสนเหลือเกิน
เมื่อได้เห็นภารกิจของท่านในแต่ละวัน (ท่านมีภารกิจเยอะมาก)

ผมใช้เวลาพิจารณาคำขอของพี่น้องชาวอินโดนีเซียอยู่นาน
สุดท้ายผมก็แจ้งความประสงค์ดังกล่าวแก่ชัยคุ เมื่อพี่น้องได้
ยืนยันความพร้อมของพวกเขาแก่ผมในเรื่องขั้นตอน/วิธีการ
เดินทางของชัยคุไปยังประเทศอินโดนีเซีย

ขณะที่ผมแจ้งความประสงค์ดังกล่าวนั้น เกิดการเจรจาต่อ
รองกันเล็กน้อย เช่น ผมได้เสนอแก่ท่านให้เดินทางในช่วงวัน
หยุดภาคฤดูร้อน เพราะเป็นช่วงที่ทางมหาวิทยาลัย
อิสลามมะดินะฮ์หยุดยาว โดยปกติแล้วจะอยู่ที่ประมาณ 3
เดือน แต่ท่านปฏิเสธ

“ในช่วงวันหยุดภาคฤดูร้อน ผมต้องทำการสอนประจำ
ทุกวันที่มีสญิดนะบะวีย์” ท่านตอบ “อีกทั้งผู้ที่มารับฟัง
การสอนนั้น มีพี่น้องชาวอาหรับที่มาจากประเทศอื่นนอก
เหนือ จากซาอุดีด้วย เช่น แอลจีเรีย ลิเบีย ซูดาน คูเวต
สหรัฐอเมริกาและอื่น ๆ ซึ่งมันทำให้ผมไม่ต้องเสีย
เวลาเดินทางไปยังประเทศของพวกเขา แต่พวกเขามายัง
เมืองมะดินะฮ์เอง อัลฮัมดุลิลลาฮ์”

คำตอบของท่านทำให้ผมเสียใจ แต่ผมเข้าใจดีในเหตุผล
และการตัดสินใจของท่าน

“ชัยคุครับ จะเป็นอย่างไรถ้าชัยคุเดินทางไปอินโดนีเซีย

พร้อมครอบครัวเลยละครับ? อินชาอัลลอฮ์ เพื่อน ๆ ที่อินโดนีเซียพร้อมต้อนรับครับ ชัยคุจะได้เที่ยวชมความสวยงามของธรรมชาติที่เขียวขจีที่อินโดนีเซีย พวกเขาจะต้องชอบใจแน่” ผมนำเสนอทางเลือกที่สอง

“ฟิรันดา ผมไม่อยากให้ครอบครัวของผมเดินทางออกจากซาอุดีฯ เพราะจะทำให้พวกเขาพบเห็นพิตนะฮ์ต่างๆ มากมาย” ชัยคุตอบ “อัลลอฮ์ทรงคุ้มครองพวกเขา อีกอย่างภรรยาและลูกๆ ของผมไม่มีพาสปอร์ต และพวกเขาก็ไม่จำเป็นต้องทำพาสปอร์ตด้วย หากทำพาสปอร์ต พวกเขาก็ต้องถ่ายรูป และผมไม่ชอบหากครอบครัวของผมต้องถูกถ่ายรูปในเรื่องที่ไม่จำเป็นจริง ๆ และการพักผ่อนในวันหยุดนั้นไม่จำเป็นที่ต้องที่อินโดนีเซีย”

คำตอบของชัยคุทำให้ผมเสียใจอีกครั้ง แต่ผมก็ยังยืนยันคำแนะนำกับชัยคุต่อไป ผมกล่าวว่า “ครับชัยคุ แล้วถ้าเป็นช่วงปิดเทอมละครับ? วันหยุดจะสั้นกว่า และ (ชัยคุก็) เดินทางเพียงไม่กี่วัน”

ท่านตอบว่า “ฟิรันดา เวลาช่วงปิดเทอมนั้นสำหรับครอบครัวของผมแล้ว พวกเขาต้องการท่องเที่ยวและเยี่ยมชมสถานที่ต่างๆ ผมไม่อยากทะเลาะในสิทธินี้ของพวกเขา”

ผมจึงเงียบไป จะมีข้อเสนอใดอีกที่ผมสามารถกล่าวกับท่านได้ แต่อัลฮัมดุลิลลาฮ์ ในวันต่อๆ มา ผมได้ความคิดใหม่ ผมกล่าวกับชัยคุว่า “ชัยคุครับ ท่านจะว่าอย่างไรหากเดินทางไปอินโดนีเซียในช่วงเวลาเรียน ไม่ใช่ช่วงวันหยุด?”

“ผมไม่อยากทิ้งหน้าที่การสอนของผม” ชัยคุตอบ ความหวังของผมดับลง แต่ทันใดนั้นชัยคุก็กล่าวขึ้นว่า “เป็นไปได้นะ

หากผมได้วางแผนกับนักศึกษาให้เลื่อนเวลาสอนออกไป
หน่อย แต่เราสามารถเดินทางไปอินโดนีเซียได้แค่ 5 วันนะ
เราจะพยายามให้ผู้ฟังวิทยุ Rodja ได้สุขใจด้วยการเดินทางไป
เยี่ยมเยียนพวกเขาถึงอินโดนีเซีย”

สุบหานัลลอฮ....ได้ยินดังนั้น หัวใจของผมเบิกบานเป็น
อย่างมากและเหตุผลที่ท่านได้ตอบให้กับข้อเสนอของผมนั้น
ช่างงดงามเหลือเกิน นั่นคือ เพื่อเยี่ยมเยียนพี่น้องของท่าน เพื่อ
สร้างความสุขใจแก่พี่น้องที่อินโดนีเซีย ผมจึงรีบประสานงาน
กับเพื่อน ๆ ที่จาร์กาด้าเพื่อแจ้งข่าวดีนี้และให้พวกเขาเตรียม
ความพร้อม

มีบทเรียนอันล้ำค่ามากมายที่เราได้รับจากเหตุการณ์ดัง
กล่าว นั่นคือ เกี่ยวกับความใส่ใจของท่านต่องานดะอฺวะฮฺ รวม
ถึงการใส่ใจในการพิจารณาผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับงาน
ดะอฺวะฮฺ ตลอดจนความมุ่งมั่นของท่านที่จะทำงานดะอฺวะฮฺ
โดยที่ยังคงใส่ใจในสิทธิต่าง ๆ ของครอบครัว นี่คือนิคมะฮฺ
สำหรับนักดาอีย์ที่บางครั้งละเลยต่อสิทธิต่าง ๆ ของภรรยาและ
ลูกๆที่ต้องการความสุขสันต์เช่นกัน เพราะบางครั้งดาอีย์ก็ทุ่มเท
กับงานดะอฺวะฮฺอย่างเกินเหตุจนละเลยสิทธิของภรรยาและลูก

ไม่มีสิ่งใดผลักดันให้ท่านเดินทางมาอินโดนีเซีย นอกจาก
เจตนา “เราจะพยายามให้ผู้ฟังวิทยุ Rodja ได้สุขใจด้วยการ
เดินทางไปเยี่ยมเยียนพวกเขาถึงอินโดนีเซีย”

ท่านเราะสูลุลลอฮ คือลัลลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลิม กล่าว
ว่า

أَحَبُّ النَّاسِ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى أَنْفَعُهُمْ لِلنَّاسِ وَأَحَبُّ الْأَعْمَالِ

إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ سُرُورٌ يُدْخِلُهُ عَلَى مُسْلِمٍ أَوْ يَكْشِفُ
عَنْهُ كُرْبَةً أَوْ يَقْضِي عَنْهُ دَيْنًا أَوْ يَطْرُدُ عَنْهُ جُوعًا وَلَا أَنْ
أَمْشَى مَعَ أَخٍ فِي حَاجَةٍ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ أَعْتَكِفَ فِي هَذَا
الْمَسْجِدِ (يعني مسجد المدينة) شَهْرًا وَمَنْ كَفَّ غَضَبَهُ
سَتَرَ اللَّهُ عَوْرَتَهُ وَمَنْ كَظَمَ غَيْظَهُ وَلَوْ شَاءَ أَنْ يُمِضِيَهُ
أَمْضَاهُ مَلَأَ اللَّهُ قَلْبَهُ رَجَاءَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَمَنْ مَشَى مَعَ
أَخِيهِ فِي حَاجَةٍ حَتَّى تَنْتَهِيَ لَهُ أَثْبَتَ اللَّهُ قَدَمَهُ يَوْمَ تَزُولُ
الْأَفْقَادُ وَإِنَّ سُوءَ الْخُلُقِ يُفْسِدُ الْعَمَلَ كَمَا يُفْسِدُ الْحُلَّ
الْعَسَلَ

“บุคคลที่อัลลอฮฺทรงรักมากที่สุด คือผู้ที่ทำประโยชน์
กับผู้คนมากที่สุด และการทำงานที่อัลลอฮฺทรงรักมากที่สุด คือ
การมอบความสุขใจแก่มุสลิม หรือการช่วยให้เขาหลุดพ้น
จากความยากลำบากที่ประสบ หรือการจ่ายหนี้สินแทนแก่
เขา หรือการขจัดความหวาดหวั่นของเขา แท้จริง การที่ฉันได้
เดินพร้อมกับพี่น้องของฉันเพื่อตอบสนองความต้องการของ
เขานั้น เป็นสิ่งที่ฉันชอบยิ่งกว่าการที่ฉันพำนักตลอดทั้งเดือน
ในมัสญิดนี้ (มัสญิดอัน-นะบะวี) ผู้ใดที่ยับยั้งอารมณ์
โกรธของตัวเอง อัลลอฮฺจะทรงปกปิดสิ่งพึงสงวน (ความชั่ว
ต่างๆ) ของเขาในวันกิยามะฮฺ ผู้ใดที่ยับยั้งความโมโหของตัว
เอง อัลลอฮฺจะทรงเติมเต็มหัวใจของเขาด้วยความหวังต่อ
วันกิยามะฮฺ ผู้ใดที่เดินพร้อมกับพี่น้องของเขา และพร้อมที่
จะตอบสนองความต้องการของพี่น้องของเขา อัลลอฮฺจะทรง

ปีกเท้าของเขาให้มันคงในวันกียามะฮฺ ขณะที่เท้าอื่น ๆ นั้น
จะสั่นไหว แท้จริงมารยาทที่เลวทรามจะทำลายการงาน
ต่าง ๆ เฉกเช่นที่น้ำสัสมสายซุทำลาย (รสชาติ) น้ำผึ้ง”

สร้างความสุขใจแก่พี่น้องมุสลิม

ครั้งหนึ่ง ผมได้เข้าร่วมในมััจลิสของท่านที่มีสติ
อัน-นะบะวียฺ ขณะนั้นท่านกำลังอธิบายหนังสืออัช-ชะมาอิล
อัล-มุหัมมะดียะฮฺ แต่งโดยอิมามอัต-ติรมิซียฺ เมื่อถึงหะดีษบท
หนึ่ง รายงานจากท่านญาบิร บิน अबดิลลาฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮฺ
ซึ่งกล่าวว่า

أَتَانَا النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي مَنْزِلِنَا فَذَجَّنَا لَهُ شَاةً
فَقَالَ ”كَأْتَهُمْ عَلِمُوا أَنَّا نَحِبُّ اللَّحْمَ

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้มายังบ้านของ
เรา เราจึงเชือดแพะหนึ่งตัวเพื่อเลี้ยงต้อนรับท่าน ท่านจึงกล่าว
ว่า “เหมือนพวกเขาจะรู้ว่าเราชอบเนื้อ (แพะ)”

ชัยคุ อับดุลรอซซาก ได้อธิบายหะดีษบทนี้โดยกล่าวว่า
“ดูสิว่า ท่านนบีได้แสดงความสุขใจต่ออาหารที่ครอบครัวญา
บิร บิน अबดิลลาฮฺ ได้เตรียมให้ นี่มิใช่इनใดนอกจากเพื่อให้
พวกเขาสบายใจ ด้วยเหตุนี้ สุนนะฮฺประการหนึ่งคือ เมื่อเรา
ถูกเชื้อเชิญ และเราชอบอาหารที่เขาจัดให้ ก็จงแสดงความ
รู้สึกดังกล่าวให้เขารับรู้เพื่อให้เขาสุขใจ ซึ่งแตกต่างจากบาง
คนที่แม้ว่าเขาจะชอบอาหาร (ที่ได้รับมา) แต่กลับปกปิด

ความชอบของตัวเอง”

ขณะที่เรากำลังบรรยายการที่สถานีวิทย์ Rodja แต่ชัยยังไม่พร้อมที่จะเริ่มบรรยาย ท่านกล่าวว่า “สักครู่ ผมขอคุยโทรศัพท์ก่อน”

ท่านคุยโทรศัพท์อยู่นาน ผมพยายามจับใจความการสนทนาของท่าน เมื่อท่านสนทนาเสร็จ ท่านก็อธิบายว่า ท่านคุยกับผู้บริจาคคนหนึ่ง เหตุคือเมื่อคืนวันก่อนท่านได้รับข่าวที่ไม่ดีนักเกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่ถูกจับกุมตัว เนื่องจากติดหนี้สินจำนวน 56,000 เรียล (ประมาณ 140 ล้านบาท หรือประมาณ 4 แสนกว่าบาท) และชายคนนั้นอายุ 97 ปีแล้ว นอกจากจะอายุมากแล้ว เขายังเป็นคนยากจน หัวใจของชัยจึงต้องการแบ่งเบาภาระของชายชราดังกล่าว เพื่อที่ชีวิตของเขาจะได้ไม่หมดไปในห้องขัง ชัยคุยติดต่อกับผู้บริจาคคนนั้นและขอให้เขาเตรียมเงินช่วยเหลือแก่ชายชราคนนี้ และอัลฮัมดุลิลลาฮ์ ผู้บริจาคคนนั้นตกลงจะช่วยชำระหนี้สินของชายชราคนนั้นให้

“ครับ เราได้ทำให้ชายคนนั้นสบายใจแล้ว” ชัยกล่าว

ลองคิดดู หากเราเป็นชายชราคนนั้น เราจะรู้สึกสบายใจและมีความสุขมากแค่ไหน?

ชัยได้เล่าเรื่องราวของบรรดาอุละมาอ์ที่กระตุ้นส่งเสริมลูกศิษย์ของตนเองให้กระทำอะมัลดังกล่าว (ช่วยปลดหนี้ให้ผู้อื่น) ส่วนหนึ่งคือ :

หนึ่ง : เรื่องราวของชัยคุ อับดุลเราะหฺมาน บิน นาศิร อัล-สะอูดี

ท่านชัยคุ (อับดุลรอซซาก) ได้เล่าเรื่องนี้ขณะที่ผมกำลัง

ศึกษาอยู่ในช่วงเทอม 2 ชั้นปีที่ 2 คณะตะอวะฮ์ สาขาอะกีดะฮ์

ชัยคุอัศรเราะหฺมาน บิน นาศิร อัศ-สะอดียฺ เป็นอาจารย์ของชัยคุหมัมมัด บิน ศอลิหฺ อัล-อุษัยมีน เราะหิมะฮุลลอฮ์ ชัยคุอัศรเราะหฺมานรู้เรื่องราวของชัยคุอัศ-สะอดียฺมาก เนื่องจากท่านทำวิทยานิพนธ์ปริญญาโทเกี่ยวกับงานเขียนของชัยคุอัศ-สะอดียฺ นอกจากนี้ลูกชายคนหนึ่งของชัยคุ อัศ-สะอดียฺ เป็นเพื่อนสนิทของท่าน

ครั้งหนึ่ง ภรรยาของชัยคุอัศ-สะอดียฺกลับมาจากการเดินทางหลังจากที่ได้แยกทางกับชัยคุอัศ-สะอดียฺ โดยปกติแล้วชัยคุอัศ-สะอดียฺจะใช้นาฬิกาปลุกช่วยตื่นขึ้นมาละหมาดยามค่ำคืน แต่คืนที่ภรรยาของท่านกลับมาจากการเดินทางดังกล่าว เหมือนว่าลูกคนเล็กของท่านได้เล่นนาฬิกาปลุกนั้น จึงทำให้เวลาละหมาดศุบหฺในวันต่อมา ไม่มีใครเห็นชัยคุอัศ-สะอดียฺที่มัสญิดเลย ทั้งที่ท่านคืออิมามของมัสญิด

ถึงเวลาเที่ยง ชัยคุอัศ-สะอดียฺก็ได้มานำละหมาดซุฮฺ หลังละหมาดเสร็จแล้ว ท่านก็ได้ให้คำแนะนําศิหะฮ์แก่ฆะอ์มูม เมื่อกล่าวเสร็จ มีชายคนหนึ่งถามขึ้นว่า “ชัยคุครับ ทำไมเราถึงไม่เห็นชัยคุช่วงละหมาดศุบหฺ เป็นเพราะภรรยาชัยคุเพิ่งกลับมาจากการเดินทางรีป่าว?”

ได้ฟังคำพูดของชายคนนั้นแล้ว ผู้คนก็หัวเราะกัน ชัยคุจึงยิ้ม และเรียกชายคนนั้นมา ท่านล้วงเข้าไปในกระเป๋าและนำเงินจำนวนหนึ่งออกมา แล้วมอบให้ชายคนนั้น พร้อมกล่าวว่า “นี่คือของขวัญสำหรับท่าน เนื่องจากวันนี้ท่านได้นำความสุขมาสู่หัวใจของผู้คน”

ได้ยินคำพูดของชัยคุแล้ว ผู้คนก็หัวเราะ (ชอบใจ) กันอีก รอบ

สอง : ชัยคุอัส-สะอติย์แกล้งทำเป็นเพ่งได้ยิน

เรื่องนี้มาจากลูกชายของชัยคุอัศุรเราะหฺมาน อัศ-สะอติย์เอง ชัยคุอัส-สะอติย์ได้เดินทางกับลูกชายคนหนึ่งของท่าน พวกเขาพบเจอคน ๆ หนึ่งระหว่างการเดินทางนั้น เขาคนนั้นกล่าวว่า “ชัยคุร็อบ ท่านรู้ไหมว่าเกิดเรื่องนั้นและเรื่องนี้....”

ชายคนนั้นได้เล่าเหตุการณ์อย่างละเอียดและจริงจังมาก ทั้งที่ชัยคุร็อบทราบเหตุการณ์ดังกล่าวมาแล้ว แต่ท่านก็ทำเป็นเพ่งได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก จนทำให้ชายคนดังกล่าวจริงจังมากขึ้นในการเล่าเรื่อง และเมื่อชัยคุพูดว่า “อิม ยังงั้นหรือ.....” ชายคนนั้นก็ยิ่งชอบใจ

ต่อมา เมื่อชายคนนั้นกลับจากการเดินทาง ท่านก็พบกับชายอีกคนหนึ่ง และเขาคือนี่ก็เล่าเรื่องเดียวกันกับชายคนแรกเมื่อกี้ แต่ท่านก็อดทนฟังเขาเล่า เสมือนท่านเพ่งได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก และต่อมาก็เจอคนที่สามซึ่งเล่าเรื่องเดียวกันอีก แต่ท่านก็รับฟังด้วยความสงบ ในขณะที่ลูกชายของท่านนั้นทนไม่ไหวแล้วและอยากจะบอกกับชายคนดังกล่าวเต็มทนแล้วว่า ชัยคุทราบเรื่องดังกล่าวแล้ว

ความนอบน้อมของท่านนี้มีใช้อื่นใด นอกจากเพื่อสร้างความสุขใจแก่ผู้พูด และเพื่อจะได้ไม่ทำร้ายจิตใจเขา สุกุหนันลลอฮฺ!! หากเราเป็นท่านละก็...เราคงพูดไปว่า “อ้อ เรื่องนี้ผมรู้แล้ว!” หรือ “เอ่อ คุณไปอยู่ไหนมา ผมรู้เรื่องนี้มานานแล้ว” หรือ “อิม ผมรู้ว่าคุณอยากบอกเรื่องสำคัญ แต่ถ้าเรื่องนี้ละก็ มันบูดแล้วละ” หรือคำพูดอื่น ๆ ที่อาจทำร้ายจิตใจของผู้พูด

ดูชัยคุอัส-สะอติย์ อุละมาอ์ผู้ทรงความรู้สิ ท่านพร้อมที่จะ

ลดตัวลงต่ำเพื่อรับฟังเรื่องเล่าที่เคยได้ยินมาแล้วเสมอ

สาม : เรื่องราวของชัยคุอัล-สะอูดีย์กับชัยคุอัล-อุชัยมิน

ครั้งหนึ่ง ชัยคุอัล-อุชัยมินได้เดินทางมายังเมืองมะดีนะฮ์ ผู้มั่งมีคนหนึ่งได้เชิญท่านรับประทานอาหารค่ำที่บ้านของเขา ซึ่งชัยคุอัล-อุชัยมินก็อยู่ด้วยในงานเลี้ยงนั้น เมื่อถึงเวลารับประทานอาหาร ชัยคุอัล-อุชัยมินก็มองไปยังกองผลไม้บนานาชนิดที่กองรวมกันเป็นภูเขาเล็ก ๆ ชัยคุอุฮิบลูกแอปเปิ้ลขึ้นมา แล้วกล่าวกับเราว่า “พวกท่านรู้มั๊ย ทำไมฉันจึงเริ่มทานแอปเปิ้ลก่อน?”

แล้วชัยคุอัล-อุชัยมินก็กล่าวต่อว่า “เมื่อก่อน ชัยคุอัล-สะอูดีย์เคยสอนหนังสือที่ค่อนข้างหนัก นั่นคือ เกาะวาอิดของอิบนุเราะฮ์ฎิบ หนังสือเล่มนี้ค่อนข้างเข้าใจได้ยาก เพราะเกี่ยวกับข้อหลักนิติศาสตร์ (กออิดะฮ์ฟิควะฮ์) ในตอนแรกมีลูกศิษย์หลายคนเข้าเรียน แต่นานวันเข้าก็เริ่มลดน้อยลงไป จนสุดท้ายในตอนที่ท่านสอนจบเล่มนั้น มีเพียงผมกับท่านเท่านั้น หลังจากนั้น ท่านก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าและนำลูกแอปเปิ้ลสีแดงออกมา นี่คือการครั้งแรกที่ผมได้เห็นผลไม้ชนิดนี้ ท่านกล่าวว่า ‘นี่คือลูกตุฟฟาหะฮ์ (แอปเปิ้ล) กินได้...ส่วนเมล็ดข้างในนั้นห้ามกิน’ ผม (ชัยคุอัล-อุชัยมิน) ตีใจมากที่ได้รับของขวัญนี้ ผมจึงรีบกลับไปที่บ้านและเรียกคนในครอบครัวมารวมตัว ทั้งภรรยาและลูกๆ แล้วผมก็ให้พวกเขาดูแอปเปิ้ลผลนั้น เพราะพวกเขาเองก็เพิ่งเคยเห็นมันเป็นครั้งแรกเช่นกัน จึงมีคนหนึ่งถามว่า ‘นี่คือมะเขือเทศหรือ?’

สุดท้ายผมก็ผ่าลูกแอปเปิ้ลเป็นชิ้น ๆ แล้วแบ่งให้ทุกคน”

ดังกล่าวนั้นคือ เรื่องเล่าที่ชัยคุอัปดูรื้อซซากท่านได้ยินมาจากชัยคุ อัล-อุษัยมิน สุปห่านลลอฮ์ เพียงลูกแอปเปิ้ลแค่ผลเดียว แต่ส่งผลต่อหัวใจของชัยคุอัล-อุษัยมินอย่างมากมาย และท่านก็สุขใจ ครอบครัวของท่านก็เช่นกัน

ชัยคุอัปดูรื้อซซากเคยกล่าวว่า “**ฟิรันดา แม้ว่าราคาของของขวัญจะไม่ได้มีค่าอะไรมากมายนัก แต่ก็สามารถสร้างความสุขใจแก่ผู้คนที่ได้รับ** ครั้งหนึ่งผมเคยพบเจอกับนักศึกษาชาวคูเวตคนหนึ่ง และผมลืมแล้วว่าเคยสอนเขา และเมื่อเราเจอกัน เขาริบบเข้ามาทักผม และบอกผมว่าเขาเคยเรียนกับผมตอนอยู่วิทยาลัย และเขายังกล่าวอีกว่า ‘ชัยคุครับ ผมไม่เคยลืมดอกไม้ที่ท่านมอบเป็นของขวัญให้ผม ผมยังเก็บมันไว้ในหนังสือของผมอยู่เลย’”

คูลี ซ่อตอกไม้ที่ไม่ได้มีราคาอะไรมากมาย แต่กลับส่งผลกระทบอย่างมากต่อจิตใจของนักศึกษาคนดังกล่าว

สี่ : ชัยคุอัล-อุษัยมินกับคำเชิญของคนขุนวย

ชัยคุอัล-อุษัยมินเคยเยี่ยมเยียนบ้านเกือบทุกหลังในอุษัยซะฮ์เพื่อสร้างความสุขแก่เจ้าของบ้านเหล่านั้น

ครั้งหนึ่ง หลังจากเสร็จสิ้นการสอน ท่านก็เดินออกจากมัสญิดทันใดนั้นก็มีคนงานชาวอียิปต์คนหนึ่ง (ที่กำลังทำงานอยู่นอกมัสญิด) เข้ามาข่มขำกับชัยคุและกล่าวว่า “**ชัยคุครับ ท่านไปกินกาแฟที่บ้านผมนะ**”

ชาวอียิปต์คนนั้นไม่เคยเข้าฟังการสอนของชัยคุเลย และเขาก็กล่าวเช่นนั้นเพียงเพื่อสร้างความลำบากใจแก่ชัยคุ แต่โดยไม่

คาดคิด ชัยคุก็กล่าวขึ้นว่า “เมื่อไหร่? ผมพร้อมจะไปตีempaแพที่บ้านของท่าน”

ชาวชาวอียิปต์คนนั้นตกใจกับคำตอบของชัยคุ แต่เขาก็กล่าวตอบว่า “ครับ ๆ วันอื่นนะครับชัยคุ”

สุดท้าย ชัยคุก็ไปเยี่ยมบ้านของชาวอียิปต์คนนั้นในวันที่ได้นัดหมายกันไว้ แน่นอนว่าการมาเยือนของชัยคุได้สร้างความพอใจแก่ชาวอียิปต์ และต่อมาเขาก็ทำงานอย่างขยันขันแข็งมากขึ้น และเข้าร่วมในการสอนของชัยคุเสมอ

ผมก็เดินทางพร้อมกับท่าน

การเดินทางจะยกม่านกันมารยาทออกไป

การเดินทางคือตัวชี้วัดมารยาทที่แท้จริงของคนๆหนึ่ง การเดินทางเต็มไปด้วยความลำบาก ดังที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กล่าวไว้ว่า

السَّفَرُ قِطْعَةٌ مِنَ الْعَذَابِ

การเดินทางคือส่วนหนึ่งของการลงโทษ (บันทึกโดยอัล-บุคอรี หมายเลขที่ 1804)

ไม่ว่ายานพาหนะหรือสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทางจะดีแค่ไหน คนเดินทางก็จะต้องประสบกับความลำบากอยู่ดี (ไม่มากก็น้อย-ผู้แปล) ดังนั้น คนเดินทางจึงลำบากและเหน็ดเหนื่อย และบางครั้งก็เสี่ยงอันตราย ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีการช่วยเหลือกันระหว่างคนเดินทาง หากคนเดินทางคนหนึ่งมีมารยาทที่ดี เราจะได้พบเห็นมารยาทที่ดีงามของเขาขณะที่ผู้คนที่ต้องการความช่วยเหลือ ในทางกลับกัน หากคนๆหนึ่งมีมารยาทที่ไม่ดี แม้ว่าจะพยายามปกปิดมันต่อหน้าผู้คนมากแค่ไหน และไม่ว่าจะพยายามแสดงตนว่าตัวเองเป็นผู้มีมารยาทที่ดีงามเพียงใด มารยาทที่ไม่ดีของเขาก็จะเผยออกมาให้เห็นจนได้ ในขณะที่เดินทาง โดยเฉพาะในการเดินทางที่ยาวไกลและใช้เวลานาน

เคยมีชายคนหนึ่งที่มาให้การเป็นพยานต่อหน้าท่านอุมร์ บิน อัล-ค็อฏฏอบ ท่านอุมร์จึงกล่าวว่า “ฉันไม่รู้จักท่าน และแม้ฉันไม่รู้จัก มันก็ได้สร้างความเสียหายใด ๆ แก่ท่าน

ดังนั้นจงไปหาคนที่รู้จักท่านเถิด”

ชายคนหนึ่งที่อยู่ในเหตุการณ์กล่าวขึ้นว่า “ผมรู้จักเขารับ ท่านจะมีรูลูมูมิโน”

ท่านอุมร์กล่าวว่า “ท่านรู้จักเขาอย่างไรบ้าง?”

เขาตอบว่า “รู้จักว่าเขาเป็นคนดีและมีเกียรติ”

ท่านอุมร์ถามต่อว่า “เขาเป็นญาติใกล้ชิดของท่านไหม? และท่านรู้สภาพของเขาในช่วงกลางคืนและกลางวัน ตลอดจนขณะมาและไปหรือไม่?”

เขาตอบว่า “ไม่ครับ”

ท่านอุมร์ถามอีกว่า “เขาเคยคบหาสมาคมกับท่านในเรื่องดิรฮัมและดินาร (หมายถึงเรื่องเงินทอง) ซึ่งทั้งสองนี้จะแสดงให้เห็นความสำรวมตนของคนๆหนึ่งหรือไม่?”

เขาตอบว่า “ไม่ครับ”

ท่านอุมร์ถามต่อไปอีกว่า

فَرَفِيقُكَ فِي السَّفَرِ الَّذِي يُسْتَدَلُّ بِهِ عَلَى مَكَارِمِ الْأَخْلَاقِ؟

“เขาเคยเป็นเพื่อนเดินทางกับท่าน ที่จะชี้ให้เห็นมารยาทที่ดีงามของคนๆหนึ่งหรือไม่?”

เขาตอบว่า “ไม่ครับ”

ท่านอุมร์จึงกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านก็ไม่ได้รู้จักเขาจริง” (ชัยคอัล-อัลบานีย์รับรองรายงานนี้ว่าเศาะฮีหฺ ในอิรวัอะอุล-เฆาะลีล 8/260 หมายเลขที่ 2637)

คำกล่าวของท่านอุมร์ถูกต้องที่สุด การเดินทางคือสิ่งที่จะ

เปิดเผยมารยาทที่แท้จริงของคนๆหนึ่ง ก็มาน้อยแล้วคนที่ดูมี
เกียรติและมารยาทดี แต่เมื่อเราร่วมเดินทางกับเขาเป็นเวลา
นานและในระยะทางที่ไกล เมื่อเราประสบกับความลำบากและ
ต้องการความช่วยเหลือ มารยาทที่ไม่ดีของเขาก็ถูกเผยออกมา

แท้จริง ถือเป็นโอกาสทอง (โอกาสที่ดี) สำหรับผมที่ได้เดิน
ทางพร้อมกับชัยคุ่อหรือซซาก ซึ่งทำให้ผมสามารถรับความ
รู้จากท่าน ในขณะเดียวกันก็ได้รู้มารยาทที่แท้จริง (มารยาทที่
ดีงาม) ของท่านด้วย และเวลานั้นก็มาถึง วันจันทร์ ที่ 25
มกราคม 1431/11 มกราคม 2010

เริ่มต้นการเดินทาง

ก่อนอื่นเลย โดยปกติแล้วเย็นวันอาทิตย์ท่านมีคิวสอนผ่าน
ทางสถานีวิทยุ Rodja หลังเสร็จสิ้นการสอนแล้ว ผมได้แจ้งกับ
พนักงานสถานีว่า พรุ่งนี้ไม่มีการเรียนการสอน เพราะผมกับ
ชัยคุ่อจะเตรียมตัวเดินทาง กำหนดการเที่ยวบินเวลา 19.15 นาที่
หลังลงทะเบียนขึ้น ในขณะที่ยังสอนนั้นสิ้นสุดในเวลา
18.00 น. และแน่นอน ผมแจ้งเรื่องนี้แก่พนักงานสถานีฯ โดย
ไม่ได้บอกชัยคุ่อก่อน

เมื่อผมแจ้งเรื่องดังกล่าวแก่ชัยคุ่อโดยให้เหตุผลว่าเพื่อ
เตรียมพร้อมสำหรับการเดินทาง ท่านก็กล่าวว่า “ไม่ ๆ พรุ่งนี้
จะยังคงมีการสอน อินชาอัลลอฮ เวลายังมี มีพี่น้องจะดูแล
เรื่องการเช็คอินให้ เราแค่รอออกเดินทางเท่านั้น”

วันต่อมา ผมเดินทางไปยังบ้านของชัยคุ่อพร้อมสัมภาระ
หลังจากลงทะเบียนเสร็จ ท่านขอให้พี่น้องคนหนึ่งพาสัมภาระ
ดังกล่าวทั้งหมดเข้าเช็คอิน ส่วนพวกเรานั้นก็ดำเนินการสอน

ตามปกติ และหลังจากนั้นเราก็เดินทางไปยังสนามบิน

เรามาถึงสนามบินหลังสิ้นเสียงอะซานมัฆริบ ชัยคุถามว่า
“เที่ยวบินระหว่างประเทศไม่ได้อยู่ที่นั่นหรือ?”

“ย้ายไปยังที่อื่นแล้วครับชัยคุ” ผมกล่าวตอบ

แล้วเราก็ลงไปเที่ยวบริเวณแห่งหนึ่งเพื่อเข้าไปยังห้องพัก
ผู้โดยสาร ขณะที่เราจะเข้าไปนั้น เจ้าหน้าที่สนามบินแจ้งว่า นั่น
เป็นห้องพักผู้โดยสารสายการบินในประเทศ ส่วนห้องพัก
ผู้โดยสารสายการบินระหว่างประเทศนั้น ถูกต้องตามที่ชัยคุได้
บอกไว้ ใจผมจึงรู้สึกไม่ดีเลย (รู้สึกผิด) แต่ชัยคุก็ได้โกรธผม
และไม่ได้กล่าวโทษความผิดพลาดของผมแต่อย่างใด

เราเดินจากห้องพักผู้โดยสารสายการบินในประเทศไปยัง
ห้องพักผู้โดยสารสายการบินระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นระยะทาง
ที่ไกลมากพอสมควร และกระเป๋าสัมภาระของชัยคุก็หนัก
เอาการด้วย แต่ท่านก็ยังคงถือโดยไม่บ่นเลยแม้แต่น้อย เมื่อถึง
ห้องพักผู้โดยสารสายการบินระหว่างประเทศ ท่าน (และผม)
ทำการลงทะเบียนมัฆริบเป็นญะมาอะฮฺ หลังลงทะเบียนเสร็จ ผม
เข้าไปใกล้ท่านและถามว่า “ชัยคุครับ ทำไมเราไม่ลงทะเบียนมัฆ
ริบและอิซฮาร์รวมเลยละครับ?”

“ไม่ เราจะลงทะเบียนอิซฮาร์บนเครื่อง” ชัยคุตอบ

หลังจากนั้น ท่านก็ลงทะเบียนสุนนะฮฺหลังมัฆริบ 2 ร็อกอะฮฺ
ขณะที่เราอยู่ที่ห้องพักผู้โดยสารนั้น ผมถามว่า “ท่าน
ต้องการให้ผมเล่าเกี่ยวกับงานตะอวะฮฺที่อินโดนีเซียไหม
ครับ? เพราะว่าชัยคุจะได้เห็นสภาพสภาพงานตะอวะฮฺและความ
ขัดแย้งที่เกิดขึ้นที่นั่น?”

ท่านตอบว่า “ฉันคิดว่าไม่จำเป็นนะ เพราะฉันไป

อินโดนีเซีย มิใช่เพื่อเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจากฝ่ายต่าง ๆ ที่มีอยู่ที่นี่ ฉะนั้นไปยังอินโดนีเซียเพื่อสานสัมพันธ์และเยี่ยมเยียนสถานีวิทยา Rodja คุณชอบหรือ...พีร์นดา การที่ช่วยคนหนึ่งมาหาพี่น้องที่ขัดแย้งกับคุณ แล้วพวกเขาก็เล่าความไม่ดีของคุณแก่ช่วยคนนั้น? แน่หนอนว่าคุณต้องไม่ชอบแน่หนอน ก็เช่นนั้นแหละ ทางที่ดีแล้ว คุณไม่ควรเล่าสภาพของพี่น้องที่มีข้อขัดแย้งกับคุณ ตราบใดที่พวกเขาไม่ได้ขัดแย้งกับคุณในเรื่องอะกิตะฮะ คุณและพวกเราต่างเป็นพี่น้องบนอะกิตะฮะเดียวกัน”

ผมจึงเรียบ คำพูดของช่วยคุสะท่อนมารยาทอันงดงาม ผมมักจะได้อินช่วยคุพูดเสมอว่า “มีความเห็นมากมายที่อธิบายความหมายของมารยาทที่ดีงาม แต่ความหมายที่ดีที่สุดของมารยาทที่ดีงาม (สำหรับฉัน) ก็คือสิ่งที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิ วะสัลลิม ได้กล่าวเอาไว้ว่า :

وَلْيَأْتِ إِلَى النَّاسِ الَّذِي يُحِبُّ أَنْ يُؤْتَى إِلَيْهِ

“เขาจงให้แก่ผู้คนในสิ่งที่เขาชอบที่จะได้รับ” (บันทึกโดยมุสลิม หมายเลขที่ 1844)

ภาคปฏิบัติจากหะดีษนี้คือ เมื่อท่านต้องการปฏิสัมพันธ์กับบุพการีทั้งสองของท่าน ก็จงคิดเสียว่าท่านเป็นคนชราคนหนึ่ง จงคิดว่าหากท่านเป็นคุณแม่ ท่านต้องการให้ลูกปฏิบัติอย่างไรกับท่านล่ะ? เช่นนั้นแหละที่ท่านจะต้องปฏิบัติกับคุณแม่ของท่าน จงประยุกต์ใช้สิ่งนี้เมื่อท่านต้องการปฏิสัมพันธ์

กับเพื่อนบ้านและเพื่อน ๆ ของท่าน หากเพื่อนของท่านทำผิดกับท่าน ท่านจะอย่างไรกับเขา? ก็ลองนึกภาพดูว่า หากเป็นท่านเองที่ทำผิดกับเพื่อนคนนั้น อะไรล่ะที่ท่านคาดหวังจากเพื่อน? แน่แน่นอนว่าท่านหวังว่าเขาจะอภัยให้ ถ้าเช่นนั้น ท่านก็จงอภัยให้เพื่อนของท่านเถอะ”

แท้จริงแล้ว ผมคาดการณ์ล่วงหน้าแล้วว่าท่านต้องการอย่างนั้น แต่ที่ผมจำต้องถามท่าน ก็เนื่องจากแรงกดดันจากพี่น้องบางท่านที่ต้องการให้ช่วยฯ เข้าใจสภาพแวดล้อม เพื่อจะได้หาทางประสานให้เป็นหนึ่งให้ได้

ไม่กี่นาทีต่อมา ผมก็ถามท่านต่อว่า “ช่วยฯครับ บางคนบอกว่า ผมคือจอมโกหก (กัซซาบ) ผมมีสิทธิ์ปกป้องตนเอง และตอบโต้การกล่าวหาดังกล่าวนั้นไหม?”

ท่านตอบว่า “ฟิรันดา...ไม่ต้องตอบโต้เขาหรอก ยังไง ๆ เขาก็เป็นพี่น้องร่วมอะกีตะฮะเดียวกันกับท่าน และหากมีใครถามท่านเกี่ยวกับเขา ก็จงแสดง/แจ้งให้ทราบว่าคุณไม่ชอบที่จะตอบโต้เขาและไม่ชอบที่จะพูดถึงเขา (ในเรื่องไม่ดีของเขา) ด้วย”

ท่านเงยไปสักพัก และกล่าวต่อว่า “ท่านจงอดทน และหากท่านอดทน เชื่อสิ วันหนึ่งเขาจะอ่อนโยนขึ้นและจะกลายเป็นสหายของท่าน”

ผมยังจำได้ ครั้งที่นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาคนหนึ่งได้ขอคำแนะนำจากท่านเกี่ยวกับคำโกหกที่ใส่ร้ายพวกพ้องมาอยู่ เขา นักศึกษาคนดังกล่าวพูดว่า “ช่วยฯครับ ผมถูกใส่ความว่าเป็นกัซซาบ (จอมโกหก) ดัจญาล และคนสกปรก (คอบิซ) จากคน ๆ หนึ่งที่มีปัญหาเกี่ยวกับผม และคน ๆ นั้นเขาได้ดูถูกดูแคลน

ท่านและชัยคุอับลุมุหฺสิน อัล-อับบาด (พ่อของท่าน) ด้วย และ
ยังกล่าวว่าชัยคุอิบน์ญิบรีนเป็นอิมามแห่งความหลงผิด และ
กล่าวต่าง ๆ นานา

ผมได้ชวนคน ๆ นั้นให้ทำการถกเถียงกันเกี่ยวกับข้อกล่าว
หาที่เขาตั้งให้ผม โดยมีเงื่อนไขว่าการพูดคุยของเราจะต้องถูก
บันทึกไว้ด้วย แต่เขาปฏิเสธและกล่าวว่า หากผมไปหาเขาเพื่อ
ยอมรับในความผิดของตัวเอง เขาจึงจะต้อนรับผมที่บ้านของ
เขา แต่หากผมไปหาเขาเพื่อถกเถียง เขาก็จะไล่ผมและจะตัด
ความสัมพันธ์กับผม และจะไม่ให้สลามผมเมื่อเจอหน้ากัน
มีหน้าซำคนๆนี้ยังกล่าวดูอาอ์ร้าย ๆ ใส่ผมด้วย โดยกล่าวว่า

قَاتَلَهُ اللَّهُ، وَأَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الْكَذَّابِ الْأَشِرِّ وَسَيَكُونُ مِنْ
”مَرْبَلَةِ التَّارِيخِ“

ขออัลลอฮฺทรงจัดการเขา ฉันขอความคุ้มครองต่อ
อัลลอฮฺจากจอมโกหกที่ยิ่งยโส และเขาจะกลายเป็นขยะ
ของประวัติศาสตร์

ดังกล่าวนี้อะหละครับ คือดูอาอ์ที่ขอให้ประสบกับผมและ
ผมก็ได้ยืนยันเองด้วยหูทั้งสองของผม และที่เป็นปัญหาไปอีก
คือ เขาได้เผยแพร่การใส่ความดังกล่าวไปในหมู่นักดาอียฺใน
ประเทศของผมด้วย ผมมีสิทธิ์ที่จะปกป้องตัวเองและอธิบาย
ความจริงไหมครับ? มีพี่น้องมากมายที่ถามเข้ามาทางโทรศัพท์
และจดหมายเกี่ยวกับปัญหานี้”

ชัยคุกล่าวว่า “ท่านอย่าได้ตอบโต้เขาเด็ดขาด! อย่าตอบโต้เขาเด็ดขาด!! ท่านอยากให้ท่านเป็นผู้ปกป้องตัวเองหรือท่านอยากจะทำให้อัลลอฮ์ปกป้องตัวท่าน?!” แล้วชัยคุก็ได้นำเสนอหะดีษ 2 บทที่มีระบุไว้ในหนังสืออัล-อะดะบ อัล-มุฟร็อดของอิมามอัล-บุคอรีห์ ที่อธิบายให้เราเห็นความพยายามอย่างที่สุดที่จะหลีกเลี่ยงการโต้เถียงกับพี่น้องของเรา

หะดีษบทที่ 1 :

عَنْ عِيَّاضِ بْنِ حِمَارٍ أَنَّهُ سَأَلَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَرَأَيْتَ الرَّجُلَ يَشْتُمُنِي وَهُوَ أَنْقَضُ مِنِّي نَسَبًا فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْمُسْتَبَّانِ شَيْطَانَانِ يَتَهَاتَرَانِ وَيَتَكَذَّبَانِ

จากอียาฎ บิน หิมาร ได้ถามท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม พร้อมกล่าวว่า “โอ้ท่านเราะฮ์มุลลอฮ์ ท่านคิดเห็นอย่างไรกับชายคนหนึ่งที่กำลังด่าทอฉัน ทั้งที่เขาฉันมีตระกูลที่ดียิ่งกว่าฉัน?” ท่านนบีตอบว่า “คน 2 คนที่กำลังด่าทอฉัน คือชัยฎอน 2 ตัวที่กำลังกล่าวคำมดเท็จและโกหกใส่กัน”

(บันทึกโดยอะหมัด 29/37 หมายเลขที่ 17,489 และอัล-บุคอรีห์ ในอัล-อะดะบ อัล-มุฟร็อด หมายเลขที่ 427 และชัยคุอัล-อัลบานีย์รับรองเศาะฮีหฺ)

ชัยคุกล่าวว่า “หะดีษนี้บ่งชี้ว่า คน 2 คนที่ต่อว่าและ
ด่าทอกันนั้น ท่านนบีเปรียบเขาทั้งสองด้วยกับชัยฏอน 2 ตัว
และท่านยังกล่าวว่าทั้งสองคือคนโกหกและกล่าวถ้อยคำที่
ชั่วร้าย ต่ำช้า และมดเท็จใส่กันด้วย คนที่ได้เถียงพิน้องของ
เขาจะต้องถลำตกลงไปในการโกหกเพื่อให้ผู้คนเกลียดชังคู่
ขัดแย้งของเขาอย่างแน่นอน หรืออย่างน้อยเขาก็ไม่ได้
อธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างเขากับคู่อริตามที่เป็นจริง
(ไม่ได้เล่าความจริงทั้งหมด-ผู้แปล) แต่เขาจะเล่าเหตุการณ์
นั้นเสมือนว่าตัวเขาคือฝ่ายที่ถูกต้อง และจะนำเสนอด้วยวิธี
การ (หรือในลักษณะ) ที่ทำให้ผู้ฟังจะรู้สึกเกลียดชังต่อคู่อริ
ของเขา นอกจากนี้เขาจะถลำใช้คำพูดที่ไม่ดี สกปรก และ
เป็นเท็จด้วย”

หะดีษบทที่ 2 :

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ : اسْتَبَّ رَجُلَانِ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَسَبَّ أَحَدُهُمَا وَالْآخَرَ سَاكِتٌ،
وَالنَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ جَالِسٌ، ثُمَّ رَدَّ الْآخِرُ فَتَهَضَّ
النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقِيلَ : تَهَضَّتْ؟ قَالَ : تَهَضَّتِ
الْمَلَائِكَةُ فَتَهَضَّتْ مَعَهُمْ. إِنَّ هَذَا مَا كَانَ سَاكِتًا رَدَّتِ
الْمَلَائِكَةُ عَلَى الَّذِي سَبَّهُ فَلَمَّا رَدَّ تَهَضَّتِ الْمَلَائِكَةُ

จากอิบนุอับบาสกล่าวว่า : ชาย 2 คนด่าทอกันต่อหน้า
ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม แล้วชายคนหนึ่งก็ด่าทอ
อีกคน ในขณะที่คนที่สองนั้นนิ่งเงียบ (ไม่ได้ตอบแต่อย่างใด)
โดยมีท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม นั่งอยู่ ต่อมาคนที่
ที่สองก็ตอบโต้กลับ ท่านนบีจึงลุกขึ้นเดินหนีไป ท่านนบีถูกถาม
ว่า “ทำไมท่านถึงลุกขึ้นหนีไป?” ท่านนบีตอบว่า “บรรดา
มลาอิกะฮ์ได้แยกย้ายกันหนีไป ฉะนั้นจึงลุกขึ้นเดินหนีไปพร้อม
กับพวกเขา แท้จริง ขณะที่ชายคนที่ 2 นิ่งเงียบและไม่ตอบโต้
การด่าทอของคนแรกนั้น บรรดา มลาอิกะฮ์ได้ตอบโต้คำ
ด่าทอของคนแรกแทนเขาแล้ว และเมื่อชายคนที่ 2 ตอบโต้
กลับ บรรดา มลาอิกะฮ์จึงแยกย้ายหนีกันไป” (บันทึกโดยอัล-
บุคอรี ในอัล-อะดะบ อัล-มุฟร้อด หมายเลขที่ 419 และ
ชัยคุอัล-อัลบานีย์กล่าวว่าเกาฮะอีฟ

ชัยคุกล่าวว่า “หากท่านอดทน อัลลอฮ์ก็จะทรงปกป้อง
ท่าน อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า

إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا

แท้จริงอัลลอฮ์ทรงปกป้องบรรดาผู้ศรัทธาให้พ้นจาก
ศัตรู (อัล-หัจญ์ 22 : 38)

หากท่านอดทน อัลลอฮ์จะส่งทหารของพระองค์มาปก
ป้องท่าน แต่มันอยู่ที่ตัวท่าน ท่านจะปกป้องตัวท่านเอง ซึ่ง
หมายความว่า ท่านมอบหมายการงานของท่านแก่สิ่งถูก

สร้างที่อ่อนแอมาก นั่นคือตัวท่านเอง หรือท่านจะมอบหมาย
การทำงานของท่านต่ออัลลอฮ์ พระผู้ทรงเดชานุภาพเหนือทุก
สิ่ง”

ชัยคุกล่าวต่ออีกว่า “ท่านจงง่วนกับการทำงานตะอวะฮ์
และหากมีใครถามท่านเกี่ยวกับปัญหานี้ ก็อย่าได้ติดกับแต่
จงพยายามตักเตือนผู้ถามให้เขาพยายามง่วนอยู่กับความรู้
ที่มีประโยชน์”

ท่านเจียบไปพักหนึ่ง และกล่าวต่อว่า “เราอยู่อยู่กับงาน
ตะอวะฮ์ งานของเรามีมากมาย จึงไม่ควรคิดเรื่องพรรคนี้
ฉันเองไม่สบายใจหากมีเรื่องแบบนี้มาถึงฉัน เพราะฉันอยาก
ให้หัวใจของฉันสะอาด และหากฉันพบเจอใครที่กล่าวร้าย
และตำหนิฉัน ฉันก็จะยังคงอ่อนโยนกับเขา เพราะฉันไม่เคย
ได้ฟังคำพูด (ร้าย ๆ) ของเขาเกี่ยวกับตัวฉัน”

ทำให้ผมได้หวนนึกถึงคำพูดของท่านนบี คือลลลลลลลลล
อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่ว่า

لَا يُبَلِّغُنِي أَحَدٌ عَنْ أَحَدٍ مِنْ أَصْحَابِي شَيْئًا فَإِنِّي أَحِبُّ أَنْ
أُخْرَجَ إِلَيْكُمْ وَأَنَا سَلِيمُ الصَّدْرِ

“ใครคนใดคนหนึ่งอย่าได้เล่าแก่ฉันเกี่ยวกับ (เรื่องที่ไม่
ดีของ) คน ๆ หนึ่งจากบรรดาเศาะหาบะฮ์ของฉัน แท้จริงฉัน
ชอบที่จะพบเจอพวกท่านในสภาพที่หัวใจของฉันบริสุทธิ์”
(บันทึกโดยอะหมัด หมายเลขที่ 3,759 ชัยคุอะหมัด ซากิร
รับรองหะสัน แต่ชัยคุอัล-อัลบานีย์กล่าวว่าฎะอ์ฟ)

ชัยคุชชัยมินได้กล่าวเกี่ยวกับหะดีษนี้ไว้ว่า “หะดีษนี้
เฉพาะอิฟ แต่ความหมายถูกต้อง เพราะหากความไม่ดีของ
คน ๆ หนึ่งถูกบอกกล่าวแก่ท่าน หัวใจของท่านก็จะเกิด
(ปฏิกิริยา) อะไรบางอย่างกับคน ๆ นั้น แม้ว่าคน ๆ นั้นจะมี
ปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับท่านก็ตาม แต่หากท่านปฏิสัมพันธ์กับเขา
โดยที่ท่านไม่ได้รับรู้ถึงสิ่งที่ไม่ดีของเขา และไม่มีโทษใด ๆ ใน
การคบค้าสมาคมกับเขา ดังนั้นนี่คือสิ่งที่ดี อีกทั้งอาจทำให้
เขายอมรับคำตักเตือนจากท่านได้ง่ายกว่าด้วย หัวใจนั้นจะ
ห่างไกลกันก่อนการหนีห่างกันของร่างกายเสียอีก นี่คือเรื่อง
ที่ประหลาดมากที่ผู้มีสติปัญญาจะเห็นอย่างแจ่มชัดภายหลัง
ที่ได้ใคร่ครวญ” (อัล-เกาล อัล-มุฟิต 1/52-53)

ผมจำได้ว่า ครั้งเกิดพิตนะฮฺแห่งการตะหะฮิร (การประกาศ
เตือนให้หลีกห่างหรือละทิ้งกัน) ที่เมืองมะดีนะฮฺ ประมาณปี
2002 ข้อกล่าวหาว่าชัยคุเป็นมุบตะดีอ์ได้แพร่กระจาย
การกล่าวหาดังกล่าวมาจากชัยคุบางคนซึ่งมีอะกิดะฮฺที่ถูกต้อง
เช่นกัน นอกจากนี้ยังมีคำใส่ร้ายที่ชั่วร้ายมาก ซึ่งผมได้ยินมา
เอง นั่นคือ ชัยคุถูกกล่าวหาว่ามีความคิดแบบศุฟิย์ และชัยคุได้
แผ่ความคิดนี้ไปยังบิดาของท่าน คือ ชัยคุ अबดุลมุหฺสิน ด้วย....

อัลลอฮ์อภัยโทษ! นี่คือการใส่ความที่ชั่วร้ายมาก เป็นไปได้
อย่างไรที่ชัยคุอับดุลรอซซาค ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ด้านอะกิดะฮฺ
จะมีความคิดแบบศุฟิย์? และได้เผยแพร่ความคิดนี้แก่อุลมะฮฺ
ใหญ่อย่างชัยคุอับดุลมุหฺสิน อัล-อับบาตด้วย? หรือเป็นเพราะ
การเอาใจใส่ในเรื่องมารยาท และท่าทีของท่านที่ไม่ชอบพูดถึง
ความไม่ดีและความผิดของผู้อื่น ท่านจึงถูกเรียกว่าเป็นศุฟิย์?

แต่ว่า สุบหานัลลอฮ...ช่วยไม่เคยสนใจข้อกล่าวหา นั่นเลย
เสมือนว่าท่านไม่เคยรับรู้มาก่อน และประหนึ่งว่าคำใส่ความดัง
กล่าวไม่ได้มีอยู่จริง

เช่นนี้แหละ มารยาทของผู้รู้ของท่าน ส่วนพวกเรานั้น
คงทนไม่ได้เมื่อถูกกล่าวร้ายเช่นนั้น โดยเฉพาะเมื่อข้อกล่าวหา
นั้นเกี่ยวข้องกับศาสนาของเรา เช่น จอมโกหก และอื่น ๆ และ
โดยเฉพาะเมื่อเราถูกเรียกว่า ตัจญาล , คอบิซ (คนสกปรก)
หัวใจคงรู้สึกเจ็บช้ำและต้องการตอบโต้คนที่กล่าวหาเรา และ
ชัยฏอนก็จะยุแหย่เราให้เคียดแค้นและตอบโต้กลับ ชัยฏอนจะ
พูดว่า “หากนายไม่ตอบโต้กลับ ผู้คนก็จะเข้าใจว่าข้อกล่าว
หา นั้นเป็นจริง”

แต่ถูกต้องที่สุด คนที่มีความสุขมากที่สุด ก็คือคนที่มีความ
บริสุทธิ์ใจมากที่สุด ที่แสวงหาแต่เพียงคุณค่าและความเห็น
ของอัลลอฮ ผู้ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งเท่านั้น หากอัลลอฮ
ทรงแจ้งให้เขาทราบว่าเขายู่บนความถูกต้อง เขาก็ไม่สนใจ
ความเห็น (คำพูด) ของมนุษย์หน้าไหนทั้งสิ้น

ในบรรดาคำนะซีหะฮ์ของท่านเกี่ยวกับปัญหาการตอบโต้
กัน คือ ท่านจะอ่านคำกล่าวที่ล้ำค่ามากของอิมาม อิบน์ฮัยค
อัล-หัชซามียีน (เสียชีวิตปีฮิจเราะฮ์ที่ 711) ที่ได้เขียนไว้ใน
หนังสือชื่อ “رَحْلَةُ الْإِمَامِ ابْنِ شَيْخِ الْحَزَامِيِّنِ مَنْ تَصَوَّفَ الْمُنْحَرِفِ إِلَى”
”تَصَوَّفَ أَهْلَ الْخُذَيْتِ وَالْأَثَرِ” เป็นหนังสือที่บอกเล่าเรื่องราวการเดินทาง
ของอิมาม อิบน์ฮัยค อัล-หัชซามียีนจากแนวคิดศุฟิย์ที่หลง
ผิดไปสู่ทางนำและความเข้าใจแบบอะฮ์ลิสสุนนะฮ์

อิมาม อิบน์ฮัยค อัล-หัชซามียีน กล่าวว่า “ความรู้นี้ (ที่
ใช้อธิบายและหักล้างความหลงผิดของฝ่ายอื่น) เป็นที่ต้อง
ห้าม (หะรอม) สำหรับคนที่ประสงค์จะลดคุณค่า (เกียรติ)

ของคน เพื่อตอบสนองความต้องการที่เลื่อมพรามของตนเอง หรือเพื่อรับรองอารมณ์ใฝ่ต่ำที่ถูกติดตาม และความรู้นี้เป็น ที่อนุญาต (มุบาหฺ) และบางที่อาจเป็นที่สนับสนุน (มุสตะหับ) สำหรับคนที่ต้องการปกป้องตนเองมิให้ได้รับอิทธิพลของ ความผิดและถลำตกลงไปในความหลง ความรู้ที่ไม่อนุญาต และไม่เป็นที่สนับสนุนสำหรับคนที่เพียงต้องการด่าทอและ ดูถูกดูแคลน จนกระทั่งทำให้การพูดถึงความผิดของผู้อื่น กลายเป็นเรื่องตลกขบขัน มิใช่เพื่อเป็นสื่อในการรู้จักความ ชั่ว (เพื่อจะได้ไม่ถลำไปกระทำ) และเป็นบทเรียน สดุดีท้าย เขาก็ดึงผ้ามาวันที่ปกปิดความผิดของผู้อื่นโดยปราศจาก เจตนาที่ดี ทั้งที่ทุกการงานนั้นขึ้นอยู่กับเจตนา และทุกคนจะ ได้รับผลตอบแทนตามเจตนาของเขา” (ริหฺลาตุ อัล-อิมาม อิบน์ ซัยคฺ อัล-หัชซามียีนฯ หน้า 16)

ชัยคุพูดถึงคำกล่าวนี้น่า “ค่านะศีหะฮฺนี้จำเป็นต่อผู้คนอีก มากมายในหมู่พวกเรา”

คำพูดของชัยคุถูกต้องที่สุด ความจริงที่เข้มข้นที่มีอยู่คือ “บางคนในหมู่พวกเราวิพากษ์วิจารณ์คนอื่นด้วยการวิจารณ์ที่ มีความชอบธรรม แต่ใช้วิธีการที่ผิด ๆ พวกเราหลายคนทำให้ สภาการวิจารณ์ผู้อื่นกลายเป็นสภาแห่งเสียงหัวเราะและการ ขบขัน หรือแม้แต่กลายเป็นสภาการเหน็บแนมและด่าทอด้วย คำไป” พี่น้องกันเองกลายเป็นเหยื่อของเรื่องตลก เราควรทำ อย่างไรกับคำพูดของท่านนบี คือลัลลอลฮุ อะลัยฮิ วะสลัลมฺ ที่ ว่า

เขาละหมาด หากเขาพอใจที่พี่น้องของเขาไม่ได้อยู่บนทาง
นำที่เที่ยงตรง เขาก็มีความผิด และการศรัทธาที่สมบูรณ์ซึ่ง
เป็นสิ่งจำเป็นนั้นก็จะหายไปจากตัวเขา หากเขาพอใจเมื่อมี
พี่น้องของเขาที่มีอะกิดะฮฺที่ผิดและไม่สอดคล้องกับสุนนะฮฺ
คือมีอะกิดะฮฺที่เป็นบิดอะฮฺ ความศรัทธาที่สมบูรณ์ซึ่งเป็นสิ่ง
จำเป็นก็จะถูกปฏิเสธไปจากตัวเขา และเป็นเช่นนี้กับการ
อิดาตะฮฺและการหลีกเลี่ยงจากสิ่งต้องห้ามทุกชนิด หากเขา
พอใจที่ตนเองหลุดพ้นจากการติดสินบน แต่ก็พอใจเช่นกัน
หากมีพี่น้องของเขากระทำความผิดนี้ จนรู้สึกว่าเขาดีกว่า
ประเสริฐกว่าพี่น้องของเขา ความศรัทธาที่สมบูรณ์ซึ่งเป็น
สิ่งจำเป็นก็จะถูกปฏิเสธจากตัวเขา และเขาได้กระทำความ
ผิด” (จากการบรรยายหัวข้อ หุกุกุล อุกูวะฮฺ)

เช่นเดียวกับตอนที่เรารู้สึกอธรรม ครั้นเรารู้สึกเสียใจด้วยข้อ
ครหาที่ไร้หลักฐาน เราก็จะต้องปฏิบัติตามนี้ ลองดูท่าทีของ
ชัยคุลี แม้ว่าท่านจะถูกตะหฺซีร์และถูกกล่าวหาว่าเป็นมุบตะดิอ
แต่ท่านก็ไม่เคยตอบโต้กลับ ท่านไม่เคยแม้กระทั่งพูดถึงความ
ไม่ดีของคนที่ตะหฺซีร์ท่านด้วยซ้ำไป ท่านไม่ชอบหากมีใครมา
ให้ท่านตอบโต้ข้อกล่าวหาดังกล่าว

อิมามอิบนุเราะฮฺญับ กล่าวว่า “หะดีษที่เรากำลังกล่าวถึง
นี้บ่งชี้ว่า จำเป็นสำหรับผู้ศรัทธาที่จะต้องดีใจ เมื่อมีพี่น้อง
ร่วมศรัทธาของเขาดีใจ เขาจะต้องปรารถนาให้พี่น้องของ
เขาได้รับความดีงาม เฉกเช่นที่เขา ก็ปรารถนาความดีงาม
ทั้งหมดนี้มิอาจเกิดขึ้นได้เว้นแต่จากหัวใจที่บริสุทธิ์จากความ
เคียดแค้น ริษยา และอคติ โกง แท้จริงความอิจฉาจะทำให้
เจ้าของมันเกิดเกลียดชัง หากมีใครอื่นที่ดีกว่าหรือเสมอ

เหมือนกับเขาในคุณความดี เพราะเขาต้องการดีเลิศและ
ประเสริฐสุดในหมู่ผู้คนด้วยคุณความดีต่าง ๆ ที่เขามี แต่ด้วย
ความศรัทธาจึงทำให้เกิดสิ่งที่ดีตรงข้าม คือ เขาปรารถนาที่จะ
ให้ผู้ศรัทธาทุกคนเลียนแบบเขาในเรื่องคุณความดีที่อัลลอฮ์
ทรงประทานให้ โดยไม่รู้สีกว่าจะทำให้ความดีของเขาลด
น้อยถอยลงเลยแม้แต่น้อย” (ญามิอุล อุลุม วัล-หิกัม 1/306)

ขั้นตอนการบินชาวคูตอเรีย

ไม่นานนัก ผู้โดยสารก็เริ่มขึ้นเครื่องบินของสายการบิน
ชาวคูตอเรีย ผมย้ำเตือนซ้ำว่า ที่นั่งของท่านอยู่ช่วงหน้าของ
เครื่อง เพราะเป็นที่นั่งพิเศษ ส่วนที่นั่งของผมนั้นอยู่ช่วงหลัง
เพราะเป็นที่นั่งธรรมดา

หลังจากที่เราได้ขึ้นไปอยู่บนเครื่องแล้ว เผอิญว่าผมได้นั่ง
ใกล้กับแรงงานสาว 2 คนที่เดินทางกลับจากซาอุดีฯ ไปยัง
อินโดนีเซีย ผมได้ที่นั่งลำดับที่ 3 จากหน้าต่างเครื่องบิน แต่อัล
ฮัมดุลิลลาฮ์ หลังจากเครื่องบินออกเดินทางแล้ว มีที่นั่งฝั่งซ้าย
มือของผมว่าง 4 ที่นั่ง ผมจึงย้ายที่นั่ง และที่ว่าง 4 ที่นั่งนั้นก็
สามารถใช้เป็นที่นอนได้พอประมาณ...เพราะผมเป็นคนที่นอน
ยากเวลาอยู่เครื่องบิน โดยเฉพาะในท่านั่ง

เครื่องบินออกจากท่าอากาศยานประมาณเวลา 19.30 น.
เวลา 5 ทุ่มผมอยู่ในสภาพหลับ ๆ ตื่น ๆ เนื่องจากผมเป็นคน
หลับยากเวลาอยู่บนเครื่อง แต่สุดท้ายก็หลับไป และเมื่อถึงเวลา
เที่ยงคืน มีคนปลุกผมขึ้นมา ผมเปิดตาทั้งสอง ปรากฏว่าคนที่
ปลุกผมขึ้นมาก็คือซัยค์ ท่านกล่าวว่า “**ฟิรันดา เวลาอะซาน
คุบหูกี้โมง?**” เวลาของเมืองจาการ์ช้าเร็วกว่าเวลาของซาอุดีฯ

ประมาณ 4 ชั่วโมง ผมตอบว่า “อีกประมาณ 3 ชั่วโมงครับ ชัยคุ” ท่านจึงกล่าวว่า “ระวัง ๆ หน่อยนะ ไม่อยากให้เราล่าช้าในการละหมาด หากถึงเวลาศุบหุแล้ว คุณช่วยไปแจ้งฉันท่านหน้าด้วยนะ”

ผมจึงเป็นกังวล ทั้งที่ตนเองนั้นง่วงมาก ๆ เมื่อ 3 ชั่วโมงผ่านไป ผมก็หันสายตาดูตัวเองมองไปยังหน้าต่างเครื่องบิน เพื่อจะได้สังเกตแสงอรุณแท้ (فجرศอดิก) แต่เนื่องด้วยตำแหน่งที่นั่งของผมอยู่ห่างจากหน้าต่าง จึงทำให้ผมไม่แน่ใจ ผมไม่สามารถเข้าไปมองใกล้หน้าต่างได้ เพราะมีที่นั่งของนางงานสาว 2 คนขวางกั้นอยู่ ดูไกลๆแล้วเหมือนว่าท้องฟ้าจะยังมีตอยู่ แต่เมื่อถึงตี 3.35 น. แสงบนท้องฟ้าก็ปรากฏ ผมจึงรีบไปยังบริเวณด้านหน้าของเครื่องบินเพื่อแจ้งชัยคุว่าเข้าเวลาละหมาดแล้ว แต่ผมกลับพบว่าท่านได้ละหมาดศุบหุเสร็จเรียบร้อยแล้ว ดูเหมือนว่าเข้าเวลาศุบหุตั้งแต่เวลาตี 3 เมื่อคืนนี้แล้ว แต่เป็นเพราะผมไม่สามารถเห็นมันได้ชัดเท่านั้นเอง สุดท้ายผมจึงละหมาดญะมาอะฮ์กับผู้หญิงคนหนึ่ง

ดูการเอาใจใส่ของชัยคุลี ท่านพยายามที่จะให้ได้ละหมาดในช่วงต้นของเวลา แม้ว่าท่านจะอยู่บนเครื่องบินก็ตาม หลังจากละหมาดเสร็จแล้ว ผมก็กลับไปยังที่นั่งของตัวเองบริเวณช่วงหลังของเครื่องบิน

เครื่องบินลงจอด ณ แผ่นดินเกิด

หลังจากนั้นไม่กี่ชั่วโมง เครื่องบินก็ลงจอด ณ อินโดนีเซีย แผ่นดินเกิด ที่ สนามบินซูการ์โน ฮัตต้า อินเตอร์เนชันแนล เมืองจาการ์ต้า ในวันอังคาร เวลาประมาณเที่ยงวัน

ขณะลงมาจากเครื่องบิน ผมเห็นชัยคุกำลังสนทนากับผู้โดยสารคนหนึ่งที่ได้เดินทางมาจากซาอุดีอาระเบียเช่นกัน เป็นชายวัยชราแล้วและนั่งบนรถเข็น ผมสงสัยมากว่าชายคนนี้เป็นใครทำไมดูใกล้ชิดกับชัยคุจัง ชัยคุบอกผมว่า เขาคือคนรวยและคอยนำแรงงานจากอินโดนีเซียไปทำงานที่โรงงานหลายแห่งของเขาที่ซาอุดีอาระเบีย และชัยคุได้คุยกับเขาเป็นเวลานาน นอกจากนี้ชัยคุยังได้มอบฮะดียะฮุ (ของขวัญ) เป็นหนังสือหลายเล่มแก่เขาที่สนามบิน ส่วนหนึ่งคือหนังสือของท่านที่ชื่อว่า “กุญแจความดีงาม” และหนังสือถอดเทปบรรยายของท่านชื่อ “สาเหตุแห่งความสุข” ชัยคุพูดว่า “ครับ หวังว่าจะเป็นประโยชน์กับชายคนนี้” หัวใจผมกล่าวว่า “มาชาอัลลอฮ์ ชัยคุถือโอกาสทำงานตะอวะฮ์ แม้จะเป็นที่สนามบินก็ตาม!!”

เรามีกำหนดการเดินทางไปยังเกาะลอมบอก (Lombok) ในเวลา 5 โมงเย็น แต่เมื่อได้เห็นความเหนื่อยล้าบนใบหน้าของท่าน พนักงานสถานีวิทยุ Rodja (ที่เดินทางมารับ) จึงเสนอให้ท่านได้พักผ่อนในคืนนี้ที่เมืองจาการ์ต้าเพื่อรับการดูแลด้วยแพทย์แผนดั้งเดิม แต่ท่านก็ยังอยากจะเดินทางไปยังเกาะลอมบอกในวันนี้ให้ได้ แต่ด้วยสภาพของท่านที่เหนื่อยมากแล้ว เพราะท่านเพิ่งเดินทางไปบรรยายที่คูเวต และกลับมายังมะดีนะฮ์ 2 วันก่อนจะเดินทางมายังเมืองจาการ์ต้า รวมถึงอาการไอที่ค้างคามาเป็นเดือนก็เพิ่งหายดีด้วย สุดท้ายท่านจึงยอมพักที่เมืองจาการ์ต้า

เราจึงออกเดินทางจากสนามบินไปยังโรงแรมที่พี่น้องท่านหนึ่งได้จองเอาไว้แล้ว ชัยคุพักผ่อนที่นั่น เมื่อถึงที่โรงแรม เรารับประทานอาหารกลางวันพร้อมกับเจ้าของโรงแรมซึ่งมักจะ

ร่วมรับฟังการบรรยายของชัยคุทางสถานีวิทย์ Rodja อยู่เสมอ ชัยคุบอกให้เจ้าของโรงแรมนั่งหน้าท่าน แล้วให้ผมนั่งข้าง ๆ เจ้าของโรงแรมคนนั้นเพื่อเป็นล่ามแปลการสนทนาระหว่างทั้งสอง

ชัยคุมองไปยังอาหารที่แปลกประหลาด (ซึ่งไม่มีที่ประเทศซาอุดีฯ) ท่านถามผมว่าอาหารชนิดนี้คืออะไร? ผมก็ตอบทุกคำถามของท่าน จนกระทั่งท่านชี้ไปยังของกินชิ้นเล็กที่มีสีช็อคโกแลตซึ่งวางอยู่บนถาดใบเล็ก ผมบอกท่านว่านั่นคือเค้กท่านลองทานมัน จริงๆแล้วมันไม่ใช่เค้กหรอกแต่เป็นไก่ทอดที่ถูกตัดเป็นชิ้นเล็กๆต่างหาก ท่านจึงพูดติดตลกกับทุกคนที่นั่งทานร่วมกันว่า **“พืรันดานี่นะ ถ้าให้แปลคำบรรยายนั้นเขาแปลได้ แต่ถ้าให้แปลชนิดอาหารล่ะก็เขาแปลไม่เป็น”** ทุกคนร่วมรับประทานและเราก็อ้วเราะกัน

ในขณะที่เรากำลังรับประทานอาหาร ชัยคุได้ตักอาหารแล้วมอบให้แก่นักจัดรายการท่านหนึ่งของสถานีวิทย์ Rodja พร้อมกล่าวว่า **“เขาคนนี้จะต้องกินให้เยอะ เพราะเขาผอม”** ทุกคนจึงหัวเราะกัน และคนดังกล่าวนั้นก็ตัวผอมจริงอย่างที่ชัยคุกล่าว นี่คือชัยคุอัปดूरूरูซซาก ที่บางครั้งก็ปล่อยมุขตลกออกมาเพื่อสร้างความสุขใจแก่คนรอบ ๆ ท่าน

หลังจากรับประทานอาหารกลางวันเสร็จแล้ว เจ้าของโรงแรมก็ได้ไปส่งชัยคุถึงห้องที่ได้เตรียมเอาไว้ ชัยคุได้ให้สัตยาธิษฐานแก่เขาเป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่ท่านเขียนเอง ชื่อว่า **“กุญแจแห่งความดีงาม”** และท่านก็ไม่ลืมที่จะเขียนไว้หน้าหนังสือว่า **“ฮะดีษะฮฺ หะดีษนี้แต่อุสตาซ.....(เขียนชื่อเจ้าของโรงแรม) จากอัปดूरूरูซ- ซาก อัล-บัตร์”** สุภานัลลอฮฺ ชัยคุเขียนเช่น

นั่นก็เพื่อสร้างความสุขใจแก่เจ้าของโรงแรมคนนั้น ท่านเขียนชื่อของตัวเองภายหลัง อีกทั้งยังเขียนชื่อของเจ้าของโรงแรมคนนั้นด้วยคำขึ้นต้นว่าอุสตาซ..... ทั้งหมดนี้ก็เพื่อสร้างความสุขให้แก่เขา ทั้งที่ผม (ฟิรินดา) ไม่เคยเห็นชัยคุทำเช่นนี้กับนักศึกษาเลย ท่านมอบหนังสือเป็นสະติยะฮ์แก่พวกเขาโดยที่ไม่ได้เขียนสิ่งใดเลยบนหนังสือ ข้อความที่ชัยคุเขียนนั้นดูเล็กน้อยและใช้พลังงานและเวลาไม่มาก ไม่ถึง 1 นาทีด้วยซ้ำไป แต่กลับสร้างความสุขที่ใหญ่ยิ่งแก่หัวใจของเจ้าของโรงแรม

การนวดกด?!

ชัยคุพักผ่อนช่วงเวลาหนึ่ง และหลังจากละหมาดอิชาฮ์เสร็จ เจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญเรื่องสมุนไพรที่พร้อมจะทำการรักษาและทำการนวดกดชัยคุก็มาถึง เขาใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมงครึ่งในการนวดชัยคุ เขานวดลงบนตัวชัยคุจนกระทั่งท่านรู้สึกเจ็บมาก ผมสังเกตเห็นได้จากใบหน้าของท่าน แต่ท่านก็อดทน ผมถามท่านว่า “เจ็บมั๊ยครับ ชัยคุ?” ท่านตอบว่า “อืม แต่ผมทนได้ อินชาอัลลอฮ์” ไม่มีเสียงร้องที่แสดงถึงความเจ็บปวดหลุดมาจากการปากของชัยคุเลยแม้แต่น้อย ท่านทานสมุนไพรที่เจ้าหน้าที่ได้เตรียมไว้ ซึ่งรสของมันไม่อร่อยเลย

หลังจากนวดเสร็จแล้ว ดูเหมือนว่าชัยคุจะชอบหมอนวดคนนี้ ชัยคุจึงกล่าวกับผมว่า “หากไม่เป็นภาระกับคณะกรรมการ (ผู้จัดงาน) มากเกินไป สามารถพาหมอนวดคนนี้เดินทางไปเกาะลอมบอกพร้อมกับเราได้ไหม?”

อัลฮัมดุลิลลาฮ์ คณะกรรมการตอบรับเรื่องนี้

วันต่อมา เราเดินทางไปยังสนามบินเพื่อมุ่งสู่เกาะลอมบอก

เราออกเดินทางไปยังสนามบินเมืองจาการ์ต้าแต่เช้า เมื่อถึงสนามบินแล้ว ชัยคุขอให้ไปส่งที่มูศ็อลลา (สถานที่ละหมาด) ผมและหมอนวดคนนี้ไปยังมูศ็อลลาพร้อมกับชัยคุ เมื่อถึงมูศ็อลลาแล้ว ชัยคุก็เข้าห้องน้ำ เรารอท่านพลางพูดคุยกัน หมอนวดคนนั้นถามผมหลายคำถามด้วยกัน เช่น “อุस्ताซฟิรันดารู้จักชัยคุหลายคนหรือครับ? ใครบ้างเอ่ย?” ผมตอบว่า “ผมรู้จักชัยคุหลายท่าน แต่ไม่มีใครสักคนรู้จักผม แม้แต่ชัยคุอิบรอฮีม อัล-รุหัยลีย์ที่เคยสอนผม หากท่านพบผมท่านก็จำได้ว่าผมเคยเป็นลูกศิษย์ของท่าน แต่ท่านไม่รู้ชื่อผม เพราะแน่นอนท่านไม่รู้จักผมหรอก ไหนจะชัยคุสุลัยมาน อัล-รุหัยลีย์ ท่านยังไม่รู้จักผมเข้าไปอีก คนที่ใกล้ชิดกับชัยคุ อิบรอฮีม อัล-รุหัยลีย์ ก็คืออุस्ताซ อับดุลลอฮ์ ซัยน และอุस्ताซ อนัส บัตรูตติน และที่ใกล้ชิดชัยคุสุลัยมานก็คืออุस्ताซมุหัมมัด อารีฟีน ส่วนที่ผมรู้จัก(สนิทด้วย) ก็มีเพียงชัยคุอับดุลรอซซากนี่แหละ นั่นก็เพราะว่าท่านเคยสอนผมประมาณ 2 ปี และปัจจุบันนี้ท่านก็เป็นอาจารย์ที่คอยดูแลผมในการเขียนวิทยานิพนธ์ตลอดเวลา 3 ปี หากไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว ท่านก็ไม่รู้จักผมหรอก”

หมอนวดคนนั้นเหมือนจะรู้สึกแปลกใจนิดหน่อยกับคำตอบของผม เขาจึงกล่าวว่า “อุस्ताซฟิรันดีนี้นี้อตอบต่างไปเลยนะ อุस्ताซบางคนเมื่อถูกถาม ก็จะมีบอกว่าตัวเองใกล้ชิดกับบรรดาชัยคุ” ผมนิ่งเงียบไม่ได้กล่าวอะไร...

พี่น้องผู้อ่านพึงทราบเถิด ผมเล่าเรื่องนี้ไม่ใช่เพื่อแสดงตนว่าผมเป็นคนที่ย่อมตน ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ แต่เพราะความจริงมันเป็นอย่างนั้น ไม่มีชัยคุสักคนที่รู้จักผม

ผมรู้สึกอายเสียด้วยซ้ำไป เมื่อนักศึกษาคนอื่นๆถามว่า “ใครเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการเขียนวิทยานิพนธ์ของท่าน?” ผมตอบว่า “ชัยคุ อับดุลรอซซาก อัล-บัดร์”

นักศึกษาส่วนมากที่ได้ยินคำตอบนี้นักจะกล่าวว่า “นิอัมล มุขริฟ - ที่ปรึกษาที่ดีที่สุด” หมายถึง “อาจารย์ที่ปรึกษาที่ดีที่สุดคือชัยคุอับดุลรอซซาก” และเมื่อผมได้ยินคำพูดนี้ ผมก็จะตอบกลับไปว่า “วะ บิอัซญ์ ฎอลิบ - และลูกศิษย์ที่แย่มากที่สุด” หมายถึง “และลูกศิษย์ที่แย่มากที่สุดที่ท่านดูแล ก็คือตัวผมเอง” ผมจะกล่าวเช่นนี้เสมอ เพราะผมรู้สึกว่าไม่คู่ควรที่จะถูกเรียกว่าเป็นลูกศิษย์ของท่าน จนกระทั่งมีอุสตาซที่เมืองญิดดะฮุนคนหนึ่งเตือนผมว่า “ฟิรันดา อย่าพูดอย่างนั้นสิ ผมเกรงว่ามลาอิกะฮ์จะดูอาด้วยคำพูดของคุณ” หลังจากนั้นเป็นต้นมา ผมก็ไม่กล่าวเช่นนั้นอีกเลย

และเมื่อมีเพื่อนนักศึกษากล่าวว่า “หากต้องการติดต่อชัยคุอับดุลรอซซาก ให้ติดต่อกับฟิรันดา เพราะเขาสนิทกับชัยคุ” ผมรู้สึกอายใจมาก แท้จริงความรู้สึกอายนั้นเกิดขึ้นทุกครั้งเมื่อมีคนพูดว่าผมคือลูกศิษย์ของชัยคุ เพราะสิ่งที่ผมคิดอยู่เสมอก็คือ ลูกศิษย์นั้นจะต้องสามารถเป็นกระจกสะท้อนมารยาทและความรู้ของครูของเขา และนี่คือเรื่องที่ผมหนักใจมาก

ด้วยเหตุนี้ ผมจึงเข้าใจดีถึงข้อเท็จจริงที่ว่า เพื่อนๆ นักศึกษาปริญญาโทและปริญญาเอกที่เข้าเรียนเป็นปี ๆ บางคนเรียนมาแล้ว 5 ปี และบางก็เรียนมาเป็น 10 ปีแล้ว ในมัจญ์ลิสของชัยคุอับดุลมุหซิน อัล-อับบาด ที่เมืองมะดีนะฮ์ ไม่มีใครสักคนในหมู่พวกเขาที่เมื่อกลับไปยังอินโดนีเซียแล้ว ได้ประกาศ

การสอนว่า “เชิญเข้าร่วมการบรรยาย/การสอนของ
อุสตาซ.....ลูกศิษย์ของชัยคุ อับลุมุหลิน อับ-อับบาด”
และผมก็ไม่เคยพบด้วยว่าในซาอูตั้นั้นมีการประกาศว่า “เชิญ
เข้าร่วมการบรรยายของชัยคุ.....ลูกศิษย์ของชัยคุอัล-อุชัยมิน
หรือชัยคุ....ลูกศิษย์ของชัยคุบินบาซ....”

แต่ผมก็เข้าใจว่า มีบางคนของพวกเราที่ระบุในการ
ประกาศว่า เขาคือลูกศิษย์ของชัยคุคนนั้นคนนี้ โดยที่ไม่มี
เป้าประสงค์ใดนอกจากเพื่อผลประโยชน์ของสังคม เพราะบาง
ครั้งสังคมก็ไม่รู้ว่าเขาคือผู้ที่มีความรู้มาก หรือเพื่อให้คนทั่วไป
ที่เห็นการประกาศดังกล่าวได้เกิดความสนใจที่จะเข้าร่วมฟัง
การสอนของเขา

ไม่นานนักชัยคุก็ออกมาจากห้องน้ำเพื่อทำวุฎูอ์ (อาบน้ำ
ละหมาด) ท่านใส่รองเท้าวัดจะเดินไปยังที่ทำวุฎูอ์นั้น ท่าน
หยุดอยู่พักหนึ่งแล้วถามเราสองคนที่กำลังนั่งคุยกันว่า “ฟิรันดา
ถ้าฉันเข้าไปยังที่ทำวุฎูอ์โดยสวมรองเท้า จะเป็นอะไรไหม?”
ผมตอบว่า “ไม่เป็นไรครับชัยคุ เชิญเลย” แต่ดูเหมือนชัยคุจะ
กังวล ท่านจึงกล่าวต่อว่า “ช่วยถามเจ้าหน้าที่ดูแลความสะอาด
ให้หน่อยสิ” ผมจึงถามและขออนุญาตจากผู้ดูแลความสะอาด
และเขาก็อนุญาตให้แก่ชัยคุ หลังจากนั้นชัยคุก็เข้าไปยัง
มุศออลลาและละหมาดสุนนะฮ์ ในขณะที่ผมกับหมอนวดยังคง
พูดคุยกันพลางรอเวลาเครื่องบินโดยสารออกเดินทาง หมอนวด
คนนั้นรู้สึกแปลกใจกับพฤติกรรมของชัยคุ เขาจึงกล่าวว่า
“สุภานัลลอฮฺ แคนี่ชัยคุก็ต้องขออนุญาต ถ้าเป็นเรานะคง
ใส่รองเท้าย่ำเข้าไปตั้งนานแล้วละ...?!!”

สุดท้ายเราก็ได้ขึ้นเครื่อง และอัลฮัมดุลิลลาฮฺ

คณะกรรมการผู้จัดงานได้จองตัวชั้นธุรกิจให้ และผมกับชัยคุ
ได้นั่งบริเวณด้านหน้าของเครื่องบิน

หลังจากที่เครื่องบินได้ออกจากสนามบินแล้ว ชัยคุได้เล่า
เรื่องหนึ่งให้ผมฟัง ท่านกล่าวว่า “ช่วงที่ฉันกลับจากมาคูเวต
ไปยังริยาดนั้น หนึ่งในนักบินเป็นพี่น้องจากคูเวตที่ร่วมเข้า
ฟังการบรรยายของฉัน นักบินคนนั้นให้สลามแก่ฉันและได้
เชิญฉันนั่งใกล้ ๆ เขาตรงที่นั่งของนักบิน แล้วเขาก็บอกวิธี
การขับเครื่องบินให้ฉันฟัง การนั่งด้านหน้าเป็นเรื่องที่น่า
ประทับใจมาก เราได้เห็นโลกช่างกว้างใหญ่และสวยงาม และ
เมื่อเครื่องบินจะลงสู่พื้น เขาก็กล่าวกับฉันว่า ‘ชัยคุครับ ตอน
นี้เราจะลงจอดแล้วครับ วิธีการลงจอดมี 2 วิธีครับ คือตั้ง
ระบบลงจอดอัตโนมัติและบังคับลงจอดเอง’ ฉันถามเขาว่า
“แล้วท่านเลือกวิธีไหน?” เขาตอบว่า ‘ผมเลือกวิธีบังคับเอง
ครับ’ แล้วเราก็กดมาสู่พื้นดิน”

เช่นนั้นแหละ บางครั้งชัยคุก็เล่าเรื่องราวเหตุการณ์ที่น่า
ประทับใจและน่าจดจำให้ผมฟัง หลังจากเล่าเสร็จแล้ว ท่านก็
พูดว่า “ฟิรินดา ผมอยากนอนแล้ว” แล้วท่านก็ยึดขาของท่าน
และนอนหลับไป บ่อยครั้งที่เจ้าหน้าที่บนเครื่องบินพยายาม
ปลุกท่านและถามไถ่ว่าอยากได้อาหารหรือเครื่องดื่มหรือ
หนังสือพิมพ์หรือนิตยสารอะไรไหม? ผมกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า
“ท่านต้องการพักผ่อน”

ที่เกาะลอมบอกอันงดงาม

ในที่สุดเครื่องบินก็ลงจอดที่เกาะลอมบอกอันสวยงามใน
วันพฤหัสบดีประมาณบ่ายโมงครึ่งของเวลาลอมบอก โดยมีพี่น้อง

บางท่านมาต้อนรับ ชัยคุประทับใจความสวยงามของเกาะแห่งนี้ เวลาละหมาดซุฮฺรได้ล่วงมาแล้วครู่หนึ่ง เราจึงเดินทางไปยังบ้านของพี่น้องท่านหนึ่งที่ลอมบอก เขาได้เลี้ยงอาหารเราและคณาจารย์ที่อาศัยอยู่ที่เกาะลอมบอก พวกเขากล่าวว่า “ชัยคุชอบทานอะไร?” ผมบอกพวกเขาว่าชัยคุชอบทานทุเรียนมาก เขาจึงเสิร์ฟลูกทุเรียนให้แก่ท่าน ชัยคุรู้จักทุเรียนเมื่อครั้งที่ท่านเดินทางไปประเทศไทย

หลังจากทานมื้อเที่ยงเสร็จแล้ว เราได้นั่งพูดคุยกันที่ระเบียงบ้านของพี่น้องท่านนั้น ชัยคุยังคงมองดูความสวยงามของเกาะลอมบอก ท่านประทับใจต้นไม้ต่าง ๆ ที่ดูสวยงามมาก ที่มีอยู่ที่บ้านของพี่น้องคนดังกล่าว ท่านถามว่า “ต้นไม้พวกนี้ให้ผลไหม? หรือแค่ประดับเพื่อความสวยงามเท่านั้น?” เขาตอบว่า “เพื่อความสวยงามครับ” และยังคงกล่าวอีกว่า “ชัยคุครับ เสียหายที่เวลามีจำกัด เราอยากจะพาท่านไปเดินเล่นที่ชายหาดของเกาะลอมบอก ซึ่งมีชื่อเสียงในเรื่องความสวยงามมาก” ชัยคุพูดว่า “ไม่เป็นไรหรอก เพียงได้มาพบเจอกับพี่น้องที่เกาะลอมบอก ก็ถือเป็นความสุขและความสวยงามแล้ว”

ต่อมาเราก็ได้เดินทางไปยังโรงแรม แต่อัลฮัมดุลิลลาฮฺ เรามีเวลาประมาณ 1 ชั่วโมงในการเดินชมความสวยงามของเกาะลอมบอก หลังจากนั้นเราก็เดินทางจากโรงแรมมุ่งสู่สถานที่บรรยายซึ่งอยู่ห่างออกไปโดยใช้เวลาเดินทางประมาณ 2 ชั่วโมง ชัยคุไม่ได้มีโอกาสพักผ่อนที่โรงแรมเลย เพียงแค่ว่างสักระยะแล้วเราก็ออกเดินทางทันที การเดินทางใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมง

ระหว่างเดินทาง อูस्ताซที่อาศัยอยู่ที่เกาะลอมบอก ต้องการอ่านมะตัน (ตัวบท) หนังสืออัล-อะกีดะฮ์ อัล-ญะฮะหะวียะฮ์ แล้วชัยคุก็อนุญาต ดังนั้นตลอดการเดินทาง อูस्ताซคนดังกล่าวก็อ่านมะตันหนังสือและชัยคุก็อธิบายความหมาย อูस्ताซคนนั้นได้บันทึกการอธิบายของชัยคุเอาไว้ด้วย จนกระทั่งเมื่อใกล้ถึงเวลามัฆริบ ซึ่งชัยคุยังคงอยู่ในการเดินทางด้วยรถยนต์ ผมได้บอกอูस्ताซคนนั้นด้วยภาษาอินโดเนซว่า “ขอภัยครับอูस्ताซ ชัยคุยังไม่ได้ชิกรยามเย็นเลย ตอนนี้เข้าเวลามัฆริบแล้ว ผมแนะนำให้ท่านอ่านต่ออีกครั้งหลังจากที่ชัยคุบรรยายเสร็จครับ” อูस्ताซคนนั้นจึงหยุดอ่านมะตัน และชัยคุก็ใช้เวลาที่เหลือในการชิกรุลลอฮ์ ชัยคุชิกรุลลอฮ์จนกระทั่งเราเข้าไปในบริเวณมัสญิด สถานที่ที่ท่านจะทำการบรรยาย

ผู้คนนับพันได้รวมตัวกันรอการมาของชัยคุ มีตั้งแต่เด็กเล็กจนถึงคนชรา ท่านนำผลกุรมาที่ท่านพามาจากมะดีนะฮ์แล้วแจกจ่ายแก่เด็ก ๆ ท่านจับมือสลามกับพวกเขา และดูจากการแต่งตัวของพวกเขาแล้วเหมือนว่าพวกเขาจะเป็นเด็กยากจน นอกจากนี้ยังมีคนที่ชราามากซึ่งต้องการจับมือกับชัยคุ และมีไข้แค่มือเท่านั้นที่ท่านยื่นไปสลาม แต่ท่านเข้าไปโอบกอดชายชราคนนั้นด้วย นี่เป็นภาพที่น่าประทับใจที่สุด จนกระทั่งดวงตาของผมไม่อาจยับยั้งน้ำตาต่อไปอีกแล้วเมื่อได้เห็นความอ่อนโยนของชัยคุต่อเด็ก ๆ และคนชรา นี่คือการนอบน้อมถ่อมตนที่เราควรยึดถือเป็นแบบอย่าง

หนึ่งในมารยาทที่เรา (โดยเฉพาะคนอินโดนีเซีย) จะต้องรู้คือ คนที่เด็กกว่าจะต้องให้เกียรติผู้ที่ชรากว่า ท่านนบีเคยกล่าวไว้ว่า

لَيْسَ مِنَّا مَنْ لَمْ يُؤْزَرْ كَبِيرَنَا وَيَرْحَمْ صَغِيرَنَا

“ไม่ใช่ประชาชนชาติของฉัน ผู้ที่ไม่ให้เกียรติผู้อาวุโส และ
ไม่เมตตาสงสารต่อเด็กเล็ก” (บันทึกโดยอะหมัด 11/529
หมายเลขที่ 6937 สายรายงานเศาะฮีหฺ)

แต่บางครั้งชัยฏอนก็หลอกหลวงบางคนของพวกเรา จนกระทั่งเมื่อเรามีความรู้ศาสนามาก และเมื่อเบื้องหน้าเรามีคนชราหรือคนที่มีอายุมากกว่าเรา แต่เขาไม่ได้มีความรู้หรือมีความรู้น้อย ความรู้สึกถูกดูถูกดูแคลนก็เริ่มเกิดขึ้นในใจเราหรือไม่รู้สึกเคารพต่อพวกเขา เสมือนว่าคนที่ จะได้รับการเคารพนับมีเพียงผู้รู้เท่านั้น มิใช่ว่าผู้ที่มีอายุมากกว่านั้นก็คือหนึ่งในบุคคลที่ต้องได้รับความเคารพตั่งหะดีษข้างต้นหรือ? ลองดูการกระทำของชัยคฺสี ท่านคือผู้รู้ อีกทั้งยังเป็นศาสตราจารย์ด้วย แต่ท่านก็ยังคงให้เกียรติให้ความเคารพต่อผู้ที่มีอายุมากกว่าท่าน และท่านก็ไม่ได้รู้จักคนชราคนนั้นด้วย ไม่ว่าจะรวยหรือจน ไม่ว่าจะมีความรู้หรือไม่มีความรู้ก็ตาม

ชัยคฺเป็นอิมามนำละหมาดมัฆริบ และนี่เป็นเรื่องแปลกเพราะตลอดทุกครั้งที่ผมเดินทางกับท่านนั้น นี่คือการครั้งแรกที่ท่านยอมเป็นอิมามนำละหมาดที่มัสญิด ส่วนครั้งที่สองนั้นคือเมื่อตอนที่ท่านขึ้นคุฏบะฮฺที่มัสญิดใหญ่เมืองสุราบายา (Surabaya) และท่านก็เป็นอิมามเพราะท่านคือผู้กล่าวคุฏบะฮฺส่วนที่มัสญิดอื่น ๆ นั้น ไม่ว่าจะที่สุราบายาหรือจากการ์ดำ ท่านปฏิเสธการเป็นอิมามทุกครั้ง นี่คือการถ่อมตนของท่าน เพราะทุกมัสญิดนั้นมีอิมามประจำอยู่แล้ว และท่านไม่อยากแย่ง

หน้าที่การเป็นอิมามจากอิมามที่ทำหน้าที่ประจำอยู่แล้ว

หลังละหมาดมักริบเสร็จแล้ว ชัยคุก็เริ่มบรรยาย และผมก็แปลคำบรรยายของท่าน แม้ว่าจะแปลผิดบ้างบางครั้ง เนื่องจากชัยคุได้หิบบยกอายะฮ์จำนวนมากมานำเสนอ (จนผมตามไม่ทัน-ผู้แปล)

หลังจากบรรยายและตอบคำถามต่างๆเสร็จแล้ว ท่านได้ถามพี่น้องผู้ฟังเกี่ยวกับเนื้อหาที่ท่านได้นำเสนอไป ก่อนที่ท่านจะถามนั้นท่านกล่าวว่า **“มีผู้เข้าร่วม 3 ท่านที่จดบันทึกเนื้อหาตลอดการบรรยายของฉัน แม้จะมีผู้จดบันทึกมากมาย แต่ผมเลือกเขา 3 คนนี้”** แล้วชัยคุก็ชี้ไปยัง 3 คนดังกล่าว นั่นคือเด็ก ๆ ตัวเล็กชั้นป.3 หรือป.4 และชัยคุก็ได้มอบหะดีษะฮ์เป็นเงิน 100 เหรียญแก่เด็ก ๆ หากเทียบค่าเงินของเราแล้ว ก็ประมาณ 250,000 รูปี หลังจากนั้นชัยคุก็ถามคำถามและมอบหะดีษะฮ์แก่ผู้ที่ตอบ มีผู้ฟังท่านหนึ่งได้รับหะดีษะฮ์เป็นเงิน 200 เหรียญ (ประมาณ 500,000 รูปี) เนื่องจากตอบได้สมบูรณ์ นี่คือการสร้างความสุขในหัวใจของพี่น้องมุสลิม”

เมื่องานบรรยายเสร็จสิ้นลง เราได้รับประทานอาหารค่ำที่บ้านของพี่น้องท่านหนึ่งใกล้มัสญิด หลังจากนั้นเราก็เดินทางกลับไปยังโรงแรม ใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมง ชัยคุถึงโรงแรมประมาณ 23.30 น. ซึ่งถือว่าดึกมากแล้ว ในขณะที่กำหนดการเดินทางไปยังเมืองสุราบายาในวันต่อมานั้นคือช่วง 7 โมงเช้า และชัยคุจะต้องออกจากโรงแรมในเวลา 6 โมงเช้าเพื่อเดินทางไปยังสนามบิน ก่อนที่ชัยคุจะเข้าไปในห้องพักนั้น ท่านถามถึงเวลาที่จะมารับท่าน ท่านกล่าวว่า **“พวกท่านจะมารับฉันไป**

สนามบิณฑอนเวลาก็โหมงนะ?” ทีมงานจึงแจ้งท่านว่าจะมารับท่านช่วงเวลา 6 โมงเช้า

เช้าวันต่อมา พี่น้องที่ได้รับมอบหมายให้ไปรับชัยคุที่โรงแรมก็ได้มาถึง พวกเขามาก่อนเวลา 6 โมง เมื่อพวกเขามาถึงก็เคาะประตูห้องของชัยคุ แต่ไม่ได้รับการตอบกลับใด ๆ พวกเขาจึงกังวลว่าชัยคุหลับอยู่หรือเปล่า? เนื่องจากเมื่อคืนนี้ชัยคุได้พักผ่อนเพียงน้อยนิดเท่านั้น พวกเขาเคาะประตูอีกครั้ง แต่ผลก็ยิ่งเหมือนเดิม ชัยคุไม่ได้ตอบกลับพวกเขาแต่อย่างใด เมื่อเวลาเดินทางใกล้เข้ามามากขึ้น พวกเขายิ่งกังวลและเกิดความไม่สบายใจ พวกเขาจึงแจ้งไปยังพนักงานโรงแรมให้เปิดประตูห้องของชัยคุ ก่อนเปิดประตุนั้นพนักงานได้ลองเคาะประตูของชัยคุ จริง ๆ แล้วไม่ใช่เคาะหรือทัก ควรเรียกว่าเกือบจะพังประตูเลยล่ะ ไม่นานหลังจากนั้น (ก่อนที่ประตูจะถูกเปิดโดยพนักงานโรงแรม) คือ ขณะที่เข้มนาฬิกาชี้ไปที่เลข 6 ตรง ชัยคุก็ปรากฏตัว นี่แหละชัยคุอัปดูลือซซาก ท่านตรงต่อเวลามาก หากสัญญากันว่าเจอกันตอน 6 โมงเช้า ท่านก็จะออกมาตอน 6 โมง แต่ท่านไม่ได้มาจากข้างในห้องพัก ท่านมาจากด้านนอกของโรงแรม เหมือนว่าหลังจากละหมาดศุบหุเสร็จแล้ว ท่านคงออกไปเดินเล่นบนชายหาดรอบ ๆ โรงแรม เพราะท่านชอบเดินเล่น ท่านเคยพูดกับผมว่า “อัล-หะเราะกะฮฺ ชัยนะฮฺ” แปลว่า “การออกกำลังกายนั้นดี”

ตลอดเวลาที่ได้ร่วมเดินทางกับชัยคุมา ท่านชอบเดินเท้าทุกวัน เสมือนว่าท่านมีแผนสำหรับการเดินของทุก ๆ วัน ครั้นอยู่ที่เกาะลอมบอก ท่านลงจากรถแล้วเดินล่วงหน้าไปก่อนประมาณ 8 นาที ท่านกล่าวว่า “ฉันขอเดินไปข้างนอกก่อนนะ

แล้วพวกท่านค่อยมารับกับรถยนต์” และเหตุการณ์คล้ายคลึงกันนี้เกิดขึ้นขณะที่ผมกับท่านเดินทางไปที่สิงคโปร์ จริง ๆ แล้วท่านมีโอกาสดำเนินไปในตัวเครื่องบินก่อนเพราะท่านนั่งเก้าอี้ชั้นหนึ่ง (First Class) อีกทั้งเจ้าหน้าที่สนามบินเองก็เข้ามาเชิญให้ท่านเดินเข้าไปในตัวเครื่องบินก่อนเป็นคนแรก มิฉะนั้นจะต้องรอเข้าแถวยาวเลย แต่ท่านปฏิเสธและบอกว่าท่านจะเข้าเป็นคนสุดท้าย ท่านใช้เวลาที่เหลืออ่านหนังสือเล็กน้อยและเดินไปมาที่บริเวณห้องพักผู้โดยสาร ท่านเดินไปมาอยู่ประมาณ 15 นาทีในห้องพักผู้โดยสารที่กว้าง 20 เมตร เห็นได้ชัดว่าท่านมีตารางเวลาเฉพาะสำหรับการเดินในแต่ละวัน

เราเดินทางมุ่งสู่เมืองสุราบายาด้วยเครื่องของสายการบินปัตตาเวียแอร์ เมื่อเครื่องบินออกจากสนามบินแล้ว ชัยคุมองไปข้างนอก ท่านมองดูเนินเขาสีเขียวชะอุ่มที่อยู่บนเกาะลอมบอก ท่านพูดกับผมว่า “ภูเขาที่นี่เขียวขจีและสวยงามมาก” ผมบอกกับท่านว่า “ชัยคุนา (ครูของเรา) ครับ ที่อินโดนีเซีย จะไม่เรียกว่าภูเขาครับ แต่เป็นเนินเขา เพราะภูเขาที่มีอยู่ในอินโดนีเซียนั้นสูงมาก กระทั่งทะเลเมฆบนท้องฟ้า อาจสูงถึง 2 กิโลเมตร บางที 5 กิโลเมตร แตกต่างจากภูเขาที่มีอยู่ที่ซาอุดี ซึ่งเป็นภูเขาที่ไม่สูงเท่าไรนัก เปรียบได้กับเนินเขาของอินโดนีเซีย ไม่มีลูกไฟที่สูงเสียดฟ้า” ท่านพูด “โอ ยังงี้เอง”

ที่สุราบายา บ้านเกิดของผม

สุราบายาเป็นเมืองที่มีความสงบ แม้ผมจะไม่ได้อาศัยอยู่ที่นี้ แต่ก็มีความรู้สึกรักต่อเมืองแห่งนี้...ผมเกิดที่เมืองใหญ่แห่งนี้ แม้ของผมเป็นคนสุราบายา และมักจะเล่าเรื่องราวต่าง ๆ

เกี่ยวกับเมืองนี้ให้ฟังเสมอ ผมเกิดที่เมืองนี้ แต่อายุได้ไม่กี่เดือน ผมก็ต้องย้ายตามพ่อแม่ไปยังโซ-รงที่เมืองอีเรียนจายา เนื่องจากทั้งสองได้งานที่นั่น และผมก็ไม่มีโอกาสกลับมาเหยียบแผ่นดินเกิดเลย จนกระทั่งอายุ 20 ปี ผมจึงเป็นที่รู้จักในฐานะนักดาอีย์จากเมืองอีเรียนจายา.

หนึ่งในเรื่องตลกที่ผมประสบคือ ในเดือนเราะมะฎอน ปี 2009 ผมถูกเชิญให้ไปบรรยายที่เมืองเมดาน เมื่อไปถึงแล้ว ก็มีพี่น้องผู้มาร่วมฟังการบรรยายคนหนึ่งพูดว่า “ผมคิดว่า อุตสาขจะตัวใหญ่ ผิวดำ ผมหยิก เหมือนนักบอล Ruud Gulit สะอึก” ดูเหมือนว่าชายคนนั้นเข้าใจว่าผมเป็นคนอีเรียนจายาที่ผิวดำและผมหยิก ผมจึงอธิบายเขาไปว่า พ่อของผมมาจากเผ่าบูกิส ส่วนแม่นั้นเป็นคนสุราบายา แต่ผมเติบโตที่อีเรียนจายา แล้วผมก็กล่าวกับชายคนนั้นว่า “ผมไม่เหมือน Ruud Gulit แต่เหมือนกับ Marco van Basten ที่ที่ผมชื่นชอบมากกว่า” เขาจึงหัวเราะ

อัลฮัมดุลิลลาฮ อัลลอฮ์ได้มอบโอกาสให้ผมได้กลับมายังบ้านเกิดอีกครั้ง อีกทั้งยังมาพร้อมกับชัยคุอับดุร็อชซากอีกด้วย เรามาถึงสนามบินสุราบายาในเช้าวันพฤหัสบดี หลังจากนั้นเราก็เดินทางไปยังอพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่งที่ค่อนข้างหรูมากของพี่น้องใจดีคนหนึ่งในเมืองสุราบายา ชัยคุขอเวลา 1 ชั่วโมงในการทำการกิจส่วนตัว ทานอาหารเช้า และเตรียมพร้อมไปยังสถานที่บรรยาย แต่ท่านก็ใช้เวลาไม่ถึง 1 ชั่วโมงตามที่ขอไว้ หลังจากนั้นเราก็ไปยังสถานที่บรรยายกัน

ชัยคุไม่มีเวลาพักผ่อนเลย แต่ท่านทุ่มพลังมากขณะบรรยาย มีผู้เข้าร่วมซึ่งสามารถใช้ภาษาอาหรับรับฟังคำแนะนำ

ของท่านประมาณ 350 คน หลังจากนั้นท่านก็บรรยายไปจนกระทั่งเวลาละหมาดซุฮฺร หลังจากที่เรา (ชัยคุ ผม และหมอนวด) ละหมาดเสร็จแล้ว เราก็เข้าไปที่ห้องพักขนาดเล็กเตี้ยนอนคู่ ท่านขอให้หมอนวดนวดหลังท่าน ส่วนผมก็รออาหารมาเสิร์ฟ ไม่นานนักก็มีนักศึกษาสามคนมาเสิร์ฟอาหารเที่ยงสุดหรูและเยอะมาก ผมจัดเตรียมโต๊ะอาหารที่มีอยู่ในห้องพักและจัดสำรับให้เรียบร้อย เมื่อนักศึกษาสามคนนั้นจะออกไปจากห้อง ชัยคุก็ได้ห้ามพวกเขาไว้ ชัยคุขอให้พวกเขาร่วมรับประทานอาหารเที่ยงด้วยกัน

นักศึกษาสามคนนั้นขอร้องที่ไม่สามารถอยู่รับประทานพร้อมกับเราได้ เนื่องจากพวกเขามีอาหารเที่ยงของตัวเองแล้ว แต่ชัยคุยังไม่อนุญาตให้พวกเขาออกจากห้อง และท่านไม่ยอมทานอาหารจนกว่านักศึกษาสามคนนั้นจะร่วมรับประทานอาหารด้วย

สุดท้าย ด้วยความเกรงใจนักศึกษาสามคนนั้นก็ยอมทานอาหารมื้อเที่ยงพร้อมกับเรา นอกจากนี้ชัยคุยังตักอาหารให้พวกเขาด้วย เนื่องจากสังเกตเห็นความเขินอายบนใบหน้าของพวกเขา ชัยคุพูดกับผมบ่อย ๆ ว่า “**ฟิรันดา ตักแกงให้พวกเขาหน่อยสิ...**” และสักพักหนึ่งท่านก็พูดต่อว่า “**ฟิรันดา ยื่นปลาและกุ้งให้พวกเขาหน่อย...**” , “**ฟิรันดา หยิบผลไม้ให้พวกเขาหน่อยครับ....**” เป็นเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งอาหารหมดเกลี้ยง และแน่นอนว่านี่คือเรื่องปกติของท่าน เมื่อทานอาหารแล้วท่านก็จะทานหมดไม่เหลือ และบ่อยครั้งเมื่องานของท่านสะอาด(ปราศจากอาหาร-ผู้แปล) พี่น้องบางท่านต้องการตักอาหารเพิ่มให้ท่านเพราะเข้าใจว่าท่านต้องการอาหารอีก ท่านปฏิเสธพร้อมพูดว่า “**ไม่แล้ว ฉันอิ่มแล้ว ฉัน**

“เพียงแค่ขอทำความสะอาดงานของตัวเอง”

ขณะที่เรากำลังรับประทานอาหารกับ 3 นักศึกษานั้น ชัยคุได้ชวนทั้งสามสนทนา ท่านถามถึงบ้านเกิดของพวกเขา ทั้งสามมาจากที่ที่ต่างกัน อีกทั้งยังไกลด้วย ชัยคุจึงกล่าวว่า **“อัลฮัมดุลิลลาฮ์ ที่อัลลอฮ์ทรงรวมเราที่มาจากต่างที่กันไว้บนอิมาน”** นอกจากนี้ชัยคุยังอารมณ์ขันพูดกับพวกเขาอีกว่า **“ฟิรันดา ถ้าพวกเขายังไปขออาหารส่วนของพวกเขาจากคณะผู้จัดงานอีกละก็ แจ้งพวกเขาด้วยนะว่านักศึกษาทั้งสามคนได้รับประทานอาหารเที่ยงกับเราเรียบร้อยแล้ว”** นักศึกษาทั้งสามจึงหัวเราะ

หลังจากทานอาหารเสร็จแล้วชัยคุก็ได้พักผ่อน และได้ให้ผมพักผ่อนในห้องพักนั้นด้วย แต่ผมบอกท่านว่าผมจะออกไปข้างนอก แล้วท่านก็ย้ำกับผมว่า **“แต่ที่สำคัญคือ คุณจะนอนที่นี่ ไม่ใช่ไปนอนที่อื่นนะ”** เสมือนชัยคุเห็นสัญญาณความเหนื่อยล้าบนใบหน้าของผม ท่านจึงพูดเช่นนั้นกับผม และแน่นอนจริง ๆ แล้วผมเหนื่อยล้ามาก แต่เพราะผมไม่อยากรบกวนท่าน เพราะท่านยังไม่ได้พักผ่อนเลยตั้งแต่ช่วงศุบหฺและเมื่อคืนท่านก็ไม่ได้นอนมากนัก อีกทั้งเหลือเวลาอีกแค่ 1 ชั่วโมงเท่านั้นก่อนเวลาละหมาดอัศรจะเข้า ผมจึงพูดกับท่านว่า **“ครับ ชัยคุ ผมอยากออกไปข้างนอกเพื่อโทรหาครอบครัวหน่อย อินชาอัลลอฮ์ เดี่ยวผมจะนอนหลังละหมาดอัศรหลังจากท่านบรรยายเสร็จ”** ท่านพูดว่า **“ถ้าอย่างนั้น ก็ตามสบายเลย”** ผมบอกว่า **“อินชาอัลลอฮ์ เวลาบ่าย 3 โมงตรง ผมจะปลุกท่านเตรียมตัวละหมาดอัศรนะครับ”**

หลังจากละหมาดอัศรแล้ว ชัยคุก็บรรยายจนถึงเวลาละ

หมาดอิซาร์ นี่แหละชัยคุ...เมื่อได้บรรยายแล้วท่านก็จะมีพลัง
ขึ้นมา แต่กลับเป็นผู้ฟังที่เหนื่อยล้า และนี่คือสิ่งที่เราได้สัมผัส
อยู่บ่อย ๆ เมื่อเข้าร่วมการบรรยายของมะชาอิคที่เมืองมะดี
นะฮ์ในช่วงหน้าร้อน ปกติแล้วท่านจะเลือกเวลาสอนในช่วงหลัง
ละหมาดศุบหฺไปจนถึงเวลา 8 โมงเช้า ประมาณ 3 ชั่วโมงโดย
ไม่มีพักเบรก และโดยปกติแล้วช่วงเวลานั้นผู้ฟังมักจะถูกความ
ง่วงโจมตี แต่ท่านกลับมีพลังในการบรรยาย เช่นเดียวกับที่เมือง
สุราบายา แม้ว่าท่านจะได้พักผ่อนน้อย ไม่ได้นอนมาตั้งแต่ศุบหฺ
แล้ว และได้นอนก่อนเวลาละหมาดอิศรฺเพียงแค่ชั่วโมงเดียว
บวกกับความเหนื่อยล้าจากการเดินทาง รวมถึงสุขภาพของ
ท่านเองก็ไม่ค่อยแข็งแรงนัก แต่พลังของท่านไม่ลดลงเลยตลอด
การบรรยาย

หลังจากละหมาดอิซาร์เสร็จ เราถูกเชิญให้ปรับปรุทาน
อาหารที่บ้านของพี่น้องท่านหนึ่งในสุราบายา และพี่น้องท่าน
นั้นก็ไม่มีสิ่งที่จะเตรียมลูกทุเรียนซึ่งเป็นผลไม้โปรดของชัยคุด้วย

ชัยคุทานทุเรียนด้วยความอร่อย และหลังจากนั้นเราก็กลับ
ไปยังอพาร์ทเมนต์ เมื่อถึงอพาร์ทเมนต์แล้ว ชัยคุขอให้หมอน
วดที่ร่วมเดินทางกับเรามาตลอดจนวดหลังให้ ใช้เวลานานวด
ประมาณ 1 ชั่วโมง ตั้งแต่ 5 ทุ่มถึงเที่ยงคืน และท่านก็ไม่ลืมที่
จะเตือนผมให้สอบถามเวลาละหมาดศุบหฺด้วย

ขณะกำลังนวดนั้น ผมมักจะถามไถ่เรื่อง ๆ ต่างกับท่าน
หวังว่าจะได้ประโยชน์ และเหมือนว่าหมอนวดเองก็ฉวยโอกาส
ที่ดีนี้เช่นกัน เขาขอให้ชัยคุตักเตือนเขา และชัยคุก็ตักเตือนเขา
ในเรื่องต่าง ๆ ส่วนหนึ่งจากคำตักเตือนของท่านคือ การ
ระมัดระวังขณะทำการรักษาสตรี เพราะแท้จริงแล้วฟิณะฮฺ

จากสตรีนั้นเป็นพิตนะยฺหิที่ใหญ่มากสำหรับผู้ชาย และ
ชัยภูอนมักจะใช้สตรีเป็นกับดักล่อผู้ชายให้ตกหลุมพราง และ
อีกหนึ่งคำดักเตือนของท่านคือ ให้หมอนวดพยายามค้นคว้า
ตรวจสอบรูปแบบการรักษาต่างๆที่มีความลึกซึ้งและที่เป็นการ
ตั้งภาคี เพื่อว่าประชาชนจะได้หลีกเลี่ยงจากการหลอกลวงของ
มัน และท่านยังดักเตือนให้หมอนวดสอนความรู้แก่บางคน
เป็นการเฉพาะ เพื่อจะได้เป็นประโยชน์แก่พี่น้องมุสลิม

เมื่อได้ยินคำดักเตือนต่าง ๆ ที่มีค่านี้อแล้ว เขาก็กล่าว
ขอบคุณชัยคุ

หลังจากนวดเสร็จแล้วเราก็เข้านอน ก่อนนอนนั้นชัยคุได้นัดหมายเราเวลา 4.30 น. เพื่อทำการละหมาดศุบหุเป็นญะมาอะฮฺที่ห้องพัก เพราะเสียงอาซันดังไม่ถึงอพาร์ทเมนต์ คิฉันนั้นผมและหมอนวดรู้สึกเหนื่อยล้ามา จึงทำให้เราตื่นสาย เมื่อเวลาประมาณ 4.35 น. ชัยคุก็ได้มาเคาะประตูห้องของผม ผมและหมอนวดจึงรีบทำภารกิจส่วนตัว หลังจากนั้นเราก็เข้าไปที่ห้องของชัยคุ ปรากฏว่าท่านได้เตรียมผ้าปูละหมาดให้เราเรียบร้อยแล้ว

ท่านบอกให้เราละหมาดสุนนะฮฺก่อนศุบหุ หลังจากนั้นท่านก็นำละหมาดศุบหุ แม้ว่าท่านจะเหนื่อย และแน่นอนว่าท่านเหนื่อยกว่าเรา แต่ท่านก็ยังรักษาสุนนะฮฺของท่านนับในการละหมาดศุบหุในวันศุกร์ คือ การอ่านสุเราะฮฺอัล-ฮัจญะฮฺในร็อกอะฮฺแรก และอ่านสุเราะฮฺอัล-อินซานในร็อกอะฮฺที่สอง

เวลาประมาณ 9.14 น. เราเดินทางไปยังมัสยิดโรงเรียนประจำแห่งหนึ่งในเมืองสุราบายา แล้วเดินทางต่อไปยังมัสยิดใหญ่ของเมืองสุราบายา เพราะชัยคุจะกล่าวคุฏบะฮฺที่นั่น

หลังจากละหมาดญุมอะฮ์ อุस्ताซท่านหนึ่งในเมือง
สุราบายาก็ได้แปลคำคุณะฮ์ของท่าน และหลังจากนั้นก็เปิด
โอกาสให้พี่น้องที่มาร่วมละหมาดได้ถามคำถาม มีประชาชน
ทั่วไป (เอวาม) จำนวนมากมาละหมาด และเป็นไปได้ว่าพวก
เขาจะมีความเข้าใจที่แตกต่างกัน คำถามหนึ่งที่น่าสนใจ
(เหมือนต้องการให้เกิดความวุ่นวาย) ที่พี่น้องได้ถามขึ้น คือ
“ซัยคุครับ ทำไมชาวมุสลิมจึงดูเหมือนไม่รักครอบครัวของท่านนบีเลย?”

ซัยคุได้ตอบคำถามด้วยความชัดเจนและหนักแน่นเกี่ยวกับ
อะกิดะฮ์ของอะฮ์ลุลสุนนะฮ์ที่มีต่อครอบครัวของท่านนบีว่า
อะฮ์ลุลสุนนะฮ์รักและให้เกียรติแก่วงศ์วานของท่านนบี หลัง
จากนั้นซัยคุก็ได้นำเสนอหลักฐานว่าอะฮ์ลุลสุนนะฮ์และชาว
มุสลิมรักวงศ์วานของท่านนบี ท่านให้หลักไว้ว่า คน ๆ หนึ่งจะ
ไม่ตั้งชื่อลูกของเขา นอกจากด้วยชื่อที่เขารักหรือชอบ หลังจาก
นั้นท่านก็อธิบายว่า หลายคนกล่าวหาซัยคุ มุหัมมัด บิน
อับดุลวะฮฮาบว่าเกลียดครอบครัวและวงศ์วานของท่านนบี
ซัยคุบอกว่านี่เป็นคำกล่าวหาที่เป็นเท็จ เพราะซัยคุ มุหัมมัด
บิน อับดุลวะฮฮาบ มีลูกชาย 6 คนและลูกสาว 1 คน ท่านตั้ง
ชื่อลูกๆของท่านทั้งหมดด้วยชื่อของคนในครอบครัวของท่าน
นบี ยกเว้นลูกชายคนเดียวเท่านั้นที่ท่านตั้งชื่อว่าอับดุลอะซีซ
และนี่คือเรื่องปกติของอุละมาอ์อะฮ์ลุลสุนนะฮ์ พวกเขาจะตั้ง
ชื่อลูกชายและลูกสาวของตนเองด้วยชื่อของอะฮ์ลุลบัยตุ และ
ซัยคุ อับดุลมุหฺสิน อัล-อับบาต พ่อของท่านเองก็เช่นกัน ท่าน
ตั้งชื่อลูก ๆ ของท่านด้วยชื่อของลูกหลานของท่านนบี

หลังจากอธิบายหลักการนี้เสร็จแล้ว ท่านก็ถามพี่น้องที่มา

ละหมาดญุมอะฮฺว่า “ใครบ้างที่ตั้งชื่อลูกๆเหมือนชื่อลูกหลานของท่านบี เชิญยกมือหน่อยครับ” มีพี่น้องหลายท่านยกมือขึ้น แล้วท่านก็กล่าวว่า “ดูสิ มีพี่น้องยกมือกันมากมาย นี่บ่งชี้ว่าคำกล่าวของพี่น้องผู้ถามที่ว่าชาวมุสลิมไม่รักครอบครัวของท่านบินั้นเป็นคำพูดที่ไม่จริง”

วิธีการตอบของซัยคุทำให้พี่น้องหลายท่านประทับใจ คณาจารย์ต่าง ๆ ที่อยู่ที่เมืองสุราบายาก็เช่นกัน พวกเขากล่าวว่า “ซัยคุยอดเยี่ยมจริง ๆ...”

หลังจากนั้น เราก็เดินทางไปยังสนามบินเพราะมีกำหนดการเดินทางหากไม่ผิดประมาณ 4 โมงเย็น ระหว่างทางนั้นเราและทีมงานสุราบายาได้แวะรับประทานอาหารเช้าที่ร้านอาหารอินโดนีเซีย เมนูอาหารในสำรับได้แก่ข้าวขาว ปลาทอด และผักคะน้า ขณะรับประทานอยู่นั้นซัยคุเห็นผมทานผักคะน้าอย่างเอร็ดอร่อย ท่านจึงถามผมว่า “นั่นผักอะไร?” ผมตอบว่า “นี่คือมูน่าวิม (ยานอนหลับ) ครับซัยคุ” ท่านพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ตักให้ผมเยอะ ๆ เลย บนเครื่องบินผมอยากจะนอนหลับให้สนิทเลย” นั่นคือซัยคุไม่เคยจุกจิกในเรื่องอาหารการกินเลยตลอดระยะเวลาที่เราอยู่อินโดนีเซีย ข้าวขาวที่คนอาหรับมักไม่ชอบ ท่านก็ทานจนหมดเกลี้ยง รวมถึงผักคะน้าด้วย

และหลังจากนั้น เราก็บินออกจากเมืองสุราบายามุ่งสู่จาการ์ต้า

กลับมาจากการค้า

สุดท้ายเราก็ได้กลับมาเหยียบแผ่นดินจาการ์ต้าอีกครั้ง เรามาถึงสนามบินเวลาประมาณ 5 โมงเย็น ซึ่งพี่น้องที่มารับเราคืออูस्ताซท่านหนึ่งและพี่น้องนักบินที่ชอบฟังบรรยายของชัยคุผ่านทางสถานีวิทยุ Rodja ชัยคุได้บอกให้ผมกล่าวขอบคุณนักบินคนนั้นเนื่องจากทำให้เขาต้องลำบาก แต่นักบินกล่าวว่า **“ผมดีใจที่ได้ช่วยเหลือนท่านครับ”** คูมารยาทของชัยคุสิ ท่านพยายามแสดงความขอบคุณต่อนักบิน แน่นนอนว่านี่จะทำให้ นักบินมีความสุขใจ ซึ่งแตกต่างจากอูस्ताซบางท่านที่เมื่อได้รับการบริการดูแลจากพี่น้อง เสมือนว่านั่นคือสิ่งจำเป็นเหนือพวกเขาที่จะต้องเคารพและดูแลอูस्ताซ จนกระทั่งบ่อยครั้งมาก หรืออาจไม่มีเลยที่คำว่า **“ญะซากัลลอฮุคียุร”** (หรือคำกล่าวขอบคุณ-ผู้แปล) จะออกมาจากปากของพวกเขา

แล้วเราก็เดินทางไปยังโรงแรม เมื่อถึงแล้วเราก็ละหมาดมัฆริบ หลังจากนั้นผมก็ขออนุญาตไม่อยู่ร่วมรับประทานอาหารและพบปะพูดคุยกันที่โรงแรมในค่ำวันนี้ เนื่องจากผมจะต้องไปนอนที่บ้านเพื่อนเพื่อพบเจอกับญาติของผมที่บ้านของเขาซึ่งอยู่ใกล้กับบ้านของเพื่อนผมคนนั้น อัลฮัมดุลิลลาฮ ชัยคุอนุญาต และได้พูดกับผมว่า **“และเราจะเจอกันอีกเมื่อไหร่?”** ผมตอบว่า **“พรุ่งนี้เช้าครับ อินชาอัลลอฮ เวลาประมาณ 9 โมงเช้าที่สถานที่บรรยายครับ”**

วันรุ่งขึ้น ชัยคุได้บรรยายต่อหน้านักดาอีย์จากบริเวณรอบเกาะชวาจำนวนประมาณ 300 คน จำนวนผู้เข้าร่วมจำกัดเนื่องจากสถานที่จัดบรรยายนั้นมีจำกัด ผู้จัดเตรียมห้องโถงบรรยายนี้คือรัฐมนตรีท่านหนึ่ง และท่านนี้แหละที่มาเปิดพิธี โดยบอกเล่าความประทับใจของเขาต่องานตะอวะฮฺ

ของอะฮฺลุสสุนนะฮฺ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเกิดขึ้นมาของสถานีวิทยุ Rodja ผมนั่งอยู่ข้างซ้ายและคอยแปลคำพูดของรัฐมนตรีให้ท่านฟัง

หลังจากนั้นผมก็ถอยออกมาจากซ้าย และไม่นานซ้ายก็ถูกเชิญให้เริ่มบรรยาย ปรากฏว่าก่อนเริ่มพูดบรรยาย ซ้ายไม่ลืมที่จะบอกความรู้สึกดีใจต่อคำกล่าวของท่านรัฐมนตรีและท่านยังขออาอ์ให้ท่านรัฐมนตรีด้วย แล้วหลังจากนั้นท่านก็เริ่มบรรยายให้แก่ดาอีย์ทั้งหลาย ผมจำได้ว่าก่อนที่ท่านขึ้นไปยังโพเดียม ท่านได้เรียกผมและขอให้จดชื่อท่านรัฐมนตรีคนนั้นเป็นภาษาอาหรับเพื่อท่านจะได้ท่องจำ เพราะชื่อของท่านรัฐมนตรีออกเสียงเป็นภาษาอาหรับได้ยากมาก แต่ท่านก็ท่องจำและเอ่ยชื่อของรัฐมนตรีขณะบอกความรู้สึกของท่านที่มีต่อคำพูดของเขาได้อย่างชัดเจน แล้วท่านก็บรรยายไปจนถึงเวลาซูฮร

หลังรับประทานอาหารเที่ยง และการบรรยายล่วงไปจนถึงเวลาบ่าย 2 โมง ท่านก็หยุดการบรรยาย และเปิดโอกาสให้พี่น้องได้ถามคำถาม คำถามแรกที่พี่น้องถามซ้ายคือคำถามของพี่น้องดาอีย์ท่านหนึ่งที่เป็นกังวลต่อความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างนักดาอีย์ ดาอีย์ท่านนี้ถามว่า “**ซ้ายครับ การได้พบเจอกับท่านถือเป็นโอกาสสำคัญที่ต้องใช้ให้เกิดประโยชน์ เราทุกคนทราบกันดีถึงการแผ่ขยายของงานตะอฺวะฮฺอะฮฺลุสสุนนะฮฺ แต่กระนั้นก็ยังมีความขัดแย้งเกิดขึ้นระหว่างดาอีย์ด้วยกันส่วนหนึ่งก็คือปัญหาเกี่ยวกับมุลนิธิ...**”

ไม่ทันที่ดาอีย์ท่านนั้นจะพูดจบเลย ซ้ายก็ตัดบทพูดว่า “**ไม่ต้องยกตัวอย่างรายละเอียดของปัญหา ฉันไม่ต้องการราย**

ละเอียดย” แล้วท่านก็ตักเตือนดาอีย์คนนั้นและดาอีย์ทุกคนที่มา ฟังท่านว่า “อัลฮัมดุลิลลาฮฺ ตลอด 6 วันที่ฉันอยู่ที่อินโดนีเซีย ที่สถานที่ต่าง ๆ นั้น อัลฮัมดุลิลลาฮฺ ฉันพบว่าอะฮฺลุสสุนนะฮฺ รวมกันเป็นหนึ่ง...หากมีความผิดพลาดเกิดขึ้นระหว่างดาอีย์ นั้นคือเรื่องปกติ...”

นี่คือชัยคุ่อับดุลรอซซาก ท่านไม่ชอบมาก ๆ ที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับความขัดแย้ง และท่านพยายามห่างไกลจากมัน หลังจากนั้นแล้วท่านยังพูดกับผมอีกว่า “ฉันตั้งใจตักเตือนของดาอีย์คนนั้น เพื่อให้พี่น้องคนอื่นได้รู้ว่าฉันไม่ชอบการพูดถึงรายละเอียดความขัดแย้งระหว่างดาอีย์” นี่คือลักษณะของชัยคุ่อ ท่านไม่ชอบความขัดแย้งและพยายามสร้างความปรองดอง

ผมนึกได้ว่า ครั้งหนึ่งเกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างดาอีย์ที่ประเทศหนึ่ง ดาอีย์ส่วนหนึ่งที่ขัดแย้งกันนั้นต่างก็เรียนอยู่ที่เมืองมะดีนะฮฺ พวกเขาเคยมาเยี่ยมชัยคุ่อและต่างฟ้องร้องความเหลื่อมล้ำของตัวเองต่อดาอีย์รุ่นพี่ที่ทำในสิ่งซึ่งพวกเขาจับไม่ได้ หลายวันต่อมาชัยคุ่อก็ได้พบเจอกับดาอีย์รุ่นพี่กลุ่มนั้นและผมก็อยู่พร้อมท่านด้วย ชัยคุ่อจึงพูดกับพวกเขาว่า “คนบางคนและอีกบางคนพร้อมกับเพื่อน ๆ ของพวกเขาที่มะดีนะฮฺ (ชัยคุ่อหมายถึงดาอีย์รุ่นน้องที่ยังเรียนอยู่ที่มะดีนะฮฺ) ต่างยกย่องพวกท่านและกล่าวถึงความดีงามต่างๆของพวกท่าน”

นั่นคือคำพูดของชัยคุ่อ หลังจากดาอีย์รุ่นพี่จากไปแล้ว ชัยคุ่อก็พูดกับผมว่า “ฟิรินดา ไม่มีสิ่งใดจะดีไปกว่าการปรองดองระหว่างสองฝ่ายที่พิพาทกัน” แล้วท่านก็อ่านพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِنْ نَجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ
مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ
مَرْضَاةِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا

ไม่มีความดีใดๆในการพูดซุบซิบอันมากมายของพวก
เขา นอกจากผู้ที่ใช้ให้ทำทานหรือ (ใช้) ให้ทำสิ่งที่ดีงาม หรือ
ให้ประนีประนอมระหว่างผู้คนเท่านั้น และผู้ใดกระทำความ
กล่าวเพื่อแสวงหาความโปรดปรานจากอัลลอฮ์แล้ว เราจะ
ให้แก่เขาซึ่งรางวัลอันใหญ่หลวง (อัน-นিসาอ์ 4 : 114)

เวลา 14.30 น. เราก็เดินทางไปยังสถานีวิทย์ Rodja และ
อัลฮัมดุลิลลาฮฺ เราถึงสถานียะทันเวลาละหมาดอัศรพอดี ก่อน
เข้ามัสญิดชัยคุได้พบปะกับพี่น้องที่นั่น มีคนชราท่านหนึ่งอยู่
หน้ามัสญิด ชัยคุเข้าไปโอบกอด แสดงความเคารพ และให้
เกียรติเขา

หลังจากละหมาดอัศรเสร็จ ชัยคุก็ได้บรรยายที่สถานีวิทย์
Rodja ก่อนเข้าสู่ตูดิโอท่านมีโอกาสนพบปะกับเด็ก ๆ ที่รวมตัว
อยู่หน้าสตูดิโอ ท่านจับมือสลามกับพวกเขา ท่านยื่นขนมและ
ผลไม้ที่จัดเตรียมไว้ให้พวกเขา และไม่ใช่ว่าแค่นั้น ช่าง ๆ
สตูดิโอนั้นมีร้านขายขนมปังเล็ก ๆ อยู่ ท่านจึงนำเงิน 100
เรียลออกมา แล้วพูดว่า “ฟิรندا ช่วยไปซื้อขนมปังทั้งหมด
ที่ร้านนั้น แล้วนำมาแบ่งให้กับเด็ก ๆ หน่อยนะ”

เสร็จจากการบรรยายที่สถานีวิทย์ Rodja แล้ว เราก็กลับ
ไปยังโรงแรม พักผ่อนเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับงานในวันพรุ่งนี้
คือ วันอาทิตย์ ที่ 17 มกราคม 2010 งานบรรยายครั้งใหญ่ที่

มัสญิดอิสติกลาล

วันต่อมา หลังจากทานมื้อเช้าเสร็จแล้ว เราก็เดินทางมุ่งหน้าไปยังมัสญิดอิสติกลาลซึ่งผู้คนมากันอย่างคับคั่ง ชัยคุบรรยายหัวข้อ “**Sebab-Sebab Kebahagiaaan -เหตุแห่งความสุข**” ตั้งแต่เวลา 9 โมงเช้าจนถึงเวลาซุฮร อัลหัมดุลิลลาฮ การบรรยายดำเนินไปด้วยดี ผู้เข้าร่วมรับฟังมีจำนวนประมาณ 1 แสนกว่าคน เป็นการบรรยายที่เต็มไปด้วยคำตักเตือนที่มีคุณค่ามากสำหรับพวกเราชาวอินโดนีเซีย

ช่วงท้ายของการบรรยาย ผมได้พูดกับผู้เข้าร่วมว่าชัยคุรักชาวอินโดนีเซียมาก เนื่องจากพวกเขามีมารยาทดี อ่อนโยน ดี อดทน และไม่ชอบการอะอะเสียงดัง และขณะที่ผมพูดคำสุดท้ายนี้ที่ว่า “**ดี อดทน และไม่ชอบการอะอะเสียงดัง**” พี่น้องต่างพากันหัวเราะอย่างพร้อมเพรียงกัน ดูเหมือนคำพูดของชัยคุที่บอกว่าคนอินโดนีเซียไม่ชอบการอะอะวุ่นวายนั่นจะไปสะกดใจของพวกเขา เมื่อนึกถึงความเอิกเกริกวุ่นวายที่มีอยู่มากมายในแผ่นดินเกิดของเรา ชัยคุสงสัยว่าทำไมผู้คนถึงหัวเราะ เพราะท่านมองว่ามันไม่ใช่เรื่องตลกอะไรเลย ท่านจึงถามผมและผมก็อธิบายให้ท่านเข้าใจ แล้วท่านก็หัวเราะ

ชัยคุมักจะพูดถึงความประทับใจของท่านต่อมารยาทและความอ่อนน้อมของชาวอินโดนีเซีย ท่านแปลกใจเมื่อมีพี่น้องขออนุญาตไปอาบน้ำละหมาดขณะที่ท่านกำลังบรรยายอยู่โดยยกมือส่งสัญญาณว่าเขาจะออกไปนอกมัสญิด ชัยคุพูดว่า “**สุภานัลลอฮ เขายกมือขึ้นขออนุญาต ทั้งที่ฉันกับเขาห่างกันไกลมาก**” แน่نونว่าเรื่องแบบนี้เป็นเรื่องปกติของพวกเราชาวอินโดนีเซีย แต่ชัยคุไม่เคยเห็นมาก่อน ทั้งในประเทศ

ซาอุดีอาระเบียและประเทศอื่น ๆ ที่ท่านเคยเดินทางไป

หลังจากละหมาดซุฮฺเสร็จ พวกเรากลับไปยังโรงแรมครูหนึ่ง และหลังจากนั้นผมและชัยคุก็เดินทางไปยังตลาด “Tanah Abang” เพื่อจับจ่ายซื้อของขวัญให้แก่ครอบครัวของชัยคุที่อยู่เมืองมะดีนะฮฺ โดยมีคนขับรถ (ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้บริจาคสนับสนุนสถานีวิทย์ Rodja) มาส่ง เมื่อถึงตลาดแล้ว คนขับรถกล่าวขอโทษกับชัยคุที่ไม่สามารถส่งท่านใกล้ตลาดได้ เนื่องจากการจราจรติดขัดมาก เมื่อคนขับจะจอดรถ เป็นปกติที่จะมีพนักงานคอยช่วยเหลือและให้บริการที่จอดรถ ชัยคุแปลกใจและถามผมว่า “ฟิรินดา เขาคนนั้นมาทำอะไร คนขับรถเข้าจอดรถเองได้ไม่ใช่หรือ?” ถูกต้องแล้วที่ชัยคุแปลกใจ เพราะที่ประเทศซาอุดีนั้นไม่มีอะไรแบบนี้ ผมจึงอธิบายไปว่า “ครับชัยคุ เขาหารายได้ครับ เนื่องจากความยากจนในประเทศของเรา ทำให้งานใหม่ ๆ ต่าง ๆ เกิดขึ้น ส่วนหนึ่งก็คือการให้บริการที่จอดรถครับ”

ในทางกลับกัน เมื่อมีพี่น้องเดินทางไปยังแผ่นดินหะรอม และมาพบผมที่เมืองมะดีนะฮฺ พวกเขาแปลกใจเพราะตลอดเวลาที่เราเดินทางไปทั่วเมืองมะดีนะฮฺนั้น พวกเขาไม่เห็นมีพนักงานบริการที่จอดรถเลยแม้แต่คนเดียว

หลังจากรถของเราเข้าจอดเรียบร้อยแล้ว เราก็เดินไปยังตลาด Tanah Abang ตลาดกว้างและพื้นแฉะ บางที่น้ำท่วมพื้น แม้ว่าชัยคุจะต้องเดินไกลและต้องเดินผ่านพื้นแฉะ อีกทั้งยังร้อนวูบวาย แต่ท่านก็ไม่บ่นอะไร เราเข้าไปในตัวตลาด ท่านหาเสื้อผ้าผู้หญิงอินโดนีเซีย โดยเฉพาะผ้าบาติก ท่านเลือกซื้อชุดมากมาย รวมถึงชุดเด็ก ๆ และชุดสำหรับทารกด้วย เพราะท่าน

มีลูกชายคนหนึ่งที่ยังไม่ถึงขวบ และท่านยังซื้อสำหรับ
หลานๆของท่านด้วย ท่านซื้อไปเยอะมาก ส่วนคนจ่ายก็คือคน
ขับรถ แต่ก็เพียงชั่วครู่เดียวนั่น เพราะชัคพาเงินเรียลมา
ท่านไม่มีเงินรูป

เบตดาต่อผู้กำมะฮฺยะฮฺ

ไม่ทันไรก็เข้าเวลาอัศร สบหานลลอฮ์!! เสียงอะซานดังขึ้น
จากข้างในตลาด ท่านชอบใจมาก เราจึงไปยังห้องละหมาด
ห้องละหมาดเล็ก ประมาณ 6x6 เมตร จึงทำให้ผู้มาละหมาด
หลายคนต้องยืนรอ ผมและชัคก็ต้องรอเช่นกัน ห้องละหมาด
เล็กนั้นแบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนหน้าสำหรับผู้ชาย และส่วนหลัง
สำหรับผู้หญิง อัลหัมดุลิลลาฮฺ มีผู้มารอเข้าละหมาดจำนวนมาก
และสิ่งหนึ่งที่ชัคแปลกใจมากคือ มีผู้หญิงบางคนที่ไม่สวม
ฮิญาบ และบางคนนั้นสวมชุดที่เปิดเผยเอวเราะฮฺ แต่กลับมา
ยืนรอละหมาดโดยถือผ้าตะละกง ชัคพูดเบา ๆ ว่า “ขอ
อัลลอฮฺทรงอภัยแก่บาปทั้งหลายของพวกเขาเนื่องจากการ
ละหมาดนี้ของพวกเขา นำสงสารเหลือเกิน...เพราะพวกเขา
ไม่รู้”

ได้ยินคำพูดและดุอาอ์ของชัคแล้วขนแขนของผมลุกฟู
เลย ที่ผมได้ยินบ่อย ๆ คือ ดาอีย์ส่วนมากเมื่อเห็นคนทำผิด
(เช่นเปิดเผยเอวเราะฮฺหรือทำบิโดอะฮฺ ชิริก หรือความชั่วอื่น ๆ
) พวกเขาจะโมโหและไม่ให้อีกาสแก่พวกเขา แต่ชัคมองผู้
หญิงที่เปิดเผยเอวเราะฮฺกลุ่มนั้นด้วยสายตาที่สงสาร ขออัลลอฮฺ
ทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา นอกจากนี้ชัคยังมองหาช่อง
ทางการแก้ตัวสำหรับพวกเขาด้วยการกล่าวว่า “เพราะพวก

เขาไม่รู้” อีกด้วย

ดูเหมือนว่านี่คือเรื่องเล็กน้อย แต่ท่านผู้อ่านพึงทราบเถิดว่า นี่คือคุณสมบัติสำคัญที่ดาอีย์ต้องมีขณะทำงานตะอวะฮฺ ดาอีย์บางคนขณะทำงานตะอวะฮฺนั้นมุ่งแต่จะโจมตีและประหนึ่งว่าผู้กระทำความผิดที่อยู่ต่อหน้าเขานั้นจะต้องถูกต่อว่าและไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ อีกแล้วสำหรับพวกเขา จนกระทั่งดาอีย์ไม่ได้แสดงความรู้สึกเมตตาสงสารใด ๆ ต่อผู้ทำความผิดเลย แล้วสิ่งนี้ก็ทำให้งานตะอวะฮฺของเขาเต็มไปด้วยความแข็งแกร่งและรุนแรง ต่างจากดาอีย์ที่ปลูกฝังความรู้สึกเห็นอกเห็นใจต่อผู้ทำผิดตั้งแต่แรก ๆ เขาก็จะพยายามทำงานตะอวะฮฺให้ดีที่สุด เนื่องด้วยความรักที่เขามีให้แก่ผู้ทำความผิด และความหวังของเขาก็คือ เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเหล่านั้นได้รับทางนำเนื่องจากตัวเขา

ไม่ลืมที่จะซื้อของเล่นให้แก่เด็ก ๆ

หลังจากที่เราละหมาดเสร็จแล้ว เราก็เดินตลาดจับจ่ายซื้อของกันต่อ เพราะชัยคุต้องการซื้อของขวัญให้แก่ทุกคนในครอบครัวของท่าน ทั้งลูกชายและลูกสาว ภรรยาของท่าน ตลอดจนหลาน ๆ ด้วย

ขณะที่เราจะออกจากตลาด Tanah Abang ชัยคุเดินผ่านแม่ค้าคนหนึ่งที่ยขายของเล่นชนิดหนึ่งที่มีไฟหมุน แต่ของเล่นนั้นมีเสียงดนตรี ชัยคุชอบและถามผู้หญิงคนนั้นว่า “อันที่ไม่มีเสียงดนตรีมีไหมครับ?” อัลหัมดุลิลลาฮฺ ปรากฏว่ามี ชัยคุบอกว่าท่านอยากได้มากกว่า 10 อัน และท่านขอลดราคาด้วย หลังจากต่อรองราคาอยู่พักหนึ่ง แม่ค้าคนนั้นก็ยอมลดราคาให้ แต่

ชัยคุยังไม่เห็นด้วยกับราคารัั้น ผมพูดว่า “เอาไปเถอะครับชัยคุ
เดี่ยวจะยากยิ่งกว่าเดิมนะครับ” ชัยคุพูดว่า “งัั้นเราไปกัน
เถอะ เดี่ยวเขาต้องเรียกเราแน่” เมื่อเราหันหลังให้ (ไม่ซื้อ
แล้ว-ผู้แปล) เธอก็เรียกเราและยอมขายในราคาที่ชัยคุเสนอ ผม
พูดในใจว่า “ชัยคุต่อรองราคาเก่งจริง ๆ ไม่เหมือนเรา”

หลังจากนั้นไม่นานชัยคุก็หยุดนั่งมองไปยังตุ้กตาลิงตัวเล็ก
ที่มีเสียง มันเป็นของเล่นที่ตลกดี ชัยคุพูดกับผมว่า “ของเล่น
นี้น่าสนุกดีนะ แต่มันเป็นรูปปั้น (ตุ้กตา) ลิง”

ท่านจึงไม่ได้ซื้อมา หลังจากนั้นเราก็กออกจากตลาด คนขับ
รถที่มาส่งเรา คอยจ่ายเงินและถือของต่าง ๆ ที่ชัยคุซื้อมานั้น
เขารู้สึกว่าลิ้มของบางอย่างไว้ เขาหงุดหงิดนิดหน่อยและรู้สึก
ผิด เพราะรู้สึกว่าคุณพลาสติกอันหนึ่งหายไป เขารู้สึกไม่ดีและ
รู้สึกผิดจริง ๆ แต่ชัยคุจับไหล่ของเขาและพูดว่า “ไม่เป็นไร
ถ้าหายก็ไม่เป็นไร แต่อาจจะไม่ได้หายไปไหนก็ได้” แต่คนขับ
รถก็ยังรู้สึกผิดอยู่ดี ชัยคุจับไหล่ของเขาอีกครั้งและพูดว่า “ไม่
ต้องคิดมากและไม่ต้องกังวลอีกแล้ว และไม่จำเป็นต้องเสียใจ
เรื่องเล็กน้อยเอง...”

แล้วเราก็กออกจากตลาด เวลาละหมาดมัฆริบได้ล่วงไกล้
เข้ามาแล้ว ผมพูดว่า “ชัยคุครับ เราละหมาดรวม มัฆริบกับอิซาอ์
เลยไหมครับ? เราเป็นมุสาฟิร (คนเดินทาง) นิครับ” ท่าน
ตอบว่า “ใช่ เราเป็นมุสาฟิร แต่คนขับรถเขาไม่ใช่มุสาฟิร
เขาจะต้องละหมาดตามเวลา” หลังจากนั้นชัยคุก็เล่าว่า “ครั้ง
หนึ่ง ฉันเคยไปที่บราซิล ฉันอยู่ในรถยนต์กับพี่น้อง เรากำลัง
ไปยังที่แห่งหนึ่ง และเวลาละหมาดอัศรก็ล่วงมาแล้ว พวก
เขาค่อนข้างอึดามอ่อน (อาจเป็นเพราะเพิ่งเข้ารับอิสลาม)

ฉันจึงบอกว่าเราจะต้องหยุดละหมาดอัสร พวกเขາบอกว่า “เรายังไม่ถึงที่หมายเลยครั้บ รออีกหน่อยนะครั้บ” ฉันพูดว่า “ไม่ เราจะต้องหยุด เวลาอัสรใกล้หมดแล้ว” สุดท้ายพวกเขาก็หยุดรถ ฉันอะซานและละหมาดกับคนหนึ่งในหมู่พวกเขา ส่วนคนที่เหลือไม่ละหมาด ขณะที่เราละหมาดนั้นมีเด็กๆ มาห้อมล้อมเรา น่าจะเป็นเด็ก ๆ ชาวคริสเตียน พวกเขาไม่เคยเห็นท่าทางการละหมาด”

เราแวะละหมาดที่มีสถานีแห่งหนึ่งข้างถนน หลังจากละหมาดเสร็จแล้ว เราได้เข้าไปในห้องแห่งหนึ่งเพื่อหาซื้อชุดกีฬาให้แก่ลูกชายของชัยคุ อัลห์มตุลิลลาฮ เราเจอมัน และขณะกำลังออกมานั้น ชัยคุก็พูดกับผมว่า “ฟิรันดา ฉันจะซื้อช็อคโกแลต” ผมบอกว่า “ชัยคุลองซื้อ (ยี่ห้อ) Silverquenn นะครั้บ เป็นช็อคโกแลตที่ผมชอบมาก แต่ไม่มีขายที่ซาอุดีฯ” ท่านตอบว่า “ไม่ใช่...อันนี้สำหรับเด็กที่เราจะพบเจอที่สถานีวิทยุ Rodja” แล้วเราก็ซื้อช็อคโกแลตเยอะมากเพื่อแจกให้เด็ก ๆ และท่านซื้อ Silverqueen มาด้วย 2 ชิ้น เมื่อเราขึ้นรถยนต์ ชัยคุเปิด Silverqueen ขึ้นหนึ่งแล้วทานมัน และพูดว่า “อรรอยจริงด้วย” แล้วท่านก็ยื่นช็อคโกแลตส่วนหนึ่งให้ผมและคนข้างบรรถ

อัลห์มตุลิลลาฮ เรามาถึงสถานีวิทยุ Rodja ทันเสียงอะซานละหมาดอิซฮ็อฟดี เราละหมาดอิซฮ็อฟ หลังจากละหมาดเสร็จแล้ว ชัยคุก็เริ่มแจกช็อคโกแลตให้แก่เด็ก ๆ และหลังจากนั้นท่านก็เริ่มบรรยายที่สถานีฯ บรรยายเสร็จแล้ว ท่านก็แจกช็อคโกแลตที่เหลือให้แก่เด็ก ๆ ต่อ เมื่อเด็ก ๆ ทุกคนได้รับช็อคโกแลตหมดแล้ว ชัยคุก็เรียกพี่น้องท่านหนึ่งที่ผมรู้จัก (เขาเรียน

จบมัธยมแล้ว แต่หน้ายังเด็ก) ชัยคุให้ซื้อตโกแลต Silverqueen ที่ยังเหลืออยู่แก่เขา ชัยคุพูดกับผมว่า “แม้ว่าเขาจะโตแล้ว ก็ไม่ผิดอะไรที่จะชอบซื้อคโกแลต อินชาอัลลอฮ เขาจะชอบมัน”

คืนนั้นเรากลับไปนอนที่โรงแรม และชัยคุได้รับเชิญจากเจ้าของโรงแรมให้รับประทานอาหารเข้าด้วยกัน เวลา 8 โมงเช้า ชัยคุลงมายังห้องอาหาร เหมือนท่านไม่ค่อยอยากทานมื้อเช้าเท่าไรนัก ท่านดื่มชาและนั่งเป็นเพื่อนเรา สุกฮานัลลอฮ แม้ว่าท่านจะไม่อยากทานอาหารเช้า แต่ท่านก็ยังตอบรับคำเชิญของเจ้าของโรงแรม นั่นมิใช่เพื่ออะไรอื่นนอกจากเพื่อสร้างความสุขใจแก่ทุกคน

บทที่หก: ภารกิจของคุณค่า

หลังทานอาหารเช้าเสร็จ เจ้าของโรงแรมต้องการพูดคุยส่วนตัวกับชัยคุ และให้ผมเป็นคนแปล ชัยคุเตรียมพร้อม เราสามคนนั่งที่ล็อบบี้โรงแรม เจ้าของโรงแรมกล่าวแสดงความขอบคุณต่องานตะอวะฮฺที่มีบะระกะฮฺของชัยคุ และเขาประทับใจมากกับวิธีการตอบคำถามต่าง ๆ ของชัยคุทางสถานีวิทยุ Rodja คำตอบของชัยคุนุ่มนวลและมีหิกมะฮฺ เจ้าของโรงแรมยังบ่นถึงอุस्ताซบางคนที่แข็งกระด้าง และเขาเล่าว่าเขาเพิ่งไปร่วมงานวะลีมะฮฺ และได้พบเจอกับ อะฮฺลุลบิดอะฮฺที่หลงผิดคนหนึ่ง แต่กลับประทับใจมากกับความนุ่มนวลอ่อนโยนของเขา ขณะที่เจอกัน อะฮฺลุลบิดอะฮฺคนนี้ได้เข้ามาสวมกอดเขาและถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของตัวเขาและครอบครัวและอื่นๆ ซึ่งเขาประทับใจจริง ๆ เจ้าของโรงแรมพูดว่า “ถ้าบรรดา

อุสตาซอะฮฺลุสสุนนะฮฺเป็นเช่นนี้ด้วยจะเป็นอย่างไรนะ?”
 ชัยคุจึงแสดงความเห็นต่อคำพูดของเจ้าของโรงแรมคนนี้ว่า
 “แท้จริงแล้ว อัลลอฮฺ سبحانه ฐู ะตะอาลา ได้ตรัสไว้ว่า

فِيمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ
لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ

เนื่องด้วยความเมตตาจากอัลลอฮ์นั่นเอง เจ้า (มุหัมมัด) จึงได้สุขภาพอ่อนโยนแก่พวกเขา และถ้าหากเจ้าเป็นผู้ ประพฤติหยาบช้า และมีใจแข็งกระด้างแล้วไซ้ร้ แน่อนพวก เขาก็ยอมแยกตัวออกไปจากรอบ ๆ เจ้ากันแล้ว (อาลิอิมรอน 3 : 159)

หากท่านนับแข็งกระด้างแล้วไซ้ บรรดาเศาะหาบะฮ์ก็จะหนีจากท่าน ตัวอย่างหนึ่งซึ่งชี้ถึงความยิ่งใหญ่ของมารยาทของท่าน นับปี คือลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ก็คือ ขณะที่ท่านเข้าพิชิตเมืองมักกะฮ์ ท่านนับเข้าไปยังเมืองมักกะฮ์โดยก้มศีรษะของท่านลง นี่คือการถ่อมตนที่ไม่ธรรมดาเลยของท่านนับปี คือลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ท่านนับถูกรุมชนของท่านนับปีบังคับไล่ออกจากเมืองมักกะฮ์ แต่สุดท้ายท่านก็กลับมาพิชิตมักกะฮ์

หากเราอยู่ในสถานะเดียวกับท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ
วะสลัลม เป็นไปได้ว่าเราอาจจะเหยอหยิ่งและแสดงความโกรธ
แค้นต่อคนที่เคยขับไล่เรา เราอาจจะพูดว่า “โ้ไอ้กลุ่มคนที่เคย
ขับไล่ข้า บัดนี้ข้ากลับมาแล้ว และข้าก็มีชัยเหนือพวกเจ้า”

และเราก็อาจจะแก้แค้นพวกเขา แต่ท่านนบีไม่ได้เป็นเช่นนั้น ท่านเข้าเมืองมักกะฮ์ด้วยความสงบนิ่งและกัมศรีษะของท่านลง ท่านถ่อมตนอย่างที่สุด และหลังจากนั้นอับูบักรก็ได้มาหาท่านนบีพร้อมบิดาของเขา คือ อับูกุหาฟะฮฺ (ซึ่งชรามากแล้วและยังคงเป็นมุชริก) ท่านนบีพูดกับอับูบักรว่า

لَوْ أَفْرَزْتُ الشَّيْخَ فِي بَيْتِهِ لَا تَيْنَاهُ

“ทำไมท่านไม่ให้ผู้ใหญ่นี้ (พ่อของท่าน) อยู่ที่บ้าน และให้ฉันไปหาเขาละ?” (บันทึกโดยอะหมัด หมายเลขที่ 12633 และอิบนุมาญะฮฺ หมายเลขที่ 3624 ซัยคอัล-อัลบานีย์ รับรองเศาะฮีหฺ ในอัศ-เศาะฮีหะฮฺ หมายเลขที่ 496)

ดูความถ่อมตนของท่านนบีต่อคนชราสิ ท่านนบี คือลัลลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่ถูกขับไล่ออกจากมักกะฮฺและกลับมาพิชิตได้ไม่เคยเกลียดชังมุชริกินที่เคยเป็นศัตรูในอดีต แต่ด้วยความนอบน้อม ท่านกล่าวกับอับูกุหาฟะฮฺที่ยังเป็นมุชริกอยู่ด้วยคำพูดนั้น (เพื่อจะบอกว่า) “ปล่อยให้เขาอยู่บ้านของเขาสิ ไม่ใช่ให้เขามาหาฉัน” เป็นความถ่อมตนอย่างที่สุดจริง ๆ

เมื่อได้ยินคำพูดนั้นแล้ว อับูกุหาฟะฮฺจึงเข้ารับอิสลาม สุขหานัลลอฮฺ เพราะมารยาทและบุคลิกภาพที่นุ่มนวล อ่อนโยน และนอบน้อมของท่านนบี คือลัลลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม นั่นเอง เขาจึงเข้ารับอิสลาม”

ซัยคยังพูดอีกว่า “หากเรามีมารยาทดีต่อผู้ที่ขัดแย้งกับเรา จะทำให้เขารับฟังคำพูดของเรา”

หลังจากพูดคุยกันเสร็จแล้ว เราก็เดินทางกลับพร้อมกับคนขับรถเพื่อซื้อของขวัญให้แก่ครอบครัวของชัยคุ เราไปที่ตลาด Tanah Abang อีกครั้ง ชัยคุซื้อนาฬิกาตผนังรูปเรือและสมอที่ทำจากไม้จำนวน 6 เรือนแน่นอนว่ามันสวยงามมาก ชัยคุต่อรองราคาจนได้ที่เรือนละประมาณ 300,000 รูปีย์ ชัยคุพูดกับผมว่า “อินชาอัลลอฮ์ ครอบครัวและลูก ๆ ของผมน่าจะชอบนาฬิกาตผนังที่สวยงามนี้ ของขวัญแบบนี้อยู่ได้นาน เอาไปตั้งไว้ที่ห้อง ผมจะได้พูดตลกกับพวกเขาว่าเดิมทีแล้วนาฬิกานี้ราคา 450,000 รูปีย์ แต่ผมต่อรองราคาจนเหลือ 300,000 รูปีย์ โดยผมจะไม่พูดคำว่ารูปีย์ ให้พวกเขาคิดว่าเป็น 300,000 เรียล (เท่ากับ 750,000,000 รูปีย์)”

ด้วยวิธีนี้...ชัยคุทำให้คนขับรถยอมรับเงินนั้นไป

หลังจากนั้นเราก็กลับไปยังโรงแรม เตรียมพร้อมเพื่อเดินทางต่อไปยังสนามบินจิงกาเรง (Cengkareng)⁴ ระหว่างเดินทางไปสนามบินชัยคุได้มอบเงินค่าใช้จ่ายแก่คนขับรถสำหรับการเดินทาง 2 วัน เพราะผู้ที่ออกค่าใช้จ่ายตลอดการเดินทางก็คือคนขับรถนั่นเอง แต่คนขับรถปฏิเสธพร้อมกล่าวว่า “ผมเองก็ต้องการผลประโยชน์ ต้องการมอบของขวัญให้ชัยคุ ชัยคุมีภาระงาน (ความดี) มากมาย แต่ผมไม่มีภาระงานใด ๆ เลย ดังนั้นขอให้สิ่งนี้เป็นของขวัญจากผมแก่ครอบครัวของท่านเถิด” คนขับรถปฏิเสธเงินของชัยคุด้วยความถ่อมตนอย่างที่สุด แต่ชัยคุมีวิธีทำให้คนขับรถรับเงินดังกล่าว ท่านพูดว่า “ท่าน

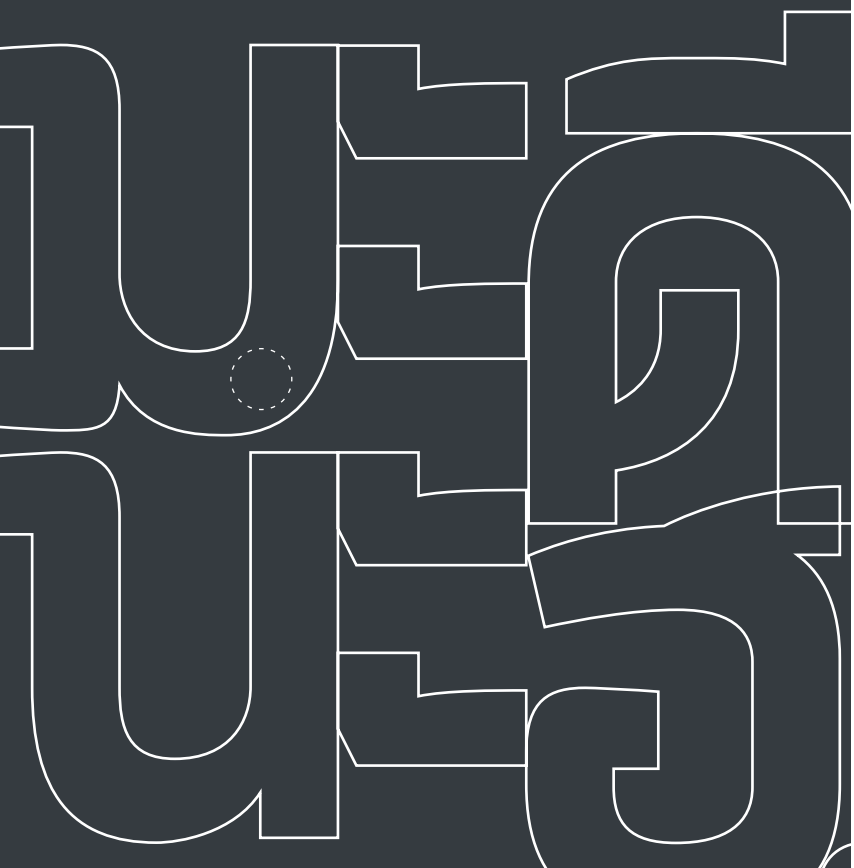
oooooooooooooooooooo

⁴ชื่ออย่างเป็นทางการว่า “สนามบินนานาชาติซูการ์โนฮัตต้า” (Soekarno Hatta international Airport)

ครับ เมื่อผมกลับไปหิมะดินะฮุ ผมอยากบอกกับลูก ๆ ของผมว่า ผมซื้อของขวัญเหล่านี้ให้แก่พวกเขา เพื่อให้พวกเขามีความสุขในความเอาใจใส่ของผมที่มีต่อพวกเขา หากท่านเป็นคนจ่ายให้ นั่นก็หมายความว่า ผมไม่ซื้อสัตย์กับลูก ๆ ของผม” สูดหายใจด้วยความหนักใจ คนขับรถก็ยอมรับเงินจำนวน 2000 เรียลนั้นไป ดูวิธีการที่น่าทึ่งนี้ของซัยคิครับ...

ตลอดการเดินทางที่ผ่านมา คนขับรถมักจะขอให้ซัยคิกล่าวคำตักเตือนแก่เขาเสมอ และคำตักเตือนของซัยคิที่มีให้คนขับรถนั้นดีมากจริง ๆ หากมิใช่เพราะคำตักเตือนดังกล่าวเกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัวของคนขับรถนั้นแล้วไซ้ร้ ผมคงนำเสนอ ณ ที่นี้แล้วละ แต่ความลับนั้นจำเป็นต้องถูกรักษาไว้

กลับสู่เมืองมะดึนะฮุ

ขopakกาหน้งด้าม

หลังจากเตรียมพร้อมที่โรงแรมและรับประทานอาหารเที่ยงเสร็จแล้ว เราก็เดินทางไปยังสนามบินจึงกาแรง ขณะออกจากโรงแรมชัยคุกล่าวลาเจ้าของโรงแรม แล้วท่านก็หยิบปากกาต้ามหนึ่งออกมาและกล่าวกับเจ้าของโรงแรมว่า “ปากกาของผมหาย และผมเจopakกาต้ามนี้ในห้องพักของโรงแรม ผมใช้มันได้ไหม?” เจ้าของโรงแรมรีบตอบอย่างทันควันว่า “ได้เลยครับชัยคุ เชิญเลย” อาจจะดูเล็กน้อย เพียงแค่ปากกาต้ามเดียว แต่สำหรับชัยคุแล้วนี่ไม่ใช่เรื่องเล็ก ท่านจะต้องขออนุญาตก่อน เพราะปากกาต้ามนั้นเป็นของคนอื่น หากเรามองว่ามันเป็นเรื่องเล็กน้อย ชัยภูอนก็จะมาหาและพูดว่า “เอาไปเลยปากกาต้ามนั้นนะ มันก็คืออุปกรณ์เครื่องใช้ที่ทางโรงแรมจัดเตรียมให้แก่ลูกค้าที่มาพัก เหมือนกับสบู่และแชมพูนั่นแหละ”

เราขึ้นรถเดินทาง ชัยคุนำเงิน 500 เรียลออกมาแล้วพูดว่า “พีรันดา อย่าลืมมอบเงินนี้แก่หมอนวดด้วยนะ พยายามทำทุกวิธีให้เขารับเงินนี้ให้ได้ เพราะเขาอาจจะปฏิเสธ” ระหว่างเดินทางมีพี่น้องคนหนึ่งโทรมาพามผ และขอให้ชัยคุดูอาอให้แก่ลูก ๆ ของเขาที่สนามบิน เขาจะพาลูก ๆ ของเขาไปที่สนามบิน

เมื่อเรามาถึงที่สนามบินก็พบพี่น้องหลาย ๆ ท่านมารอก่อนแล้ว หนึ่งในนั้นก็คือพี่น้องที่โทรมาขอให้ชัยคุดูอาอให้กับลูก ๆ ของเขา ผมแจ้งให้ชัยคุทราบ แล้วท่านก็จับศรัษะของลูกคนหนึ่งของพี่น้องท่านนั้นและขอดูอาอให้อัลลอฮร์กาลูกของเขา และชัยคุยังถูกขอให้ดูอาอให้แก่ลูกคนอื่น ๆ ให้ได้เป็นลูกที่ดีด้วย แล้วชัยคุก็ดูอาอให้แก่พวกเขา เราพบกับหมอนวดที่สนาม

บินด้วย และเมื่อชัยคุเขียบหางไปอยู่กับพี่น้อง ผมก็ได้มอบเงินให้แก่มอนวด เป็นไปตามคาดเลย เขาปฏิเสธพร้อมพูดว่า “ผมยินดีมากที่ได้รับใช้ชัยคุ และผมก็ไม่ต้องการเงินนี้ด้วย” ผมพยายามใส่เงินนั้นในกระเป๋าของเขา แต่เขาก็ขัดขืนและไม่ยอมอย่างที่สุด เหมือนเรากำลังต่อสู้กันเลย แต่ผมเห็นว่ายังมีช่องทางเอาชนะมอนวดได้ ผมพูดกับเขาว่า “นี่คือของขวัญจากชัยคุ และไม่ใช่ค่านวดด้วย นปีไม่ปฏิเสธของขวัญไม่ใช่หรือ?” ได้ยินดังนั้นเขาจึงยอมแพ้แล้วรับเงินนั้นไป

ยังรู้ ยังมุ่งมั่นศึกษา

เราเข้าไปยังห้องพัสดุโดยสาร เจ้าหน้าที่สายการบิน Saudi Airlines แจ้งว่าเครื่องบินมาช้า (Delay) 2 ชั่วโมง เรานั่งรอต่อมาชัยคุก็พูดกับผมว่า “ฟิรันดา มีเงินไหม? ฉันขอยืมหน่อย เงินฉันหมดแล้ว” ผมตอบไปว่า “มีครับชัยคุ” ท่านยืมเงินผมประมาณ 1 ล้านรูปี หรือประมาณ 400 เรียล ท่านบอกผมว่า “ฟิรันดา ฉันลืมไปว่า ฉันยังไม่ได้ซื้อของขวัญให้อับดุลอะซีซ ลูกชายคนเล็กของฉันเลย” ท่านจึงออกจากห้องพัสดุโดยสาร แล้วหลังจากนั้นประมาณ 1 ชั่วโมงท่านก็กลับมาพร้อมกับของขวัญชิ้นหนึ่งสำหรับอับดุลอะซีซ ลูกชายคนเล็กของท่าน แล้วเราก็นั่งรอต่อไป ผมเห็นชัยคุเปิดหนังสือและอ่าน โดยทำหมายเหตุเล็ก ๆ ไว้ 2 จุดที่หนังสือเล่มนั้น ผมจึงเข้าใจว่าทำไมท่านจึงขอปากกาหนึ่งด้ามนั้นจากโรงแรม นั่นก็เพื่อใช้ศึกษาเรียนรู้ระหว่างการเดินทางนั่นเอง

ผมพูดในใจว่า “นี่แหละ ยังมีความรู้เพิ่มขึ้น ก็ยังมุ่งมั่นศึกษามากขึ้น แม้แต่ในสถานที่รีบเร่งอย่างสนามบินนี้ ท่าน

ก็ยังคงศึกษาเรียนรู้และใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ”

ในที่สุดเครื่องบินก็ออกเดินทาง เครื่องบินลงจอดที่สนามบินสิงคโปร์เป็นที่แรก ผู้โดยสารถูกขอให้ลงจากเครื่องบินและนำสัมภาระติดตัวทั้งหมดลงมา เราลงจากเครื่อง ชัยคุมองหาห้องละหมาด แล้วเราก็ละหมาดมัฆริบและอิชาอ์ควบกัน หลังจากละหมาดเสร็จแล้ว ผมขออนุญาตชัยคุเพื่อไปห้องน้ำ เมื่อผมกลับมายังห้องละหมาด ผมเห็นชัยคุกำลังละหมาด เหมือนว่าท่านกำลังละหมาดวิติร และหลังจากนั้นเราก็กลับขึ้นไปยังเครื่องบินเพื่อเดินทางต่อไป

ผมมีโอกาสดูเข้าห้องน้ำบริเวณส่วนหน้าของเครื่องบิน ผมเห็นชัยคุยังไม่หลับ แต่กำลังอ่านหนังสือเล่มหนึ่งอยู่สบายๆ บนเครื่องบินท่านก็ยังแสวงหาความรู้

เครื่องบินของเราลงจอดที่ริยาฎเป็นแห่งที่สอง และสุดท้ายที่สนามบินญิดดะฮฺ เราจะต้องรับกระเป๋าดูแลของที่ขึ้น และขณะที่ผมไปรับกระเป๋าดูแลของที่ขึ้น ผมรู้สึกตัวได้ว่า ตัวเครื่องบินจากเมืองญิดดะฮฺไปยังมักกะฮฺของเราสองคนนั้น ผมลืมไว้บนเครื่องบิน ในขณะที่เดียวกันเครื่องบินจากเมืองญิดดะฮฺไปยังมะดีนะฮฺก็จะออกเดินทางในอีกประมาณ 20 นาทีแล้ว ผมกังวลมาก (กลัวโดนชัยคุดุ) เพราะจะกลับไปยังเครื่องบินก็ลำบากและเวลาก็เหลือน้อยเต็มที่แล้ว ผมจึงบอกเรื่องนี้กับชัยคุ ท่านตอบกลับมาอย่างสงบ (โดยไม่โมโหเลยแม้แต่น้อย) ว่า **“ไม่เป็นไร เราลองสอบถามเจ้าหน้าที่ ใครจะรู้ว่าอาจมีที่นั่งเหลือให้จองอีกก็ได้”** แต่สุดท้ายก็ไม่สามารถจองได้ เพราะเครื่องบินไม่มีแล้ว มีเพียงตารางบินช่วงก่อนเที่ยงเท่านั้น สุดท้ายเราจึงตัดสินใจขึ้นรถยนต์จากเมืองญิดดะฮฺกลับเมืองมะดีนะฮฺ

ระหว่างทาง ขณะที่รถยนต์กำลังเติมน้ำมัน ชัยคฺขอยืมเงินผมอีกครั้งเป็นจำนวน 100 เรียล ท่านไปยังร้านค้าเล็ก ๆ ท่านซื้อช็อคโกแลตและขนมในถุงพลาสติก 1 ถุง แล้วยื่นให้ผมและพูดว่า “นี่คือของขวัญจากผมมอบให้ลูก ๆ ของคุณ ฉะนั้นตอนนี้ฉันติดหนี้คุณ 500 เรียล”

สุภานัลลอฮ์ ท่านยืมเงินจากผมเพื่อซื้อของขวัญให้แก่ลูก ๆ ของผม หลังจากใช้เวลาเดินทางประมาณ 3-4 ชั่วโมงเราก็มาถึงเมืองมะดีนะฮ์ที่รัก เมื่อถึงบ้านแล้ว ชัยคฺยังไม่พักผ่อน ท่านเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วไปยังมหาวิทยาลัยอิสลามมะดีนะฮ์เพื่อทำหน้าที่สอนของตัวเอง

นี่แหละครับพี่น้องที่เคารพรัก หวังว่าข้อเขียนสั้น ๆ นี้จะสามารถปลุกเร้าความมุ่งมั่นที่อาจจะเริ่มเหนื่อยหน่ายแล้วของเราในการประกอบกิจการงานและการแสวงหาความรู้ให้ตื่นขึ้นมาอีกครั้งได้ และเรามาร่วมขอดุอาอ์ให้กับชัยคฺอับดุลรอซซากฺ ขอลัลลอฮ์ทรงปกป้องคุ้มครองท่านและทำให้หัวใจของท่านมีความบริสุทธิ์ใจและยืนหยัดอยู่บนสุนนะฮ์ ตลอดจนให้พระองค์ประทานเตาฟีกแก่ท่านด้วย เพราะจะอย่างไรก็ตาม ไม่มีใครคนใดที่รอดพ้นจากฟิตนะฮ์ และผมเชื่อมั่นจริง ๆ ว่า ยังมีอิมานตกัว และความรู้มากเท่าไร การทดสอบที่ต้องเผชิญก็มากขึ้นตามนั้น ท่านเราะสูลุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมมิได้กล่าวเอาไว้หรอกหรือว่า

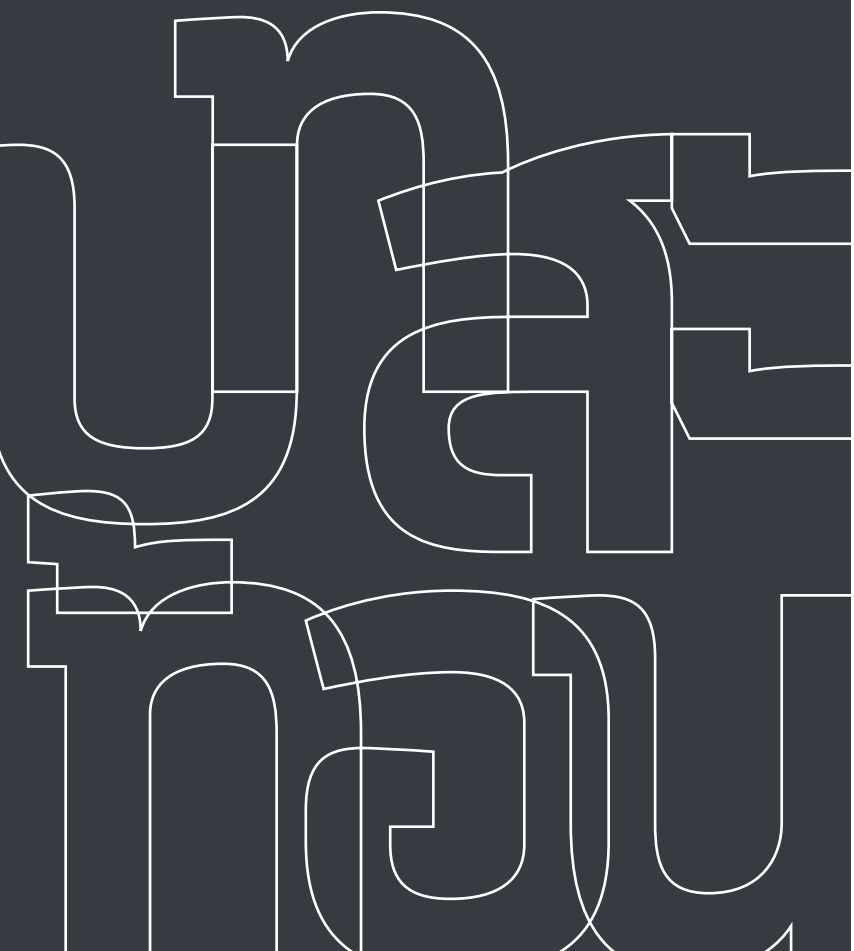
أَشَدُّ النَّاسِ بَلَاءً الْأَنْبِيَاءُ ثُمَّ الصَّالِحُونَ ثُمَّ الْأَمْثَلُ فَلَا مَثَلَ
مِنَ النَّاسِ، يُبْتَلَى الرَّجُلُ عَلَى حَسَبِ دِينِهِ فَإِنْ كَانَ فِي دِينِهِ

صَلَابَةٌ زَيْدٌ فِي بَلَايِهِ وَإِنْ كَانَ فِي دِينِهِ رِقَّةٌ خُفِّفَ عَنْهُ

“ผู้ที่ถูกทดสอบมากที่สุด คือบรรดานบี ถัดมาคือบรรดาคนดี ถัดมาคือผู้ที่ดีที่สุดในหลังจากนั้นต่อ ๆ กันไปตามลำดับ คนๆหนึ่งจะถูกทดสอบตามความเคร่งครัดต่อศาสนาของเขา หากเขาเคร่งครัดมาก การถูกทดสอบก็จะเพิ่มมากขึ้นแก่เขา และหากเขาเคร่งครัดน้อย การทดสอบก็จะถูกลดน้อยลงไปจากเขา” (บันทึกโดยอะหมัด 3/78 หมายเลขที่ 1481 ด้วยสายรายงานหะสัน)

สุดท้ายนี้ ผมขออภัยท่านผู้อ่านทุกท่าน หากมีคำพูดใดที่ไม่สุภาพนัก หรือมีเรื่องใดที่ไม่เหมาะสมในการบอกเล่า และผมขอตักเตือนพี่น้องผู้อ่านที่เคารพว่า คำพูดของชัยคุทุกคำ และเรื่องราวต่างๆที่ได้เล่าไปนั้นคือส่วนหนึ่งของการรายงานรูปแบบและเนื้อหา เป็นไปได้ว่าอาจมีข้อบกพร่องในการเล่า ความอันเกิดจากความจำที่ไม่สู้ดีนักของผู้เขียน ขออ้อลลอฮทรงอภัยแก่บาปทั้งหลายของผมและท่านผู้อ่านทุกท่านครับ อาمین...

บทสะท้อน

แบบอย่างที่ดีงามทั้งหมดข้างต้นของชัยคุนั้นมิใช่อื่นใดเลย นอกจากเป็นสิ่งที่คอยฟาดหลังเรา (โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวผู้เขียนเอง) ที่บกพร่องและยังห่างไกลมากจากการยาทของบรรดาอะละมาอ์ บางครั้ง (อาจเป็นเพราะการกระชิบกระชาบของชัยฎอน จึงทำให้) เราารู้สึกว่าเรามีมารยาทที่ดีงามแล้ว เพราะเรามักจะมองจิตวิญญาณที่อ่อนแอของตัวเองในแง่ดีอยู่เสมอ แต่หากเราได้อ่านเรื่องราวชีวิตของบรรดาอะละมาอ์และศึกษามารยาทของพวกเขา จะพบว่าช่างต่างกันจริง ๆ และช่างห่างไกลกันเหลือเกิน...

หากเราได้มองไปยังงานตะอวะฮฺของอะฮฺลุสสุนนะฮฺ เราจะพบว่ามันคืองานตะอวะฮฺที่ใส่ใจในเรื่องมารยาทและการใช้มันกับสังคม และให้ความสำคัญกับเรื่องอะกีดะฮฺไปพร้อม ๆ กันด้วย

และไม่ใช่ว่าเรื่องที่เกินจริงเลยหากเราจะพูดว่า งานตะอวะฮฺของอะฮฺลุสสุนนะฮฺนั้นคืองานตะอวะฮฺที่ให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับเรื่องอะกีดะฮฺและมารยาท นี่แหละคือลักษณะงานตะอวะฮฺของท่านนบี และเป็นลักษณะที่บรรดาศัตรูของท่านนบีรู้จักดี

เมื่อครั้งที่เฮรากลีอุสพบกับอบูสุฟยาน (ขณะนั้นยังคงเป็นมุชริก) เฮรากลีอุสถามเขาเกี่ยวกับลักษณะของท่านนบี หนึ่งในคำถามของเฮรากลีอุสคือ

مَاذَا يَأْمُرُكُمْ؟

“เขา (ท่านนบี) สั่งใช้อะไรแก่พวกท่าน?”

อบุสฟูยานซึ่งเป็นหัวหน้าของพวกมุชริกีนตอบว่า

يَقُولُ اعْبُدُوا اللَّهَ وَحْدَهُ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَاتْرُكُوا مَا
يَقُولُ آبَاؤُكُمْ وَيَأْمُرُنَا بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَالصَّدَقِ وَالْعَقَافِ
وَالصَّلَاةِ

“เขาพูดว่า จงเคารพสักการะอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว
และอย่าตั้งภาคีใด ๆ ต่อพระองค์ จงทิ้งสิ่งที่บรรพบุรุษของ
พวกท่านบอกกล่าว และเขาสั่งให้เราทำการละหมาด จ่าย
ซะกาต ซื่อสัตย์ รักษาเกียรติของตนเอง และเชื่อมสัมพันธ์”
(บันทึกโดยอัล-บุคอรี หมายเลขที่ 7)

นั่นคืองานตะวาระฮ์ของท่านนบีที่ชาวมุชริกีนรู้กันดีว่าเป็น
งานตะวาระฮ์แห่งเตาฮีดและอัคลาค ด้วยเหตุนี้้อับดุลลอฮ์ บิน
สะลาม จึงเคยพูดไว้ว่า

لَمَّا أَنَّ قَدِمَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- الْمَدِينَةَ ،
وَانْجَفَلَ النَّاسُ قِبَلَهُ فَقَالُوا : قَدِمَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله
عليه وسلم- فَجِئْتُ فِي النَّاسِ لِأَنْظُرَ إِلَى وَجْهِهِ ، فَلَمَّا أَنَّ
رَأَيْتُ وَجْهَهُ عَرَفْتُ أَنَّ وَجْهَهُ لَيْسَ بِوَجْهِ كَذَّابٍ ، فَكَانَ
أَوَّلَ شَيْءٍ سَمِعْتُ مِنْهُ أَنْ قَالَ : « يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَطْعِمُوا
الطَّعَامَ ، وَأَفْشُوا السَّلَامَ ، وَصَلُّوا الْأَرْحَامَ ، وَصَلُّوا بِاللَّيْلِ

«وَالنَّاسُ نِيَامٌ ، تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ بِسَلَامٍ»

“ครั้งที่ท่านเราะสูลุลลอฮ์ คืออลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม เดินทางมาถึงเมืองมะดีนะฮ์ และผู้คนต่างรีบเร่งไปต้อนรับ ท่าน พวกเขาพูดว่า “ท่านเราะสูลุลลอฮ์มาถึงแล้ว” และฉันก็ได้มาพร้อมกับผู้คนเพื่อดูใบหน้าของท่านนบี เมื่อฉันเห็นใบหน้าของท่าน ฉันรู้ว่าใบหน้าของท่านนั้นไม่ใช่ใบหน้าของจอมโกหก และสิ่งแรกที่ฉันได้ยินจากท่าน คือท่านกล่าวว่า “โอ้มนุษย์ทั้งหลาย จงมอบอาหาร จงกล่าวสลาม จงเชื่อมสัมพันธ์ และจงละหมาดในยามคำคืนขณะที่ผู้คนกำลังหลับใหล แล้วพวกท่านจะได้เข้าสวนสวรรค์ด้วยความปลอดภัย” (บันทึกโดยอิบนุมาญะฮ์ หมายเลขที่ 3,251 และอะหมัด 39/201 หมายเลขที่ 23,784 และชัยคุอัล-อัลบานีย์ รับรองว่าเศาะฮิหฺ)

ดูลี ท่านนบีเปิดตัวงานตะอวะฮ์ของท่านที่เมืองมะดีนะฮ์ ด้วยการเรียกร้องไปสู่การมีมารยาทที่ดีงาม ดังนั้นแล้วทำไมงานตะอวะฮ์ของอะฮลุสสุนนะฮ์จึงจะไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องมารยาทละ ในเมื่อท่านนบี คืออลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กล่าวไว้ว่า

إِنَّمَا بُعِثْتُ لِأَتَمِّمَ مَكَارِمَ الْأَخْلَاقِ

“แท้จริงฉันถูกบังเกิดขึ้นมาเพื่อทำให้สมบูรณ์ซึ่งมารยาทที่ดีงาม” (ชัยคุอัล-อัลบานีย์รับรองเศาะฮิหฺ ใน

อัศ-เศาะฮี้หะฮฺ หมายเลขที่ 45)

นอกจากนี้ ใครก็ตามที่ได้ศึกษาหลักฐานต่าง ๆ ที่ส่งเสริมเรื่องมารยาทที่ดีงาม เขาจะรู้สึกทึ่งและประหลาดใจ เนื่องจากมีหลักฐานจำนวนมากที่กล่าวถึงเรื่องนี้ และเขาจะรู้สึกฉงนและอึ้งกับผลตอบแทนและผลบุญที่ผู้ซึ่งมีมารยาทที่ดีงามจะได้รับ เช่น ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวว่า

إِنَّ الرَّجُلَ لَيُذْرِكُ مُحْسِنِ خُلُقِهِ دَرَجَةَ السَّاهِرِ بِاللَّيْلِ
الظَّامِءِ بِالْهَوَاجِرِ

“แท้จริงคนๆหนึ่งจะได้รับตำแหน่งของผู้ที่ตื่นขึ้นในยามค่ำคืน (เพื่อทำการละหมาด) และผู้ที่หิวกระหายในยามเช้า (เนื่องจากการถือศีลอด) ด้วยกับมารยาทที่ดีงามของเขา” (ชัยคุอัล-อัลบานีย์รับรองเศาะฮี้หฺ ในอัศ-ลีลลิลละฮฺ อัศ-เศาะฮี้หะฮฺ หมายเลขที่ 794)

ท่านกล่าวอีกว่า

أَكْثَرُ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ الْجَنَّةَ تَقْوَى اللَّهِ وَحُسْنُ الْخُلُقِ

“สิ่งที่ทำให้มนุษย์ส่วนมากได้เข้าสวรรค์คือ การยำเกรงต่ออัลลอฮ์และมารยาทที่ดีงาม” (บันทึกโดยอัต-ติรมิซีย์ , อิบน์มาญะฮฺ และอัล-หะกิม ชัยคุ อัล-อัลบานีย์รับรองเศาะฮี้หฺ)

และกล่าวอีกว่า

أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا

“ผู้ศรัทธาที่อิมานของเขาสมบูรณ์คือ ผู้ที่มีมารยาทที่ดีงาม” (บันทึกโดยอัด-ติรมิซีย์ หมายเลขที่ 1,162 หะดีษจากท่านอบูฮุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮินฮฺ และบันทึกโดยอิบนุมาญะฮฺ หมายเลขที่ 1,987 หะดีษจากท่าน अब्दুলลอฮฺ บิน อัมรฺ เราะฎิยัลลอฮินฮฺ และชัยคุอัล-อัลบานียฺรับรองว่าเศาะฮีหฺ ในอัศ-เศาะฮีหะฮฺ หมายเลขที่ 284)

และกล่าวว่า

مَا مِنْ شَيْءٍ أَثْقَلَ فِي الْمِيزَانِ مِنْ حُسْنِ الْخُلُقِ

“ไม่มีสิ่งใดจะมีน้ำหนักบนตาชั่งมากไปกว่ามารยาทที่ดีงาม” (บันทึกโดยอบูดาวูดและอัด-ติรมิซีย์ และชัยคุ อัล-อัลบานียฺรับรองว่าเศาะฮีหฺ ในอัศ-เศาะฮีหะฮฺ หมายเลขที่ 876)

และอัมรฺ บิน ซุอัยบฺ รายงานจากบิดาของเขา จากปู่ของเขาว่า ได้ยินท่านนบีมุฮัมมัดกล่าวว่า

أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِأَحَبِّكُمْ إِلَيَّ وَأَقْرَبَكُمْ مِنِّي مَجْلِسًا يَوْمَ
الْقِيَامَةِ فَسَكَتَ الْقَوْمُ فَأَعَادَهَا مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا قَالَ الْقَوْمُ
نَعَمْ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ أَحْسَنُكُمْ خُلُقًا

“พวกท่านต้องการให้ฉันบอกแก่พวกท่านไหม? เกี่ยวกับบุคคลที่ฉันรักมากที่สุดในกลุ่มพวกท่านและตำแหน่งของ
เขาใกล้ชิดฉันมากที่สุดในวันกิยามะฮฺ”

บรรดาเศาะหาบะฮฺหนึ่งเจ็ด ท่านนบีจึงกล่าวคำพูดเดิมซ้ำ
2 หรือ 3 ครั้ง พวกเขตอบว่า “ครับ ท่านเราะสูลุลลอฮฺ” ท่าน
นบีจึงตอบว่า “คือผู้ที่มารยาทดีที่สุดในหมู่พวกท่าน” (บันทึก
โดยอะหมัด 11/347 หมายเลขที่ 6,735 สายรายงานหะสัน)

และท่านกล่าวอีกว่า

أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِمَنْ يَحْرُمُ عَلَى النَّارِ أَوْ بِمَنْ تَحْرُمُ عَلَيْهِ النَّارُ؟
عَلَى كُلِّ قَرِيبٍ هَيِّنٌ سَهْلٌ

“พวกท่านต้องการให้ฉันบอกแก่พวกท่านไหมเกี่ยวกับ
ผู้ที่จะไม่ตกนรกหรือนรกเป็นสิ่งที่ต้องห้ามสำหรับเขา? นั่นคือ
เป็นสิ่งที่ต้องห้ามเหนือทุกคนที่ใกล้ชิด(กับผู้คน) , ผ่อนเบา (กับ
ผู้อื่น) และเรียบง่าย (มารยาทดี)” (บันทึกโดยอัด-ติรมิซีย
หมายเลขที่ 2488 , ซัยคุอัล-อัลบานีย์รับรองว่าเศาะฮีหฺ ใน
อัศ-เศาะฮีหะฮฺ หมายเลขที่ 935 และดูคำอธิบายหะดีษนี้ได้ใน
ตุหฟะตุล อะหฺวาช 7/160)

นอกจากนี้ยังมีอายะฮ์อัล-กุรอานและอัล-หะดีษอีกมากมายที่เชื่อมโยงเรื่องอะกีดะฮ์กับเรื่องมารยาทเข้าด้วยกัน เพราะแน่นอนว่ามารยาทที่ดีงามนั้นคือการปฏิบัติที่ยืนยันเรื่องอะกีดะฮ์ ชัยคุลอิสลาม อิบน์ตุย์มียะฮ์เคยกล่าวว่า “แท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงสั่งใช้บรรดาผู้ศรัทธาให้อิบาดะฮ์ต่อพระองค์ และทำดีต่อปวงบ่าวของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงมีดำรัสไว้ว่า

وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا
وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ
وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا
مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَلًا فَخُورًا

และจงเคารพสักการะอัลลอฮ์เถิด และอย่าให้มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีกับพระองค์ และจงทำดีต่อผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองและต่อผู้เป็นญาติที่ใกล้ชิด และเด็กกำพร้าและผู้ขัดสน และเพื่อนบ้านใกล้เคียงและเพื่อนที่ห่างไกล และเพื่อนเคียงข้าง และผู้เดินทาง และผู้ที่มีมือขวาของพวกเจ้าครอบครอง แท้จริงอัลลอฮ์ไม่ทรงชอบผู้ยะโส ผู้โอ้อวด (อัน-นิสาอ์ 4 : 36)

และนี่คือคำสั่งใช้ให้มีมารยาทที่สูงส่งและอัลลอฮ์ทรงรักมารยาทที่ดีงามและทรงรังเกียจมารยาทที่ไม่ดี” (มััจญ์มูออัล-พะตาวา 1/195)

ดูอายะฮ์ข้างต้นสิครับ อัลลอฮ์ทรงรวมเรื่องเตาฮีดและมารยาทที่ดีงามเข้าด้วยกัน

ด้วยเหตุนี้ ท่านนบีจึงเน้นย้ำไว้ในหลาย ๆ หะดีษว่ามารยาทที่ดีงามคือ หลักฐานยืนยันการมีอะกิดะฮ์และอิมานที่ถูกต้อง เช่น ท่านนบีกล่าวว่า

مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلَا يُوْذِ جَارُهُ وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ ضَيْفَهُ وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ

“ผู้ใดศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันปรโลกแล้ว เขาจงอย่าสร้างความเดือดร้อนแก่เพื่อนบ้าน และผู้ใดศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันปรโลกแล้ว เขาจงให้เกียรติแขก และผู้ใดศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันปรโลกแล้ว เขาจงกล่าวแต่สิ่งที่ดีหรือไม่ก็นิ่งเงียบเสีย” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีห์และมุสลิม)

لَا إِيمَانَ لِمَنْ لَا أَمَانَةَ لَهُ

“ไม่มีความศรัทธาสำหรับผู้ที่ไม่มีอิมานะฮ์” (บันทึกโดยอะหมัด 19/376 หมายเลขที่ 12,383 สายรายงานหะสัน)

คน ๆ หนึ่งจะไม่ระมัดระวังคำพูดของเขา นอกจากด้วยความเชื่อมั่นว่ามีมลาอิกะฮ์ของอัลลอฮ์ที่คอยจดบันทึกการงานทั้งหมดของเขาและอัลลอฮ์จะทรงสอบสวนและตอบแทนในวันกิยามะฮ์ เช่นเดียวกันคน ๆ หนึ่งจะไม่ให้เกียรติเพื่อนบ้าน

ของเขา นอกจากด้วยความศรัทธาที่เข้มแข็งของเขาที่เชื่อมั่นว่าอัลลอฮจะทรงตอบแทนความดีแก่เขา และเช่นเดียวกันคน ๆ หนึ่งจะไม่รักษามานะฮ์ นอกจากด้วยความศรัทธาที่แรงกล้า และความเชื่อมั่นที่เต็มเปี่ยมว่าอัลลอฮจะทรงให้เขาได้รับผิดชอบในความรับผิดชอบของตัวเองในวันกิยามะฮ์

ในทางกลับกัน หากมีคนที่จะพูดอะไรก็พูด ไม่คิดไตร่ตรองถึงผลเสียที่เกิดจากคำพูดของตัวเองว่า อาจก่อความเสียหายหรือทำร้ายจิตใจคนอื่นเลย นี่บ่งบอกว่าความศรัทธาของเขาอ่อนแอ...แม้ว่าเขาจะท่องจำหะดีษบทข้างต้นนี้ก็ตาม...ความรู้ของเขาอยู่แค่เพียงริมฝีปาก หาได้ลงสู่การปฏิบัติไม่ เช่นเดียวกัน หากมีคนที่อ้างตนว่ามีอะกิดะฮ์ถูกต้อง แต่กลับไม่มีมานะฮ์ ไม่ซื่อสัตย์ ฟังทราบเถิดว่าความศรัทธาของเขาเพียงแค่มปาก จะไม่ใช่ได้อย่างไรละ ในเมื่อท่านเราะสูลุลลอฮ์ ปฏิเสธการมีอยู่ของความศรัทธาสำหรับคนที่ไม่รักษามานะฮ์

และเช่นเดียวกัน หากมีคนที่อ้างว่ามีอะกิดะฮ์ถูกต้อง แต่กลับตระหนี่และไม่ให้เกียรติแขกที่มาเยือน นี่บ่งชี้ว่าความศรัทธาและอะกิดะฮ์ที่เขาอวดอ้างนั้นเป็นแค่เพียงลมปากทั้งสิ้น ท่านนบีเคยกล่าวไว้ว่า

وَلَا يَجْتَمِعُ الشُّحُّ وَالْإِيمَانُ فِي قَلْبٍ عَبْدٍ أَبَدًا

“ความตระหนี่และความศรัทธาจะไม่อยู่รวมกันในหัวใจของบ่าวคนหนึ่งแน่นอนตลอดกาล” (บันทึกโดยอัน-นะสาอีย์ หมายเลขที่ 3,110 และชัยคุ อัล-อัลบานีย์รับรองว่าเศาะฮ์ฮ์)

ดังนั้น ด้วยงานเขียนนี้ผมขอเชิญชวนตัวผมเองและพี่น้องผู้อ่านทุกท่านให้ตรวจสอบตนเอง...การอ้างตนตลอดที่ผ่านมาว่าตัวเราอยู่บนอะกิตะฮฺและความศรัทธาที่ถูกต้องนั้นเป็นเพียงแค่ความรู้และความเข้าใจที่ไร้หลักฐานยืนยันหรือไม่? และเป็นการอวดอ้างแค่เพียงลมปากหรือเปล่า?

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ตุยมียะฮฺ เราะหิมะฮุลลอฮฺ ได้รวมการปฏิบัติมารยาทที่ดีงามเอาไว้ในเรื่องอะกิตะฮฺ ท่านกล่าวไว้ในสารของท่านที่มีชื่อว่า “อัล-อะกิตะฮฺ อัล-วาสิฎียะฮฺ” (ซึ่งเป็นสารที่ท่านเขียนขึ้นมาเพื่ออธิบายอะกิตะฮฺของ อัล-ฟิรเกาะฮฺ อัน-นาฎียะฮฺ อะฮฺลุสสุนนะฮฺ วัล-ญะมาอะฮฺ) ว่า

وَيَدْعُونَ إِلَى مَكَارِمِ الْأَخْلَاقِ وَمَحَاسِنِ الْأَعْمَالِ وَيَعْتَقِدُونَ
مَعْنَى قَوْلِهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : (أَكْمَلَ الْمُؤْمِنِينَ
إِيمَانًا أَحْسَنَهُمْ خُلُقًا) وَيَنْدُبُونَ إِلَى أَنْ تَصَلَ مَنْ قَطَعَكَ
وَتُعْطَى مَنْ حَرَمَكَ وَتَغْفُو عَمَّنْ ظَلَمَكَ وَيَأْمُرُونَ بِبِرِّ
الْوَالِدَيْنِ وَصِلَةِ الْأَرْحَامِ وَحُسْنِ الْجَوَارِ وَالْإِحْسَانِ إِلَى
الْيَتَامَى وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَالرَّفْقِ بِالْمَمْلُوكِ وَيَنْهَوْنَ
عَنِ الْفَخْرِ وَالْخِيَلَاءِ وَالْبَغْيِ وَالْإِسْطِطَالَةِ عَلَى الْخَلْقِ بِحَقِّ أَوْ
بِغَيْرِ حَقٍّ وَيَأْمُرُونَ بِمَعَالِي الْأَخْلَاقِ وَيَنْهَوْنَ عَنْ
سَفْسَافِهَا

“และพวกเขา (อัล-ฟิรเกาะฮ์ อัน-นาญียะฮ์ อะฮฺลุสสุนนะฮ์ วัล-ญะมาอะฮ์) เรียกร้องไปสู่มารยาทที่ดีงามและการงานที่ดี พวกเขาเชื่อมั่นในคำพูดของท่านนบีที่ว่า “ผู้ศรัทธาที่อิมานของเขาสมบูรณ์คือ ผู้มีมารยาทที่ดีงาม” และพวกเขาเรียกร้องท่านสู่การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้ที่ดีความสัมพันธ์กับท่าน และให้ท่านมอบให้แก่ผู้ที่ไม่ได้ให้แก่ท่าน ให้ท่าน อภัยแก่ผู้ที่อธรรมต่อท่าน และอะฮฺลุสสุนนะฮ์ วัล-ญะมาอะฮ์สั่งใช้ให้ทำดีต่อพ่อแม่ เชื่อมความสัมพันธ์ เป็นเพื่อนบ้านที่ดี ทำดีกับเด็กกำพร้า คนยากจน และผู้เดินทาง และให้มีความอ่อนโยนกับทาส พวกเขาสั่งห้ามการโอ้อวดและหยิ่งยโส และห้ามการอธรรมและการเป็นปรปักษ์กับผู้อื่น ไม่ว่าจะด้วยมีสาเหตุหรือไม่มีสาเหตุที่ถูกต้องก็ตาม พวกเขาสั่งใช้ให้มีมารยาทที่สูงส่งและหักห้ามจากมารยาทที่ตกต่ำและชั่วร้าย”

เราจะต้องทำให้สังคมของเราเข้าใจให้ได้ว่า งานอะฮฺวะฮ์ของอะฮฺลุสสุนนะฮ์นั้นคืองานอะฮฺวะฮ์แห่งอะกีดะฮ์และมารยาท เฉกเช่นที่ชาวมุซริกีนรู้จักงานอะฮฺวะฮ์ของท่านนบีเช่นนั้น

เราจะต้องแสดงให้เห็นว่า อะฮฺลุสสุนนะฮ์คือผู้ที่มีมารยาทสูงส่ง....ดูมารยาทของบรรดาอูละมาอ์ของเราสิ อ่านชีวประวัติของชัยคุบินบาซ , ชัยคุ อัล-อุษัยมีน และชัยคุอัล-อัลบานียฺ แล้วเราจะพบมารยาทที่ดีงามจากพวกเขา รวมถึงเศษเสี้ยวหนึ่งของแบบอย่างที่ดีงามที่เราได้เห็นจากชัยคุอัब्ดุลร็อซซาก ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนในยุคสมัยของเรา

ท่านนบีเป็นที่รู้จักในฐานะของคนที่มีมารยาทที่สุดไม่ใช่

หรือ? และชาวมุซริก็นมากมายเข้ารับอิสลาม ก็เนื่องจากได้เห็นมารยาทของท่าน?

คุณาหนิงเคาะตีญะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮาสิ ท่านได้กล่าวถึงมารยาทของท่านนบี เพื่อยืนยันว่าท่านนบีไม่ใช่คนที่อัลลอฮ์จะทอดทิ้งอย่างแน่นอน

ท่านหญิงเคาะตีญะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่

فَوَاللّٰهِ لَا يُخْزِيكَ اللّٰهُ أَبَدًا فَوَاللّٰهِ إِنَّكَ لَتَصِلُ الرَّحِمَ
وَتَصْدُقُ الْحَدِيثَ وَتَحْمِلُ الْكُلَّ وَتَكْسِبُ الْمَعْدُومَ وَتَقْرِي
الضَّيْفَ وَتُعِينُ عَلَى نَوَائِبِ الْحَقِّ

“ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ อัลลอฮ์จะไม่ทำให้ท่านต้องอับอายอย่างแน่นอน ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ แท้จริงท่านได้เชื่อมความสัมพันธ์ ซื่อสัตย์ในคำพูด ช่วยเหลือผู้ที่ไม่สามารถช่วยตัวเองได้ ท่านช่วยเหลือคนยากจน ให้เกียรติแขก และช่วยเหลือผู้ประสบภัย” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี 1/4 หมายเลขที่ 3 และมุสลิม 1/139 หมายเลขที่ 160)

ท่านผู้อ่านที่เคารพทุกท่าน...ลองดูคุณลักษณะของท่านนบี คืออัลลลอฮ์ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่ท่านหญิงได้กล่าวไว้ข้างต้นสิ ทั้งหมดมุ่งไปที่จุดเดียวคือ การสร้างประโยชน์ให้กับสังคม เติมเต็มความต้องการที่จำเป็น และจัดความทุกข์ยากลำบากที่พวกเขาประสบ นี่คือนุคลิกภาพของท่านเราะสูลุลลอฮ์ ซึ่งเป็นกระจกสะท้อนมารยาทที่ดีงามยิ่ง

ท่านเราะสูลุลลอฮฺ ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าว
ว่า

وَحَيْرُ النَّاسِ أَنْفَعُهُمُ لِلنَّاسِ

“คนที่ดีที่สุดคือคนที่สร้างประโยชน์มากที่สุดแก่ผู้คน”
(ชัยคุอัล-อัลบานีย์รับรองว่าเศาะฮิห์ ในอัลศ-เศาะฮิหะฮฺ
หมายเลขที่ 426)

ดังนั้น ใครก็ตามที่ต้องการถือธงแห่งการปกป้องศีลธรรม
ในการเผยแพร่ศาสนของท่านนบี ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม
เขาจะต้องพยายามสร้างคุณลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ให้เกิดขึ้น
กับตัวเอง ทั้งในคำพูดและการปฏิบัติในชีวิตประจำวัน เเงกเช่น
ที่ท่านนบี ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ทำเป็นแบบอย่าง
เอาไว้

หรือเปรียบเทียบให้ชัดกว่านี้อีกคือ ผู้ใดที่ตัดความสัมพันธ์
หรือไม่สร้างประโยชน์ให้กับสังคม ทั้งที่เขามีฐานะและตำแหน่ง
ที่สำคัญ หรือเขามีท่าทีหยาบคายต่อคนยากจนและคนอ่อนแอ
หัวใจของเขาไม่รู้สึกรู้สาอะไรกับความลำบากของพวกเขา
ดวงตาของเขาไม่หลั่งน้ำตาด้วยความสงสารต่อพวกเขา เช่นนี้
แล้วเขาก็อย่าหวังที่จะเป็นผู้ถือธงแห่งการปกป้องศีลธรรมเลย
เขาควรมอบธงนั้นแก่ผู้อื่น เพราะแท้จริงแล้วเขายังไม่คู่ควรที่
จะเป็นทายาท (ผู้สืบทอด) ของท่านนบีมุหัมมัด ค็อลลัลลอฮฺ
อะลัยฮิ วะสัลลัมในการชี้นำอุมมะฮฺ อัลลอฮฺล มุสตะฮาน...!!

และถือเป็นเรื่องที่แปลกมากกว่า ท่านนบี ค็อลลัลลอฮฺ

อะลัยยิ วะสลัลัม มีชื่อเสียงในฐานะของคนที่มื่อมานะฮ์ท่ามกลางผู้ปฏิเสธศรัทธาเผ่ากูร็อยซุ และบรรดาผู้นำของพวกเขาที่รู้เรื่องนี้ดี ด้วยเหตุนี้เมื่อครั้งที่พวกเขาขัดแย้งจนใกล้จะนองเลือดกันแล้วในเรื่องการวางหินดำนั้น พวกเขาได้มีข้อตกลงร่วมกันว่าจะมอบการตัดสินปัญหานี้ให้แก่คนแรกที่เข้ามายังมีสติอัล-หะรอมทางประตู่เศาะฟา

ปรากฏว่าบุคคลแรกที่เข้ามาทางประตูนั้นคือท่านนบีมุหัมมัด ค็อลลัลลอฮุ อะลัยยิ วะสลัลัม (ขณะนั้นยังไม่ได้เป็นนบี) พวกเขาต่างกล่าวอย่างพร้อมเพรียงกันว่า **“ผู้มีมานะฮ์ได้มายังพวกท่านแล้ว”** และสุดท้ายท่านนบีก็ได้ตัดสินด้วยข้อตัดสินที่สร้างความสบายใจแก่ทุกฝ่าย (เรื่องนี้บันทึกโดยอิมามอะหมัด ในมุสนัดของท่าน 34/261 หมายเลขที่ 15,504 บรรดาผู้ตรวจทานมุสนัดอิมามอะหมัดรับรองว่าสายรายงานเศาะฮีหฺ เช่นเดียวกับที่ชัยค้อล-อัลบานีย์รับรองว่าหะสัน ในความเห็นของท่านต่อหนังสือฟิกฮุสสุนิเราะฮ์ หน้าที่ 84)

สิ่งที่เราสนใจคือ ท่านนบีมีชื่อเสียงในหมู่ผู้นำชาวกูร็อยซุว่าเป็นผู้ที่มีมารยาทที่สูงส่ง คือมื่อมานะฮ์ ชื่อสัตย์สุจริตที่สามารถเชื่อใจได้ ชาวกูร็อยซุจึงฝากทรัพย์สินของพวกเขากับท่านนบี และพวกเขามีได้กระทำการเช่นนี้ด้วยเหตุอื่นใดนอกจากเพราะชื่อเสียงของท่านนบีในเรื่องการมื่อมานะฮ์

และที่น่าแปลกใจมากขึ้นไปอีกก็คือหลังจากที่ท่านนบีถูกแต่งตั้งให้เป็นเราะฮูล พวกเขต่างพากันถอนทรัพย์สินที่ได้ฝากไว้กับท่านนบีคืนมาหรือไม่...? หลังจากท่านนบีถูกแต่งตั้งให้เป็นเราะฮูล ผู้ปฏิเสธศรัทธาที่เมืองมักกะฮ์กลายเป็นศัตรูกับ

ท่านนบี คือเป็นศัตรูในเรื่องอะกิดะฮ์และความศรัทธา จะไม่ให้พวกเขาเกลียดชังท่านนบีได้อย่างไร ในเมื่อท่านนบีต่อต้านรูปเจว็ดทั้งหลายของพวกเขา อีกทั้งยังบอกว่าบรรพบุรุษของพวกเขาหลงผิดตั้งภาคีอีกด้วย แต่ความเป็นศัตรูและความเกลียดชังที่รุนแรงมากของพวกเขาต่อท่านนบีนั้นทำให้พวกเขาถอนทรัพย์สินของตนเองที่ได้ฝากไว้กับท่านนบีหรือเปล่า...?

ไม่เลย....แม้ว่าพวกเขาจะเป็นศัตรูกับท่านนบี และเรียกท่านนบีด้วยชื่อที่ไม่ดีแค่ไหน เช่น นักไสยศาสตร์ นักกวี คนบ้า และฉายาอื่น ๆ แต่พวกเขาก็ยังคงฝากทรัพย์สินของตนเองกับท่านนบี จนกระทั่งความเกลียดชังของพวกเขาได้เพิ่มขึ้นถึงระดับวางแผนจะสังหารท่านนบี จึงทำให้ท่านนบีต้องออกจากมักกะฮ์อพยพไปยังเมืองมะดีนะฮ์

แต่อามานะฮ์ในตัวท่านนบีนั้นช่างวิเศษจริง ๆ เมื่อท่านนบีอพยพออกไป ท่านสั่งให้ท่านอลี บิน อบีฏอลิบ อยู่ที่เมืองมักกะฮ์ก่อน และสั่งให้ท่านอลีทำการส่งมอบทรัพย์สินทั้งหมดที่ชาวมุฮรีกินกูรียุชได้นำมาฝากไว้กับท่านนบี ท่านอลีอยู่ที่มักกะฮ์นาน 3 วันเพื่อส่งมอบทรัพย์สินเหล่านั้นคืนแก่ชาวกูรียุช แล้วจึงตามท่านนบีมาที่หลัง (อิบนุล มุลักกิน กล่าวถึงหะดีษนี้ว่า “**แพร่หลายในหนังสือประวัติศาสตร์และอื่น ๆ**” แล้วท่านก็ได้นำเสนอการตรวจสอบเรื่องนี้ที่อิบนุฮิสฮากได้รายงานไว้ในหนังสือประวัติศาสตร์ของท่าน และอัล-บัยหะกีก็ได้นำไว้เช่นกัน (ดูอัล-บัฎร อัล-มุนีร 7/304) ดร.มะหฺดียะอะหมัด รับรองสายรายงานของเรื่องนี้ว่าหะสัน ในหนังสือของท่านที่ชื่อว่า “**อัส-สีเราะฮ์ อัน-นะบะวียะฮ์ ฟิ ญะอ์อิ อัล-มะศอดิร อัล-อัศลียะฮ์**” 1/318)

คูลี แม้ว่าท่านนบีมูฮัมหมัดจะรู้ว่าชาวมุซริกินกรือยขวางแผนที่จะสังหารท่าน แต่ท่านก็ยังคงรักษาทรัพย์สินของพวกเขาไว้ และท่านไม่เคยคิดที่จะยึดทรัพย์สินของพวกเขาเอาไว้เลย เป็นไปได้ว่าชัยฏอนอาจมาหาและกระซิบกระซาบว่า “เอาทรัพย์สินนี้ไปสิ มันสามารถเอาไปใช้เพื่องานตะอวะฮ์ได้ไม่ใช่หรือ? พวกเขาต้องการฆ่าท่านไม่ใช่หรือ?” แต่ท่านนบีมูฮัมหมัดกลับส่งคืนทรัพย์สินเหล่านี้ให้แก่พวกเขา อัลลอฮ์อภัยโทษคุณธรรมของท่านนบีมูฮัมหมัดสูงส่งจริง ๆ พระดำรัสของอัลลอฮ์ถูกต้องที่สุด

وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ

และแท้จริงเจ้าอยู่บนคุณธรรมอันยิ่งใหญ่ (อัล-เกาะลัม
68 : 4)

เพราะเหตุนี้อัลลอฮ์จึงไม่เคยสาบานด้วยกับอายุของใครเลย นอกจากอายุของท่านนบีมูฮัมหมัด ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม อัลลอฮ์ สُبْحَانَهِ ะตะอาลา ตรัสว่า

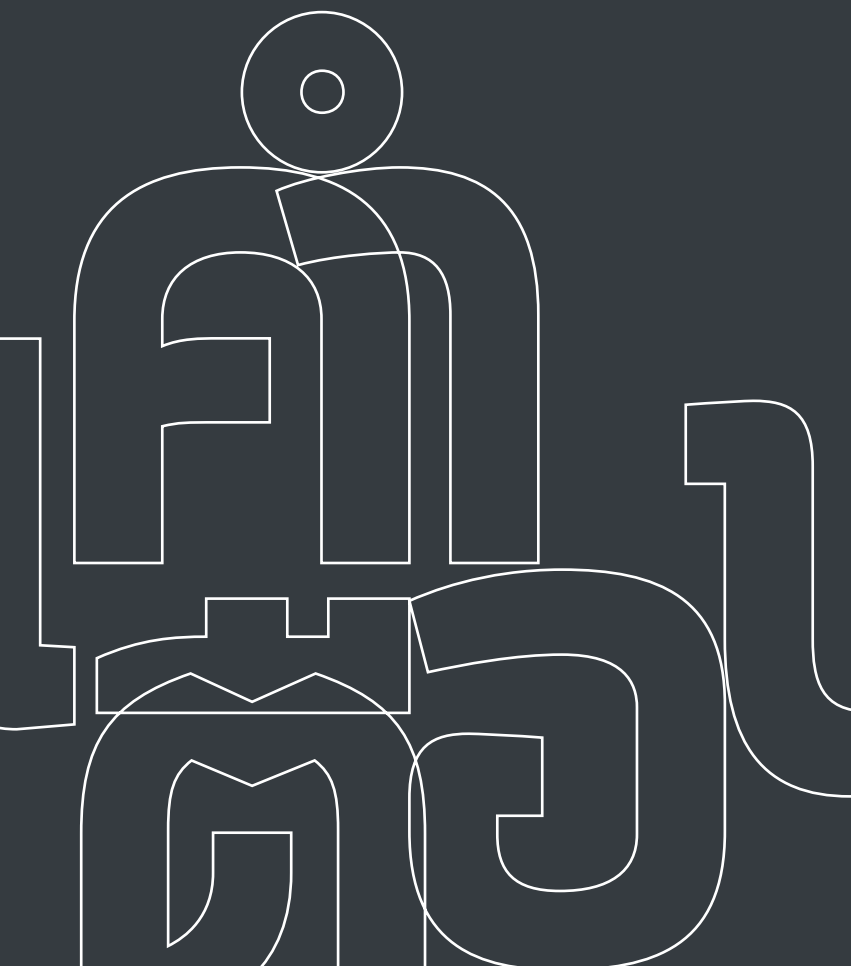
لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ

ขอสาบานด้วยอายุ (ชีวิต) ของเจ้า แน่อนแท้จริงพวกเขาอยู่ในการมึนเมาหลงทาง (อัล-หิจร 15 : 72)

ท่านอิบนุล ก้อยยิม เราะหิมะฮ์ลลอฮ์ กล่าวว่า “นี่คือความ
มีเกียรติที่ยิ่งใหญ่ของท่านนบี ที่อัลลอฮ์ทรงสาบานด้วยอายุ
(ชีวิต) ของท่าน นี่คือความประเสริฐที่ไม่มีใครครอบครอง
นอกจากท่านเท่านั้น...และไม่สงสัยอีกแล้วว่าชีวิตของท่าน
นบีนั้นถือเป็นความโปรดปรานที่ยิ่งใหญ่จากอัลลอฮ์”
(อัฎ-ฎิบยาน ฟิ อักสามิล กุรอาน หน้า 269)

นั่นก็เพราะว่า ชีวิตของท่านนบีนั้นเต็มไปด้วยหิกมะฮ์และ
มารยาททั้งดงาม

คำเตือน

บางคนเข้าใจผิดคิดว่า ความยำเกรง (ตักวา) นั้นคือเพียงแค่การดำรงรักษาสีทธิของอัลลอฮ์ โดยไม่จำเป็นต้องใส่ใจต่อสีทธิของปวงบ่าวของพระองค์แต่อย่างใด พวกเขาเข้าใจว่าการปฏิบัติตามคำสอนของศาสนานั้นอยู่เพียงแค่เรื่องความสัมพันธ์กับอัลลอฮ์เท่านั้น โดยไม่ต้องไปสนใจอะไรกับเรื่องมารยาทที่ดีงามต่อบ่าวทั้งหลายของพระองค์ สุดท้ายพวกเขาก็ละเลยต่อสีทธิต่าง ๆ ของบ่าวของอัลลอฮ์ หากไม่เพิกเฉยทั้งหมด อย่างน้อยที่สุดพวกเขาก็จะบกพร่องในการรักษาสีทธิต่าง ๆ ของบ่าวของอัลลอฮ์ ซึ่งจะนำพวกเขาไปสู่การเป็นผู้ที่อธรรมต่อกัน

ท่านอิบนุ เราะฎิบ อัล-หัมบะลีย์ เราะหิมะฮ์อัลลอฮ์ ได้กล่าวแสดงความเห็นต่อหะดีษของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลิม ที่ว่า

إِتَّقِ اللَّهَ حَيْثُمَا كُنْتَ وَأَتَّبِعِ السَّيِّئَةَ الْحَسَنَةَ تَمَحُّهَا وَخَالِقِ
النَّاسَ بِخُلُقٍ حَسَنٍ

“ท่านจงยำเกรงต่ออัลลอฮ์ไม่ว่าท่านจะอยู่ ณ ที่ใดก็ตาม และจงตามความชั่วด้วยการทำความดีชดใช้ ซึ่งความดีนั้นจะไปลบล้างความชั่วได้ และจงปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์ด้วยจรรยา มารยาทที่ดีงาม” (บันทึกโดยอัด-ติรมิซีย์ 4/355 หมายเลขที่ 1,987 , อะหมัด 5/153 หมายเลขที่ 21,392 และชัยค้อล-อัลบานีรับรองว่าหะสันในเศาะฮีหุลญะมาอิฮ หมายเลขที่ 97)

ท่านกล่าวไว้ว่า “และคำพูดของท่านนบี คือลุลลอฮฺ อะลียะฮฺ วะสัลลัม ที่ว่า “**และจงปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์ด้วย จรรยา มารยาทที่ดีงาม**” นั้น คือรูปแบบหนึ่งของความยำเกรง และความยำเกรงจะไม่สมบูรณ์นอกจากด้วยสิ่งนี้ (มารยาทที่ดีงาม) แต่ท่านเราะสูลุลลอฮฺแยกคำออกมาเพราะจำเป็นต้องกล่าวอธิบาย⁵ เพราะมีหลายคนที่ไม่เข้าใจว่าความยำเกรงนั้นคือการปฏิบัติในสิทธิต่าง ๆ ของอัลลอฮฺโดยปราศจาก (การใส่ใจต่อ) สิทธิต่าง ๆ ของปวงบ่าวของพระองค์ ดังนั้นท่านเราะสูลุลลอฮฺ คือลุลลอฮฺ อะลียะฮฺ วะสัลลัม จึงอธิบาย (เน้นย้ำ) เรื่องนี้เพื่อให้มีจรรยา มารยาทที่ดีงามต่อผู้คน ท่านนบีได้ส่งท่านมุฮัมมัดไปยังประเทศเยเมนในฐานะผู้สอน (ศาสนา) แก่ชาวเยเมน เพื่ออธิบายบทบัญญัติต่าง ๆ ของศาสนาแก่พวกเขา

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

⁵บรรดาอุละมาอ์เรียกวิธีการเช่นนี้ว่า “การกล่าวเรื่องเฉพาะหลังจากกล่าวเรื่องทั่วไป”(ذِكْرُ الْخَاصِّ بَعْدَ الْعَامِ) โดยต้องการชี้ถึงความสำคัญของเรื่องเฉพาะนั้น ทั้งที่เรื่องเฉพาะนั้นก็อยู่ในเรื่องทั่วไปที่กล่าวไว้ก่อนหน้าแล้ว เราต่างรู้กันดีว่ามารยาทที่ดีงามนั้นคือส่วนหนึ่งของความยำเกรง แต่ท่านนบีได้แยกมันออกเฉพาะหลังจากกล่าวถึงความยำเกรงก็เพื่อชี้ถึงความสำคัญของมารยาทที่ดีงาม วิธีการเช่นนี้มีอยู่ในตำราของอัลลอฮฺ สุบหานะฮฺ วะตะอาลา ที่ว่า

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธาและประกอบความดี...(ยูนุส 10 : 9)

คำว่า “**ประกอบความดี**” ถูกแยกออกมาเฉพาะเพื่อชี้ถึงความสำคัญของการงานที่ดี ทั้งๆที่การงานที่ดีนั้นถือเป็นรูปแบบของความศรัทธา เช่นเดียวกับการที่คน ๆ หนึ่งพูดว่า “**บรรดาอุละมาอ์และชัยคุบินบาซได้มาถึงแล้ว**” นี่ก็เพื่อแสดงถึงความสำคัญของชัยคุบินบาซ ทั้งที่ท่านก็คืออุละมาอ์เหมือนกับคนอื่นๆ

และเป็นผู้พิพากษาตัดสินระหว่างพวกเขา ใครก็ตามที่เป็นเช่นนี้เขาก็จำเป็นต้องมีการยาทที่ดั่งามขณะปฏิสัมพันธ์กับผู้คน

ไม่เหมือนกับคนอื่น ๆ ที่สังคมไม่ต้องการและไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้คน บ่อยครั้งที่ผู้ดำรงรักษาสีทิธิต่าง ๆ ของอัลลอฮ์ และมีความรัก ความกลัว และการเชื่อฟังต่อพระองค์ แต่กลับละเลยต่อสีทิธิต่าง ๆ ของปวงบ่าวของพระองค์ ทั้งโดยทั้งหมดหรือบางส่วน

การปฏิบัติในสีทิธิต่าง ๆ ของอัลลอฮ์พร้อม ๆ กับการรักษาสีทิธิต่าง ๆ ของปวงบ่าวของพระองค์นั้นถือเป็นเรื่องที่ยากมาก ไม่มีใครสามารถทำได้ (อย่างสมบูรณ์) นอกจากผู้ที่สมบูรณ์ในหมู่บรรดานบีและผู้สัจจริง” (ญามิอุลอุลุม วัล-หิกัม 1/212)

และท่านจะต้องแปลกใจ หากได้มองไปยังบางคนที่มีความกระตือรือร้นมากในการอิบาดะฮ์ และใส่ใจที่สุดในการปรับปรุงบุคลิกภาพภายนอกของเขาให้สอดคล้องกับชะรีอะฮ์ อีกทั้งยังมุ่งมั่นฟื้นฟูอิบาดะฮ์สุนนะฮ์ต่าง ๆ เช่น การละหมาดสุนนะฮ์ , การถือศีลอดสุนนะฮ์ , การอ่านอัล-กุรอาน และอื่น ๆ แต่พวกเขากลับไม่เอาใจใส่ในเรื่องปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์ พวกเขาไม่ได้ให้เรื่องมารยาทที่ดั่งามอยู่ในตำแหน่งที่สูงส่ง (ไม่สนใจเรื่องมารยาทที่ดั่งาม-ผู้แปล)

ด้วยเหตุนี้ ท่านจะพบพวกเขาว่าอยู่ในความอาฆาตพยาบาท อิจฉาริษยา ลำพองตน รู้สึกยโสโอหังต่อหน้าผู้อื่น อธรรม เป็นปรปักษ์ ทะเลาะเบาะแว้ง ตัดความสัมพันธ์ โกหกเยาะเย้ย ผิดสัญญา ไม่จ่ายหนี้ (ทั้งที่สามารถ) ไม่รักษามานะฮ์จมอยู่ในการพูดถึงความบกพร่องของพี่น้อง และเสาะหาความผิดพลาดของพวกเขา และอื่น ๆ ซึ่งขัดแย้งอย่างมากกับ

บุคลิกภาพภายนอกที่แสดงออกมามี พวกเขาคือผู้ที่เจริญรอยตามแนวทางของท่านปี คีออลัลลอฮ์ อะลัยฮิ วะสลัลัม

เราพบว่าส่วนหนึ่งของพวกเขาเมื่อเห็นใครคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าเลยตาตุ่ม (อิสบาล) ซึ่งเป็นสิ่งที่สวนทางกับสุนนะฮ์ของท่านปีอย่าง พวกเขา ก็ปฏิเสธด้วยความแข็งกร้าวทันที และบางคนของพวกเขาก็เลยเถิดจนกระทั่งให้เรื่องนี้เป็นมาตรฐานชี้วัดความหลงผิดของผู้คน โดยไม่สนใจว่าคนที่สวมเสื้อผ้าเลยตาตุ่มคนนั้นมีความกลางแกลงใจ (ซุบฮาท) หรือไม่มีความรู้ในเรื่องการสวมเสื้อผ้าเลยตาตุ่มหรือไม่

และอีกกลุ่มหนึ่ง เมื่อพวกเขาเห็นคนๆหนึ่งกำลังนินทาหรือเยาะเย้ยถากถางพี่น้องของพวกเขา พวกเขาก็ไม่ได้ห้ามปรามอะไรเลย ทั้งที่เรื่องการนินทานั้นประชาชนทั่วไปก็รู้ดีว่าหะรอม

เสมือนว่าสำหรับพวกเขาแล้ว การปฏิสัมพันธ์ (ด้วยดี) กับพี่น้องนั้นไม่ใช่ส่วนหนึ่งของศาสนา หรือคนที่มีการยาบที่ตึงามนั้นจะไม่ได้รับผลบุญที่ยิ่งใหญ่แต่ประการใดเลย เหมือนว่าผลบุญที่ยิ่งใหญ่นั้นมีไว้สำหรับคนที่ไม่สวมเสื้อผ้าเลยตาตุ่ม (อิสบาล) และคนที่ไว้เครยาวเท่านั้น

หรือประหนึ่งว่าการอธรรมต่อเพื่อนมนุษย์นั้นไม่ใช่เรื่องที่เสียหายแต่อย่างใด ทั้ง ๆ ที่การอธรรมต่อกันในหมู่ปวงบ่าวของอัลลอฮ์นั้นเป็นสิ่งที่รุนแรงและอันตรายมากเมื่อเทียบกับการอธรรมต่อตัวเอง เพราะสิทธิของปวงบาวนั้นวางอยู่บนการทดแทนชดใช้ ในขณะที่สิทธิของอัลลอฮ์นั้นอยู่บนความง่ายดายและการให้อภัย ใครก็ตามที่กระทำความผิดที่เกี่ยวกับสิทธิของอัลลอฮ์ เขาเพียงแค่วิงวอนขอการอภัยโทษจากอัลลอฮ์

อัลลอฮ์ก็จะทรงอภัยให้แก่เขา แต่หากเขาขอธรรมต่อเพื่อนมนุษย์ ไม่มีใครรับประกันได้ว่าคน ๆ หนึ่งจะยกสิทธิให้ ไม่มีใครรับประกันได้ว่าเขาจะยินยอมและอภัยให้ และที่สำคัญในสิทธิของปวงบ่าวนั้นมีสิทธิ 2 ประเภทถูกรวมเอาไว้ นั่นคือ สิทธิของบ่าวและสิทธิของอัลลอฮ์ เพราะอัลลอฮ์มีทรงพอพระทัยต่อการขอธรรม

แท้จริงแล้ว คนพวกนี้ได้ทำลายสิ่งที่พวกเขาได้สร้างเอาไว้ พวกเขาทำลายการงานของตนเอง พวกเขาทำลายความดีงามของตัวเองโดยไม่รู้ตัว

พวกเขาบางส่วนอุตสาหะตืนขึ้นละหมาดในยามค่ำคืนและอ่านอัล-กุรอาน แต่ความดีงามไม่หลงเหลือไว้สำหรับพวกเขาเลยในช่วงกลางวัน บางส่วนของพวกเขาพยายามสะสมความดีเท่าที่เขาด้วยการละหมาด ถือศีลอด บริจาค กล่าวซิกิรุลลอฮ์ และอื่น ๆ แต่การงานเหล่านั้นกลับไม่ไปถึงอัลลอฮ์ เพราะพวกเขาได้ประพฤติดิปฏิบัติบางอย่างที่เป็นมารยาทที่ไม่ดีงาม

ท่านเราะสูลุลลอฮ์ คือลัลลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลิม กล่าวว่า

ثَلَاثَةٌ لَا تَرْفَعُ لَهُمْ صَلَاتُهُمْ فَوْقَ رُءُوسِهِمْ شَبْرًا رَجُلٌ
أَمَّ قَوْمًا وَهُمْ لَهُ كَارِهُونَ وَامْرَأَةٌ بَاتَتْ وَرَوْجُهَا عَلَيْهَا
سَاخِطٌ وَأَخْوَانٍ مَتَّصِرِمَانِ

“คน 3 ประเภทที่การละหมาดของเขาจะไม่ถูกยกขึ้นเหนือศีรษะของพวกเขามากกว่าเพียงคืบเดียว (ได้แก่) ชายคนหนึ่งที่น่าละหมาดกลุ่มชนหนึ่งแต่พวกเขาเกลียดชังเขา , หญิง

คนหนึ่งที่อยู่ในช่วงคำคืนในสภาพที่สามไม่พอใจต่อเธอ และพี่น้องสองคนที่ตัดความสัมพันธ์ต่อกัน” (บันทึกโดยอิบน์ มานญูฮ์ 1/311 หมายเลขที่ 971 และชัยคุอัล-อัลบานีรับรองว่าหะสัน ในมิชกาต อัล-มะศอบีหฺ หมายเลขที่ 1,128)

คูสิครับ...ท่านเราะสูลุลลอฮ์เน้นย้ำว่าคนสองคนที่ตัดสัมพันธ์ต่อกัน (ด้วยการตัดความสัมพันธ์ที่ศาสนาไม่อนุมัติ) นั้นอัลลอฮ์มิทรงรับการละหมาดของเขาทั้งสอง แต่มากมายเหลือเกินคนที่ตัดความสัมพันธ์เนื่องด้วยอารมณ์ ท่านอิบน์ ดัยมียะฮฺ เราะหิเมฮฺสุลลอฮ์ กล่าวว่า “ผู้ใดตัดความสัมพันธ์ด้วยอารมณ์ หรือกระทำการตัดความสัมพันธ์ที่ไม่ได้ถูกสั่งให้กระทำ เขาก็ได้ออกนอกการตัดความสัมพันธ์ที่ศาสนาอนุมัติ ผู้คนจำนวนมากเหลือเกินที่กระทำตามอารมณ์ใฝ่ต่ำของตนเอง แต่พวกเขากลับบอกว่าพวกเขากะทำมันเพื่ออัลลอฮ์” (มัจญ์มูฮฺ อัล-พะตาวา 28/203-210)

และเป็นไปได้ว่าการทำงานต่าง ๆ ของพวกเขาถูกตอบรับ แต่แล้วพวกเขาก็ทำลายความดีงามเหล่านั้นด้วยกับบาปใหญ่ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอธรรมต่อผู้อื่น

ท่านเราะสูลุลลอฮ์ กล่าวว่า

وَإِنَّ سُوءَ الْخُلُقِ يُفْسِدُ الْعَمَلَ كَمَا يُفْسِدُ الْخُلُّ الْعَسَلَ

“และแท้จริงมารยาทที่ไม่ดีนั้นจะทำลายการงาน (ที่ดี) เปรียบเช่นที่น้ำส้มสายชูทำลาย (รสชาติของ) น้ำผึ้ง” (บันทึกโดยอัยม์-ฏ็อบรอนีย์ ในอัล-มุญัฎม์ อัล-เอาศ็อฎ 1/259 หมายเลข

ที่ 850 และอัล-มุอญัม อัล-กะบীর 10/319 หมายเลขที่ 10,777)

อัล-หัยษะมียี เราะหิมะฮ์สุลลอลฮ์ กล่าวว่า “ในสายรายงาน มีนักรายงานชื่อ อีซา บิน มัมูน อัล-มะตะนีย และเขาเป็น นักรายงานที่อ่อน” (มััจญ์มะอ์ อัช-ชะวาอิด 7/24 และชัยคฺ อัล-อัลบานียีรับรองหะสัน ในอัศ-เศาะฮีหะฮ์ หมายเลขที่ 907)

อัล-มุนะวีรียฺ เราะหิมะฮ์สุลลอลฮ์ กล่าวว่า “ท่านเราะฮ์สุลลอลฮ์ ได้ให้สัญญาไว้ว่า คน ๆ หนึ่งจะได้รับความดีทั้งหมด และ บรรลุถึงตำแหน่งที่สูงส่ง ตลอดจนถึงเป้าหมายสุดท้ายได้ ก็ด้วยกับบารยาทที่ดีงาม พวกเขา (บรรดาอุละมาอ์) กล่าวว่า หะดีษนี้คือส่วนหนึ่งของคำพูดที่ครอบคลุม (ญะวามิอุลกะลิม)” (ฟัยฎุล เกาะดีร 3/506)

อัล-อัสกะรียฺ เราะหิมะฮ์สุลลอลฮ์ กล่าวว่า “ท่าน เราะฮ์สุลลอลฮ์อธิบายว่า คน ๆ หนึ่งที่ทำการงานที่ดี หากเขา ติดตามการงานที่ดีนั้นด้วยมารยาทที่ไม่ดี การงานที่ดีและผล บุญของเขาจะถูกทำลายและสูญหายไป เช่นเดียวกับคนที่ บริจาคทาน หากเขาติดตามการบริจาคของเขาด้วยอัล-มันนุ (การกล่าวคำพูดล้าเลิกต่อการบริจาคของเขาจนทำร้าย จิตใจผู้ที่เขาบริจาคทานนั้นให้)” (ฟัยฎุล เกาะดีร 4/113-114)

มาใคร่ครวญหะดีษต่อไปนี้กันเถิด

قِيلَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِنَّ فُلَانَةً تُصَلِّي
اللَّيْلَ وَتُصُومَ النَّهَارَ ((وعند أحمد: إِنَّ فُلَانَةً يُذَكِّرُ مِنْ

كَثْرَةَ صَلَاتِهَا وَصِيَامِهَا وَصَدَقَتِهَا)) وَفِي لِسَانِهَا شَيْءٌ
يُؤْذِي جِيرَانَهَا سَلِيطةً قَالَ لَا خَيْرَ فِيهَا هِيَ فِي النَّارِ وَقِيلَ
لَهُ إِنَّ فُلَانَةً تُصَلِّي الْمَكْتُوبَةَ وَتَصُومُ رَمَضَانَ وَتَتَصَدَّقُ
بِالْأَثْوَارِ وَلَيْسَ لَهَا شَيْءٌ غَيْرُهُ وَلَا تُؤْذِي أَحَدًا قَالَ هِيَ فِي
الْجَنَّةِ

จากทานอบุฮุรียะเราะฮฺ เราะฮิยัลลอฮุอันฮฺ เล่าว่า : มีบาง
คนพูดกับท่านเราะฮฺลุลลอฮฺ คีอัลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ว่า
“แท้จริงหญิงคนหนึ่งละหมาดกลางคืนและถือศีลอดในตอน
กลางวัน (ในรายงานของอะหมัดระบุว่า “แท้จริงหญิงคน
หนึ่งที่มีการละหมาด การถือศีลอด และการบริจาคที่มากมาย
ของเธอถูกกล่าวถึง”) แต่เธอพูดบางอย่างที่สร้างความเดือน
ร้อนแก่เพื่อนบ้านของเธอ เธอสิ้นยาว^๖” ท่านเราะฮฺลุลลอฮฺ
กล่าวว่า “ไม่มีความดีงามสำหรับเธอ เธออยู่ในนรก” มีผู้
กล่าวกับท่านว่า “แท้จริงหญิงคนหนึ่งทำการละหมาดที่ถูก
บัญญัติ (ฟัรฎู) ถือศีลอดในเรื่องเราะมะฎอน และบริจาคทาน
ด้วยนมแห้งไม่กี่ชิ้น และเธอไม่มีความดีงามใดๆอีกนอกจาก
นี้ แต่เธอไม่ได้สร้างความเดือนให้กับใคร?” ท่านเราะฮฺ
ลุลลอฮฺกล่าวว่า “เธออยู่ในสวนสวรรค์” (บันทึกโดยอัล-
หาคิม ในอัล-มุสตัดดรออ 4/183 หมายเลขที่ 7,304 , อิบน์ฮิบ

oooooooooooooooooooo

‘อิบน์มุนษุรกล่าวว่า “หากพวกเขา กล่าวว่า أَمْرٌ سَلِيطةٌ พวกเขาก็
หมายถึง 2 อย่าง (1) หญิงคนนั้นคือ طَوِيلَةُ اللِّسَانِ หมายถึงผู้หญิงที่ล้น
ยาว (พูดมากจนทำร้ายผู้อื่น) และ (2) คือ حَدِيدَةُ اللِّسَانِ หมายถึงผู้หญิง
ที่ล้นแหลม” (ลิซานุล อะร็อบ 7/320)

บาน ในอัล-อิหฺसान 13/77 หมายเลขที่ 5,764 และอะหมัด 2/440 หมายเลขที่ 9,673 อัล-หัยษะมีย์กล่าวว่า “และบรรดาผู้รายงานซิเกาะฮฺ (เชื่อถือได้)” (มัจญฺมะอฺ อัช-ชะวาอิด 8/169) และชัยคุอัล-อัลบานีย์รับรองเศาะฮีหฺ ในเศาะฮีหฺอัต-ตฺรซีบ วัต-ตฺรซีบ หมายเลขที่ 2,560)

หะดีษนี้ยังบันทึกโดยอิบนุหิบบานและถูกกล่าวไว้ในอัล-อิหฺसान(13/77 หมายเลขที่ 5,764) ในบท “การกล่าวถึงหะดีษต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความจริงที่คน ๆ หนึ่งจะต้องทั้งการสร้างความเดือดร้อนแก่ชาวมุสลิมด้วยคำพูดของเขา แม้เขาจะมีความกระตือรือร้นมากในการประกอบการงานที่เป็นการเชื่อฟังมากมายก็ตาม” (ذِكْرُ الْأَخْبَارِ عَمَّا يَجِبُ عَلَى الْمَرْءِ مِنْ) (تَرْكُ الْوَقِيعَةِ فِي الْمُسْلِمِينَ وَإِنْ كَانَ تَشْمِيرُهُ فِي الطَّاعَاتِ كَثِيرًا)

ลองพิจารณาสถานะของหญิงคนที่สองสิครับ การงานของเธออยู่ในระดับปานกลาง เธอเพียงแค่ทำอิบาดะฮฺจำเป็นอย่าง ๆ และบริจาคนเพียงเล็กน้อย⁷ แต่เธอไม่เคยสร้างความเดือดร้อนให้แก่เพื่อนบ้านด้วยคำพูดใด ๆ แต่ท่านเราะสูลุลลอฮฺพูดว่า “เธออยู่ในสวนสวรรค์”

แล้วหญิงคนแรกที่ได้สร้างความเดือดร้อนแก่เพื่อนบ้านด้วยคำพูดต่าง ๆ นานาล่ะ? แม้ว่าเธอจะมีความมุ่งมั่นทำการละหมาดในยามค่ำคืนและถือศีลอดสุนนะฮฺในช่วงกลางวันมากมายเพียงใด และแม้ว่าเธอจะบริจาคนมากแค่ไหน แต่ทั้งหมดนั้นไม่มีประโยชน์ใด ๆ กับเธอเลย การงานของเธอสูญ

xxxxxxxxxxxxxxxx

ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวเอาไว้ว่า “และเธอไม่มีความดีงามใด ๆ อีกนอกจากนี้” (หมายถึง นมแห้งไม่ก่ขึ้น) อลี อัล-กอรียกกล่าวว่า “คำพูดนี้ถือเป็นเครื่องหมายชี้ว่า ทานของเธอเล็กน้อยมากเมื่อเทียบกับทานของหญิงคนแรก” (มিরกอตุล มะฟาตีหฺ 9/201)

เปล่า ผลบุญของเธอถูกลบล้างจนหมด และไม่ใช่ว่าแค่นั้น เธอยังต้องลงไปอยู่ในนรกด้วย!! แล้วพวกเราที่อียิปต์จะน้อยจะเป็นอย่างไรกันเล่า? ไม่เคยถือศีลอดสุนนะฮ์ ไม่เคยตื่นขึ้นมาละหมาดในช่วงค่ำคืน แต่ลิ้นของเรากลับฝ่าฝืนอัลลอฮ์ในหลากหลายรูปแบบ...!!

คนส่วนมากยากที่จะสร้างความเดือดร้อนหรือทำร้ายหรืออธรรมต่อพี่น้องมุสลิมด้วยการทำร้ายทางกายภาพ แต่เป็นเรื่องง่ายมากสำหรับพวกเขาที่จะทำร้ายด้วยคำพูด มาพิจารณาและใคร่ครวญคำพูดของอลี อัล-กอรียัณนะฮ์อธิบายหะดีษบทนี้กันเถอะ⁸

อลี อัล-กอรียัณนะฮ์ ระหิมะฮุลลอฮ์ กล่าวว่า “ท่านเราะซูลุลลอฮ์กล่าวว่า “เธออยู่ในนรก” เพราะเธอได้ทำอียิปต์ซึ่งเป็นสุนนะฮ์ แต่กลับสร้างความเดือดร้อนซึ่งถือเป็นสิ่งต้องห้าม (หะรอม) ในศาสนา และคนจำนวนมากที่ตกไปสู่รูปแบบเช่นนี้ รวมถึงเมื่อตอนที่พวกเขาเข้าไปในมัสญิดอัล-หะรอม และตอนลูบหินดำที่ประเสริฐด้วย (คือแย่งที่จะลูบหินดำจนไปทำร้ายพี่น้องของเขาเพียงเพราะต้องการทำสิ่งที่สุนนะฮ์เท่านั้น คือการลูบหินดำ) และเช่นเดียวกันคือ การกระทำของคนอธรรมที่สะสมทรัพย์สินที่หะรอม (ไม่ว่าจะด้วยการขโมย การทุจริต การพนัน การกินดอกเบี้ย หรืออื่น ๆ)

oooooooooooooooooooo

⁸เป็นไปได้ว่าความเดือดร้อนที่หญิงคนนั้นสร้างขึ้นแก่เพื่อนบ้านนั้นคือความเดือดร้อนที่เกิดจากคำพูด เพราะความเดือดร้อนส่วนมากที่เกิดขึ้นนั้น มักเกิดมาจากคำพูด และการทำร้ายที่เจ็บแสบมากที่สุด ก็คือการทำร้ายด้วยคำพูด ดังที่นักกวีท่านหนึ่งได้กล่าวเอาไว้ว่า

جَرَّاحَاتُ اللِّسَانِ لَهَا النَّيْمُ وَلَا يَلْتَأُمُ مَا جَرَحَ اللِّسَانُ

บาดแผลที่เกิดจากคมมีดนั้นมีทางรักษา แต่ไม่อาจรักษาบาดแผลที่เกิดจากคมลิ้น (มিরกอตุล มะฟาตีหฺ 9/200)

และต่อมาก็มอบทรัพย์สินนั้นเพื่อสร้างมัสญิด โรงเรียน และ
เลี้ยงอาหาร (คนยากจน)....” (มিরกอตุล มะฟาตีหฺ 9/200)

และเป็นไปได้ว่า เมื่อนำการงานมาซึ่งแล้ว ผลบุญจากการ
ละหมาด การถือศีลอด และการบริจาคทานของพวกเขาน้อยกว่า
กว่าบาปจากการอธรรมที่พวกเขาได้ก่อเอาไว้ ท่านเราะสูลุลลอฮ์
กล่าวว่า

أَتَذَرُونَ مَا الْمُفْلِسُ؟ قَالُوا الْمُفْلِسُ فِينَا مَنْ لَا دِرْهَمَ لَهُ
وَلَا مَتَاعَ فَقَالَ إِنَّ الْمُفْلِسَ مِنْ أُمَّتِي يَأْتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ
بِصَلَاةٍ وَصِيَامٍ وَزَكَاةٍ وَيَأْتِي قَدْ شَتَمَ هَذَا وَقَذَفَ هَذَا
وَأَكَلَ مَالَ هَذَا وَسَفَكَ دَمَ هَذَا وَضَرَبَ هَذَا فَيُعْطَى هَذَا
مِنْ حَسَنَاتِهِ وَهَذَا مِنْ حَسَنَاتِهِ فَإِنْ فَنِيَتْ حَسَنَاتُهُ قَبْلَ
أَنْ يُقْضَى مَا عَلَيْهِ أُخِذَ مِنْ خَطَايَاهُمْ فَطُرِحَتْ عَلَيْهِ ثُمَّ
طُرِحَ فِي النَّارِ

“พวกท่านรู้ไหมว่าใครคือผู้ที่ล้มละลาย?” พวกเขา
(บรรดาเศาะหาบะฮ์) กล่าวว่า “ผู้ล้มละลายที่มีในหมู่พวกเรา
คือผู้ที่ไม่มีดิรฮัมและสิ่งของใด ๆ ” ท่านเราะสูลุลลอฮ์
คือลัลลอฮ์ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวว่า “ผู้ที่ล้มละลายของอุม
มะฮ์นี่คือ ผู้ที่มาในวันกิยามะฮ์พร้อมกับการละหมาด การ
ถือศีลอด และชะกาต เขามาถึงโดยได้ตำหนิคนนั้น กล่าวหา
คนนี้ (ด้วยข้อกล่าวหาที่ไม่จริง) กิณทรัพย์สินของคนนั้น หลัง
เลือดคนนั้น และตีคนนี้ ดังนั้นความดีของเขาจึงถูกเอาไป
และถูกมอบให้แก่คนนั้นและคนนี้ เมื่อความดีได้หมดไปก่อน

ที่ความชั่วของเขาจะถูกไถ่ให้หมดสิ้น ความชั่วของพวกเขา (ผู้ถูกอธรรม) ก็จะถูกนำมาให้เขาแบกรับแทน แล้วเขาก็ถูกโยนลงไปในนรก” (บันทึกโดยมุสลิม 4/1997 หมายเลขที่ 2,581)

ระวังให้ดี อย่าได้ ถูกหลอกเด็ดขาด!!

SECRET

บางคนเมื่อรู้สึกว่าคุณได้ให้เอกภาพแต่อัลลอฮ์ (เตาฮีด) ห่างไกลจากชิริก และปฏิบัติตามอัล-กุรอานและอัซ-สุนนะฮ์ ตลอดจนเรียกร้องเชิญชวนไปสู่ทั้งสองแล้ว พวกเขาก็ละเลยจากการปฏิบัติมารยาทที่ดีงาม ความรู้สึกที่ว่าตนเองมีความรู้เรื่องเตาฮีดเป็นอย่างดีแล้วได้หลอกลวงพวกเขาจากการใส่ใจเรื่องการปฏิบัติมารยาทที่ดีงาม พวกเขาละเลยหรือบกพร่องในเรื่องสิทธิของพี่น้องของพวกเขา

แต่ที่น่าเศร้าใจยิ่งกว่าอีกคือ ไม่ใช่แค่บกพร่องในการรักษาสัทธิที่พี่น้องต้องได้รับจากพวกเขาเท่านั้น แต่พวกเขายังอธรรมต่อพี่น้องของพวกเขาทั้งด้วยคำพูดและงานเขียนอีกด้วย พวกเขาได้รวบรวมความชั่ว 2 ประการเข้าด้วยกันคือ ความบกพร่องในการรักษาสัทธิของพี่น้องและการอธรรมต่อคนเหล่านั้น

ชัยคฺอัล-อัลบานียฺ رحمهฮุสูลอฮ์ กล่าวว่า : เตาฮีดนั้นเราได้เรียนรู้แล้ว เราเข้าใจด้วยดีแล้ว และได้นำมาใช้ในหลักเชื่อมั่น (อะกีดะฮ์) ของเรา แต่ความโศกเศร้าได้อัดแน่นเต็มหัวใจของข้าพเจ้า....ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณได้ประสบกับโรคร้าย (การถูกหลอก) ด้วยตัวเราเอง เมื่อเราได้บรรลุถึงเรื่องอะกีดะฮ์และเรื่องต่างๆถือเป็นผลพวงจากอะกีดะฮ์ที่เราทราบกัน เช่น การปฏิบัติภาระงานบนพื้นฐานของอัล-กุรอานและอัซ-สุนนะฮ์ และไม่ตัดสินด้วยกับสิ่งอื่นจากอัล-กุรอานและสุนนะฮ์ของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลิม เราดำเนินสิ่งนี้ซึ่งถือเป็นหน้าที่จำเป็นสำหรับมุสลิมทุกคน (คือ ความเข้าใจเตาฮีดที่ถูกต้องและปฏิบัติตามอัล-กุรอานและอัซ-สุนนะฮ์) ที่เกี่ยวกับเรื่องฟิคว (นิติศาสตร์) ซึ่งชาวมุสลิมได้แตกออกเป็น

มีซอ์ต่าง ๆ และต่างเดินไปบนเส้นทางที่แตกต่างกันเป็นเวลาหลายปี

แต่ดูเหมือนว่าโลกอิสลามวันนี้ ได้เพิกเฉยต่อเป้าหมายที่สำคัญของคำสอนอิสลามที่เราได้ยึดเป็นหลักความคิดโดยภาพรวมและครอบคลุมทุกด้านของชีวิต และหนึ่งในด้านที่สำคัญดังกล่าวนั้นก็คือ มารยาทที่ดีงามและการยืนหยัดบนเส้นทาง (แห่งสัจธรรม)

พวกเราหลายคนไม่ใส่ใจกับเรื่องนี้ (คือการปรับปรุงมารยาทและบุคลิกภาพให้ดี) ทั้ง ๆ ที่เราทุกคนต่างก็อ่านหะดีษเศาะฮี้หจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่ว่า

إِنَّ الرَّجُلَ لَيُذْرِكُ بِمُحْسِنِ خُلُقِهِ دَرَجَةً السَّاهِرِ بِاللَّيْلِ
الظَّامِءِ بِالْهَوَاجِرِ

“แท้จริงคนๆหนึ่งจะได้รับตำแหน่งของผู้ที่ตื่นขึ้นในยามค่ำคืน (เพื่อทำการละหมาด) และผู้ที่หิวกระหายในยามเช้า (เนื่องจากการถือศีลอด) ด้วยกับมารยาทที่ดีงามของเขา” (ชัยคุอัล-อัลบานีย์รับรองเศาะฮี้ห ในอัล-ซิลลีละฮฺ อัล-เศาะฮี้หะฮฺ หมายเลขที่ 794)

และเราต่างก็เคยอ่านอัลกุรอานกัน การขัดแย้งกันระหว่างมุสลิม นั้นไม่ถือเป็นมารยาทที่ดีงามในอิสลาม เราได้อ่านพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ตรัสถึงเรื่องนี้แล้วว่า

وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَاصْبِرُوا

และจงอย่าขัดแย้งกัน จะทำให้พวกเจ้าย่อท้อ และทำให้
ความเข้มแข็งของพวกเจ้าหมดไป และจงอดทนเถิด
(อัล-อันฟาล 8 : 46)

คนบางคน...เมื่อพวกเขาารู้สึกว่าได้ปฏิบัติตามสุนนะฮ์อย่าง
ดีแล้ว พวกเขาก็ขับไล่คนอื่น ๆ ออกจากสุนนะฮ์ไปอย่าง
ง่ายดาย เพียงเพราะความผิดบางอย่างซึ่งสามารถผ่อนปรนได้
ส่วนหนึ่งของพวกเขาได้ตัดความสัมพันธ์กับพี่น้องอะฮ์ลุสสุนนะฮ์
โดยปราศจากหลักฐานที่ชัดเจน นี่คือการยาตราที่ไม่ดี

ชัยคุ อัล-อัลบานียฺ เราะหิมะฮุลลอฮฺ กล่าวว่า : จงพึงหลัก
ฐานจากหะดีษของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่มี
เนื้อหาเข้มข้มอย่างรุนแรงต่อผู้ที่ตัดความสัมพันธ์โดยไม่ชอบธรรม

تُفْتَحُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ كُلَّ يَوْمٍ اثْنَيْنِ وَخَمْسِينَ فَيُغْفَرُ فِي ذَلِكَ
الْيَوْمَيْنِ لِكُلِّ عَبْدٍ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا إِلَّا مَنْ بَيْنَهُ وَبَيْنَ
أَخِيهِ شَحْنَاءُ فَيَقَالُ أَنْظِرُوا هَذَيْنِ حَتَّى يَصْطَلِحَا أَنْظِرُوا
هَذَيْنِ حَتَّى يَصْطَلِحَا أَنْظِرُوا هَذَيْنِ حَتَّى يَصْطَلِحَا

“ประตูสวรรค์ถูกเปิดออกในทุกวันจันทร์และวัน
พฤหัสบดี และในวันดังกล่าวนั้นบ่าวทุกคนที่ไม่ตั้งภาคีใดๆ
ต่ออัลลอฮ์จะได้รับการอภัยโทษ ยกเว้นผู้ที่มีความเกลียดชัง
กันกับพี่น้องของเขา แล้วมีเสียงกล่าวว่า “สองคนนี้จะรอตอ
ไป (ไม่ได้รับการอภัยโทษ) จนกว่าเขาทั้งสองจะคืนดีกัน สอง

คนนี้จะรอดต่อไป (ไม่ได้รับการอภัยโทษ) จนกว่าเขาทั้งสอง
จะคืนดีกัน สองคนนี้จะรอดต่อไป (ไม่ได้รับการอภัยโทษ)
จนกว่าเขาทั้งสองจะคืนดีกัน” (บันทึกโดยยอห์น 4/279
หมายเลขที่ 4,916 แลชัยคัล-อัลบานีรับรองว่าเศาะฮิหฺ
คูมอยะตุลมะรอม หะดีษหมายเลขที่ 412)

คำกล่าวของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่ว่า
“บ่าวทุกคนที่ไม่ตั้งภาคีใด ๆ ต่ออัลลอฮ์จะได้รับการ
อภัยโทษ” คือข่าวดีสำหรับเรา และเราหวังความดีงามด้วยหะ
ดีษบทนี้ เพราะเราคือดาอีย์ผู้เชิญชวนไปสู่เตาฮีด และเราคือผู้
ชูธงแห่งการตะอวะฮ์ไปสู่เตาฮีด และขจัดการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์
ทุกรูปแบบ เราจึงคิดว่าเราจะได้เข้าสวรรค์โดยไม่ถูกสอบสวน
และไม่ถูกลงโทษ เฉกเช่นที่มีกล่าวในปัจจุบันว่าเราไม่จำเป็นต้อง
ต้อง “ไปเยือน” (นรกก่อน) เพราะเราได้มอบความเป็นเอกภาพ
(เตาฮีด)ต่ออัลลอฮ์แล้ว และเราไม่ตั้งภาคีต่อพระองค์ แต่ความ
จริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น!! พิจารณหะดีษบทนี้ ทำความเข้าใจ และ
พยายามนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของท่านเถิด

تُفْتَحُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ كُلَّ يَوْمِ اثْنَيْنِ وَخَمِيسٍ فَيُغْفَرُ فِي ذَلِكَ
الْيَوْمَيْنِ لِكُلِّ عَبْدٍ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا إِلَّا مَنْ بَيْنَهُ وَبَيْنَ
أَخِيهِ شَحَاءٌ فَيَقَالُ أَنْظِرُوا هَذَيْنِ حَتَّى يَصْطَلِحَا أَنْظِرُوا
هَذَيْنِ حَتَّى يَصْطَلِحَا أَنْظِرُوا هَذَيْنِ حَتَّى يَصْطَلِحَا

“ประตูลูกศรถูกเปิดออกในทุกวันจันทร์และวันพฤหัสบดี และในวันดังกล่าวนั้นบ่าวทุกคนที่ไม่ตั้งภาคีใด ๆ ต่ออัลลอฮ์จะได้รับการอภัยโทษ ยกเว้นผู้ที่มีความเกลียดชังกันกับพี่น้องของเขา แล้วมีเสียงกล่าวว่า “สองคนนี้จะรอดต่อไป (ไม่ได้รับการอภัยโทษ) จนกว่าเขาทั้งสองจะคืนดีกัน สองคนนี้จะรอดต่อไป (ไม่ได้รับการอภัยโทษ) จนกว่าเขาทั้งสองจะคืนดีกัน สองคนนี้จะรอดต่อไป (ไม่ได้รับการอภัยโทษ) จนกว่าเขาทั้งสองจะคืนดีกัน” ”

“สองคนนี้จะรอดต่อไป” คือ จรอก่อน จงอดทนก่อน อย่าได้(บันทึกการ)อภัยโทษแก่พวกเขา จนกว่าทั้งสองจะคืนดีและกลับมาเป็น....

إِخْوَانًا عَلَى سُرُرٍ مُتَقَابِلِينَ

...พี่น้องกัน โดยพำนักอยู่บนเตียงหันหน้าเข้าหากัน
(อัล-หิจร 15 : 47)

และท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลิม ยังกล่าวในหะดีษอื่นอีกว่า

ثَلَاثَةٌ لَا تَرْفَعُ لَهُمْ صَلَاتُهُمْ فَوْقَ رُؤُوسِهِمْ شَبْرًا رَجُلٌ أَمَّ قَوْمًا وَهُمْ لَهُ كَارِهُونَ وَامْرَأَةٌ بَاتَتْ وَرَوْجُهَا عَلَيْهَا سَاخِطٌ وَأَخَوَانِ مَتَصَارِمَانِ

“คน 3 ประเภทที่การละหมาดของเขาจะไม่ถูกยกขึ้นเหนือศรีษะของพวกเขาแม้เพียงคืบเดียว (ได้แก่) ชายคนหนึ่งที่น่าละหมาดกลุ่มชนหนึ่งแต่พวกเขาเกลียดชังเขา , หญิงคนหนึ่งที่อยู่ในช่วงคำคืนในสภาพที่สามีไม่พอใจต่อเธอ และพี่น้องสองคนที่ตัดความสัมพันธ์ต่อกัน” (บันทึกโดยอิบน์มาญะฮฺ 1/311 หมายเลขที่ 971 และชัยคุอัล-อัลบานีย์รับรองว่าหะสัน ในมิชกาต อัล-มะศอบีหฺ หมายเลขที่ 1,128)

คำพูดของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่ว่า “และพี่น้องสองคนที่ตัดความสัมพันธ์ต่อกัน” คือต่างตัดความสัมพันธ์และประกาศยุติข้อผูกพันต่อกัน

เมื่อเป็นเช่นนั้น การตัดความสัมพันธ์ การประกาศยุติข้อผูกพันและการทิ้งกันและกัน โดยไม่มีสาเหตุที่ถูกต้องตามหลักศาสนา (แต่เป็นเพียงความคิดเห็นของตัวเอง) ผลร้ายที่เกิดขึ้นก็คือ การละหมาดของเขาจะไม่ถูกนำขึ้นสู่อัลลอฮ์ และพระองค์จะไม่ทรงตอบรับมัน ดังที่พระองค์ทรงตรัสไว้ว่า

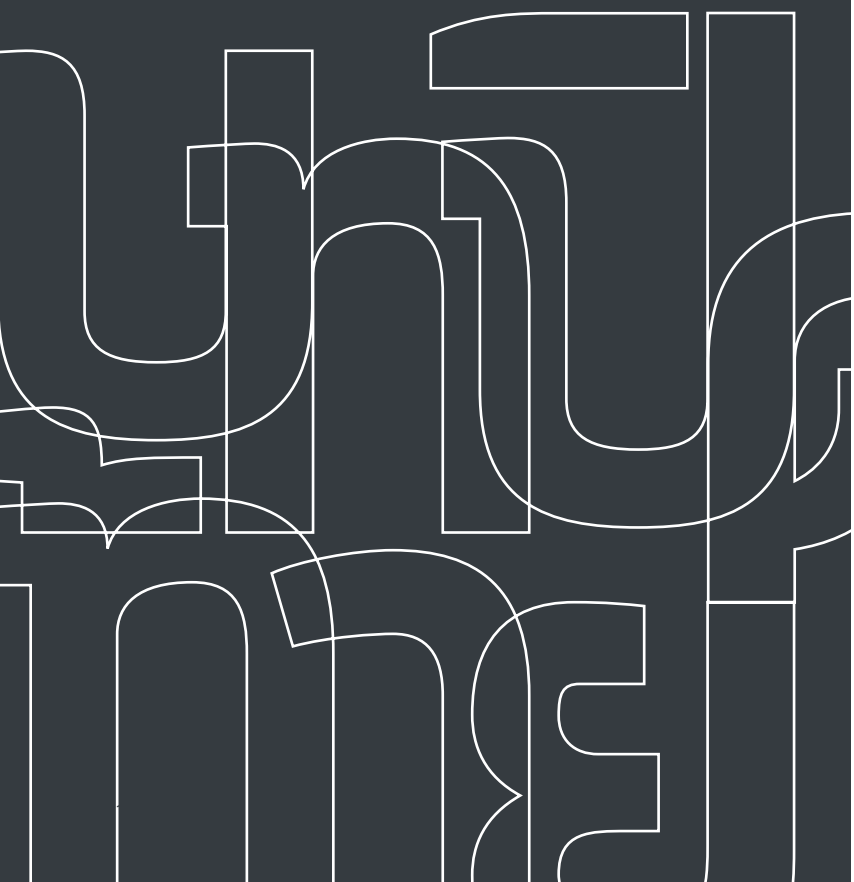
إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ

คำกล่าวที่ดีย่อมขึ้นไปสู่พระองค์ และการงานที่ดีนั้นพระองค์ทรงยกย่องสรรเสริญมัน (ฟาฏีร 35 : 10)

การละหมาดของคนสองคนที่ตัดความสัมพันธ์ต่อกันจะไม่ถูกยกขึ้นสู่อัลลอฮ์และมันจะไม่ถูกตอบรับ

ส่วนมากของการตัดความสัมพันธ์และการประกาศยุติข้อผูกพันต่อกันนั้น เป็นเพราะข้อสันนิษฐานและการคาดคิดในทางไม่ดี (ที่เข้ามาในความคิดของคน ๆ หนึ่ง) ต่อพี่น้องมุสลิมของเขา... (แปลจาก สิลลีละฮ์ นูร อะลา อัค-ดร์บ หมายเลขที่ 23)

บทปิดท้าย

มวลการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิ์ของอัลลอฮ์ ผู้ทรงทำให้
 ความโปรดปรานของพระองค์สมบูรณ์แก่ปวงบ่าว หวังว่าข้อ
 เขียนสั้น ๆ นี้จะสามารถสร้างแรงกระตุ้นแก่ท่านผู้อ่านทั้งหลาย
 ให้มีความกระตือรือร้นในการศึกษาหาความรู้ ปฏิบัติตามความรู้
 และเรียกร้องเชิญชวนไปสู่ความรู้นั้นได้ ตลอดจนเพื่อให้ท่าน
 ได้ใส่ใจในเรื่องการปรับปรุงพัฒนามารยาทของตนเองให้ดียิ่ง
 ขึ้นด้วย

اللَّهُمَّ اهْدِنَا لَأَحْسَنِ الْأَخْلَاقِ لَا يَهْدِي لِأَحْسَنِهَا إِلَّا أَنْتَ
 وَاصْرِفْ عَنَّا سَيِّئَهَا لَا يَصْرِفُ سَيِّئَهَا إِلَّا أَنْتَ

“โอ้อัลลอฮ์ โปรดชี้ทางเราให้มีมารยาทที่ดีงาม ไม่มีใคร
 สามารถชี้ทางแก่เราให้มีมารยาทที่ดีงามได้นอกจากพระองค์
 และโปรดให้เราห่างไกลจากมารยาทที่ไม่ดี ไม่มีใครสามารถ
 ให้เราห่างไกลจากมารยาทที่ไม่ดีได้นอกจากพระองค์”

และหวังว่าเราจะได้อยู่ในหมู่ผู้ที่ได้รับการตอบแทนตาม
 คำสัญญาของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่ว่า

أَنَا زَعِيمٌ بِبَيْتٍ فِي رِبْضِ الْجَنَّةِ لِمَنْ تَرَكَ الْمِرَاءَ وَإِنْ كَانَ
 مُحِقًّا وَبَيْتٍ فِي وَسْطِ الْجَنَّةِ لِمَنْ تَرَكَ الْكَذِبَ وَإِنْ كَانَ
 مَارِحًا وَبَيْتٍ فِي أَعْلَى الْجَنَّةِ لِمَنْ حَسَّنَ خُلُقَهُ

“ฉันรับรองบ้านหลังหนึ่งที่ขอบสวรรค์ สำหรับใครก็ตาม
ที่ละทิ้งการโต้เถียง แม้ว่าเขาจะถูกต้อง และ (ฉันรับรอง)
บ้านหลังหนึ่งที่ใจกลางสวรรค์ สำหรับใครก็ตามที่ละทิ้งการ
โกหก แม้ว่าเขาจะเพียงล้อเล่นก็ตาม และ (ฉันรับรอง) บ้าน
หลังหนึ่ง ณ ที่สูงของสวรรค์ สำหรับใครก็ตามที่ปรับปรุง
มารยาทของตนเองให้ดีขึ้น” (บันทึกโดยยอห์นดาวิด หมายเลข
ที่ 4,802 และชัยคัล-อัลบานีย์รับรองว่าหะสัน ในเศาะฮ์
หุลญามอิ หมายเลขที่ 1,464)

آمین یا رب العلمین